

Учителя Петър Дънов

ТРИТЕ РОДОСЛОВИЯ

**Утринни слова
година V**

Шумен 1998 г.

ТРИТЕ РОДОСЛОВИЯ

Като четете първа глава от Евангелието на Матея, виждате изброени три родословия по четиринаесет рода: от Аврама до Давида четиринаесет рода; от Давида до Вавилонското преселение четиринаесет рода и от Вавилонското преселение до Христа също четиринаесет рода. Така се запознавате с родословието на Христа. Значи, Той води началото си от Аврама. Тази глава от Евангелието засяга вътрешната страна на произхождението на Христа, от която малцина се интересуват. Тя представлява сложна математическа задача. Такива задачи се срещат в живота на всеки човек. И природата крие своето знание в сложни математически формули и задачи, достъпни само за онези, които имат стремеж към знанието. Всичко в природата е тайно, облечено в символи. Тази е причината, където хората виждат нещата такива, каквито не са в действителност. Вечер, като гледате небето, осияно с безброй звезди, едва видими с просто око, струва ви се, че са малки. В същност, учените казват, че те са големи като слънцето. Поставени на далечно разстояние от нас, те заставят човека да мисли, да открива истината и да се развива. Въпреки това, човек не е дошъл още до истинското знание, до произхода на вселената и създаването на света. Каква е крайната цел на Битието, какво е целил Бог със създаването на света, не е известно на човека. Съществуват различни хипотези и

теории за това, но те не представят абсолютната истина. Да предполагаш и да знаеш, това са две различни неща. Срещаш единого, казваш, че е сериозен човек. По какво познаваш, че е сериозен? Външно е строг, сериозен, но какво е вътрешното му разположение, не знаеш. Друг някой е външно весел, засмян, а вътрешно е неразположен. Истинският човек и разположението му са скрити от окото на външния наблюдател. Като изучавате човека, виждате, че и най-напредналият е вътрешно неспокойен, все има нещо, което го смущава. Често една дума наруши равновесието на човека. Ако синът на някои родители е в странство и им кажат, че е болен, те веднага започват да се беспокоят. Защо се беспокоят? Страх ги е да не умре. Те говорят за вечен живот, за безсмъртието на душата, а въпреки това не искат синът им да умре. Значи, вярата им в Бога, в безсмъртието на душата не е силна. Вяра е нужна на съвременните хора.

Учените говорят за изльчване на човека от тялото, но малцина имат опитността на изльчването. Павел казва, че бил на третото небе, където видял неща, които нито око е видяло, нито ухо е чуло. Той се изльчил, излязъл от тялото си и така стигнал до третото небе. Състоянието, в което Павел се намирал, наричаме „пробуждане на космическото съзнание“. Това съзнание се отличава с голяма светлина. Според изчисленията на един учен, засега в света има само 19 души, които са дошли до пробуждане на космическото съзнание. Ще запитате, защо само апостол Павел имал пробудено съзнание, или защо само 19 души досега живеят в своето Божествено, космическо съзнание. Да се задава такъв въпрос, това е все едно, да се питате, защо един човек е богат, а друг беден; защо една река е пълноводна, а друга е на пресъхване; защо един хляб е топъл, а друг - студен? Това са въпроси, на които лесно може да се отговори. Една река е пълноводна, защото е в началото на движението си,

току-що излязла от своя извор; щом се разлезе на много места, водата ѝ се намалява, и тя постепенно пресъхва. Хлябът е топъл, защото едва е изваден от фурната. Щом минат няколко часа от опичането, той вече е студен.

Това са въпроси и отговори, разсъждения, които не разрешават главната задача, т.е. това, което човек търси. Какво търси човек? - Истинския живот. Всеки иска да намери онзи живот, който да го освободи от смъртта, от болестите, от страданията и мъчините. Вместо това, той намира смъртта, болестите, страданията. Човек не е всякога скръбен и нещастен, той има радости и придобивки, но лесно ги губи. Едва се зарадва за нещо, и скоро радостта му се сменя със скръб. Той се чуди, какво е станало, че радостта му изчезва. Като че някой го дебне, да му отнеме радостта. Така постъпват някои господари със слугите си. Като свършат работата си, слугите насядат на едно място, радостни и разположени, че нямат работа, но отнякъде се задава господарят и веднага отнема радостта им. Сърцето му се свива неспокойно, че те почиват, а не работят. Сърцето на човека се свива, като види някой по-богат, по-силен, по-красив, по-учен от себе си. Кои са побужденията за свиването на сърцето? Защо да не се радва на богатството, на здравето, на силата, на красотата на своя близък? Каква е разликата между богатия и бедния, между красивия и грозния, между радостния и скръбния?

Един сказчик държал беседа върху бедността, искал да изнесе благото, което тя носи за човека, но като свършил сказката си, слушателите му казали: Дръж бедността за себе си, а остави богатството за нас. Сказчикът говорил цял час, но не могъл да убеди слушателите си в ползата от бедността, защото сам не вярвал в нея. Мнозина говорят за бедността, за болестите и за страданията, като блага в живота и условия за човешкото развитие, но не ги желаят за себе си, защото не вярват на тях. Какво представляват страданията, болестите, бедността? - Те са неразрешени

задачи, изостанали от далечното минало. Всеки ги е отхвърлял, не искал да се занимава с тях. Днес те пак са дадени на съвременното човечество, да ги разреши правилно. Дали сегашните хора ще ги разрешат, или ще ги оставят на бъдещето поколение, това е въпрос. Когато хората се запитват, защо идат страданията, те търсят начин да разрешат задачата си. Обаче, онези, които са им дали задачата, следят, сами ли ще я решат, или ще я препишат наготово от други. Хората не са разрешили въпроса за страданията, за произхода на человека, а разрешават въпроса за създаването на света. Те не познават себе си, не знаят, как е създаден човек, а решават далечни, отвлечени въпроси. Срещате учени, философи, музиканти, математици, които не знаят мястото на философията, на математиката, на музиката в своята глава. Те не подозират, че всяка способност има специално място в мозъка. Има учени, които не вярват в магията. Какво всъщност е магията? - Мъдрост. Магът е мъдрец, който със силата на своята мисъл може да носи слабите хора. - Възможно ли е това? - Възможно е, разбира се. Както силният носи слабия на гърба си, така и мъдрецът влияе на обикновените хора с мисълта си. Професорът не носи ли студентите на гърба си със своята мисъл? Той ги слага на гърба си и ги разнася из областта на мисълта си. Всеки човек, на когото мисълта е силна, влияе на слабите. Един проповедник разправял своя интересна опитност за силата на мисълта и действието ѝ върху человека като светлина. Един ден той излязъл от дома си и отишъл на събрание, където ще държи проповед. Помислил да вземе ръкописа на проповедта си, но си казал: Добре съм я заучил, мога и без бележки. Имам вяра в паметта си, не ме е излъгала досега. Той се качил на амвона и започнал да развива проповедта си. По едно време в стаята влязла една госпожа, с черни очила и сериозно изражение на лицето. Като го погледнала, той веднага забравил проповедта си, не могъл

да си спомни, какво трябва да говори. Изненадан от това, той решил да прекъсне проповедта си и да се извини на слушателите, че не се чувствува добре. В този момент вратата се отворила и влязъл един млад човек, с приятно, засмято лице. Той погледнал към проповедника и внесъл известно разположение в него, с което го извадил от затруднението му. Проповедта възкръснala в паметта на проповедника, и той спокойно продължил и завършил работата си.

Коя е причината за прекъсването и за възстановяването мисълта на проповедника? Жената с черните очила имала противоположна мисъл на тази на проповедника, поради което изгасила светлината в неговото съзнание. В мисълта на младия господин имало нещо общо с мисълта на проповедника, благодарение на което могъл да запали изгасналата свещ на проповедника, и той завършил успешно проповедта си. Значи, знанието е в зависимост от светлината. Хора със сила и светла мисъл влияят на онези, чиято мисъл е слаба и лишена от светлина. Бог създал света, създал светлината и привидно се отдалечил от хората, оставил ги свободно да се развиват, да мислят, да търсят причините за създаването на Битието. Но хората се ограничават едни други. Всеки иска да се наложи по съзнание, по мисъл и чувства на другите, да им покаже, че е по-силен. Ученият иска да наложи мисълта си на всички хора; религиозният иска да наложи своето верую на другите, да им покаже, че е на прав път. След всичко това, хората искат да знаят, какво е отношението на Христа към тях. Ако отношението на Христа към хората е външно, физическо, те трябва да дойдат при Него, да се ръкуват, за да им предаде нещо от себе си. За това се изисква много време. Представете си, да дойдат 500 miliona християни, да се ръкуват с Христа! Колко време Му е нужно, да каже по една дума на всекиго? Често хората се сърдят на Христа, недоволни са от Него, че не им проговорил, не им

обърнал внимание. Който гледа на нещата материалистически, той се сърди и на Христа, и на Бога. Който вижда вътрешния смисъл на нещата, знае, че Бог живее в человека, и човек - в Бога и не се смущава. Велико е Божието съзнание! То обхваща всички живи същества не само на земята, но във всички светове и им помага. Бог има предвид техните нужди и ги задоволява. Той се грижи за тях, и когато се раждат, и когато умират.

Какво представя смъртта? - Минаване от един свят в друг. Според хората, човек се ражда и умира, а според Бог, човек минава от едно състояние в друго. Когато една душа се въплътива и слиза на земята, небесните жители скърбят за нея, а хората се радват. Когато напушта земята, небесните жители се радват, а хората скърбят. - Защо е така? - На този въпрос сами ще си отговорите. Хората си задават такива въпроси, на които сами не могат да отговорят. Например, някой пита, не може ли да се живее без ядене и пиеене. - Ако устата, стомахът и червата не съществуваха, можеше без ядене и пиеене. Веднъж те съществуват, не може без ядене и пиеене. - Не можеше ли човек да бъде създаден другояче? - Не можеше. Тъй както е създаден сегашният човек, по-добра форма и устройство не можеше да му се даде. Днешният човек е само скица на бъдещия човек. Той не е дошъл още до онова високо съзнание, което ще придобие в бъдеще. Той не е дошъл още до онзи образ и подобие, за който се говори в Битието. Много време е нужно на човека, докато дойде до образа, който Бог носи в мисълта си. Ако сегашният човек, според мнението на учениците, е минал през 400 хиляди форми, можете да си представите, през колко форми още трябва да минава, за да достигне своето съвършенство. Не е лесно да дойде човек до онова велико съвършенство, да остане тих и спокоен при всички условия на живота и във всичко да вижда добрата страна. Съвършеният човек нито се обижда, нито другите обижда. Той вижда и предвижда

нещата, знае, как да постъпва и какво да говори.

Коя е причината за недоразуменията между хората?

- Тяхното несъвършенство. Недоразуменията се дължат на тяхната непредвидливост, на техния невъзпитан език, на тяхното неумение да виждат и чуват нещата правилно. Гледаш някого, измерваш го от главата до краката, не знаеш, какво търсиш. Какво ще видиш? - Човек, висок 160 см., но това не е истинският човек. Преди да се е родил, той е бил малък, невидим с просто око, едва под микроскоп можеш да видиш нещо живо, прилично на клетка. Малкият човек е подобен на звезда, която не се вижда с просто око. Като го наблюдавате с телескоп, виждате, как расте, увеличава се, става голям. След време се намалява и се изгубва от полето на вашето зрение. Къде отиде големият човек? - Изгуби се, т.е. умря, замина за другия свят. Значи, както иде човек на земята, така си отива. Дохожда малък и си отива малък.

Мнозина се интересуват от големината на вселената. Ако питат мене, ще им кажа, че първоначално тя е могла да се събере в един лешник. Това се вижда невероятно. Един учен казва, че първоначално вселената е била голяма като сапунено мехурче. После тя се е увеличавала и, в продължение на милиони хилядолетия, дошла до положението, в което ние я виждаме. Обаче, тя не е спряла да расте и да се развива. Докъде може да стигне в своите размери, не знаем. Като казвам, че вселената никога се е събирава в черупката на лешника, и днес може да се събере в лешникова черупка, но важно е, какъв е бил този лешник. Това е неразбран въпрос за човешкия ум, но не по-малко неразбран е въпросът, как е могъл Христос да нахрани петхиляден народ само с пет хляба. Неразбран е този въпрос, но се разисква и възприема от много умове. Ще кажат някои, че хлябовете са били големи. Отде са взели тогава толкова големи пещи? Значи, ако едното положение е приемливо, другото не се приема. Оттук

вадим заключението, че лешниковата черупка е била поголяма от самата вселена.

И тъй, когато разискваме върху безкрайно малкото и безкрайно голямото, вие се объркате, нищо не разбирате. Като се говори за малкия и за големия човек, също се обървате. Защо човек е малък и защо става голям? Детето е малко, защото баща му е голям. Неговото съзнание е в бащата. Щом започне да оствалява бащата, той предава съзнанието си на своето дете, което постепенно расте и се увеличава. Бащата оствалява, а детето расте и започва да мисли. Следователно, ако някой не може да мисли, причината е в бащата: не е станало правилно предаването и възприемането на неговото съзнание. Детето започва да мисли, когато бащата му даде това право. На същото основание казвам: Човек започва да мисли, когато Бог му даде това право. Следователно, не искай да мислиш, преди да ти е дал Бог право да мислиш. Не искай да станеш богат, преди да си получил разрешение за това. Искай нещо само тогава, когато ти е позволено вече да го имаш. Искаш ли нещо преждевременно и без позволение, ще се натъкнеш на големи мъчнотии. Ако житното зърно иска през зимата да се посее в земята, ще се натъкне на големи мъчнотии - ще измръзне и няма да израсте. Обаче, ако не се посее през есента и остане завинаги в хамбара, пак се излага на страдания. То трябва да се посее навреме в земята, за да израсте и даде изобилно плод.

Следователно, който иска да бъде щастлив, не трябва да остава в Божествения хамбар. Дойде ли време за сеитба, той трябва да бъде посят в земята. Ще имате страдания, но ще растете и ще се развивате. Останете ли в хамбара, всички ще бъдете равни, но растене няма. Радвайте се, докато имате страдания, защото те дават подтик, условия за развитие. Страданията са вътрешни подтици, чрез които се пробужда човешкото съзнание. Без тях съзнанието на човека остава в застой. Всеки застой води

към леност, към инертност на материята. Щом е дошъл на земята, човек трябва да страда и да се радва, да се развива, да оживи инертната материя. - Защо съм болен? - Защото си инертен. - Защо съм невежа? - Защото си инертен. - Защо се беспокоя? - Инертен си. Всички отрицателни състояния, през които минава човек, се дължат на инертността на материята. За да излезе от тази инертност, в помощ му иде религията. Тя събужда съзнанието му и го свързва с Първата Причина, от която той черпи материали за своето развитие. Само така човек може да изпълнява Божията воля. Щом изпълни Божията воля, той може да изпълни и своята воля. Щом знаеш Божия план и го приложиш, можеш да изпълниш своя план. Първо ще изпълниш Божествената програма, а после човешката. Като не разбират законите на разумния живот, хората се запитват, какви са отношенията на Бога към тях. Това не е тяхна работа. Те трябва да определят своите отношения към Бога - това е първата им задача. Трябва ли детето да се интересува за отношенията на майка си към него? Преди още да е започнало да мисли, майката е определила отношенията си към него. Важно е детето да разбере любовта на майка си и да се ползва от нея. На същото основание, задачата на всеки човек е да разбере Божията Любов, да я оцени и приложи в живота си. ще кажете, че познавате тази любов по любовта на майка си, или на своя възлюблен. Това са частични прояви на любовта. Божията Любов е широка, необятна. Тя държи в себе си всички живи същества. Тя ги е създала, тя се грижи за тях. Никой не е заставил Бога да проявява Любовта си към всичко живо. Ако някоя външна сила може да Го накара да люби, Той не е Бог. Любовта е естествен, непринуден процес.

Мнозина се запитват, какви са условията, за да се обичат. Първото условие за проява на любовта е любов към Бога. Казано е: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и

с всичката си сила". После иде любовта към ближния. Като любиш Бога, ще възприемеш любовта му и с нея ще възлюбиш ближния си. Как ще любиш ближния си? - Като себе си. Значи, любовта към себе си е мярка. Не можеш да любиш ближния си, ако не любиш себе си. Казвате за някого, че е себелюбив. Това е в реда на нещата. Лошо е, ако себелюбият не излиза вън от себе си. Но ако проявява същата любов и към ближния си, той е на прав път. Едно от качествата на любовта е предвидането. Който люби, може да предвижда, т.е. да предсказва нещата. Това се дължи на едно вътрешно чувство в человека. Всеки човек, в когото това чувство е развито, може да предсказва. Дадат му да вдигне никаква тежест. Той погледне тежестта и предварително казва, дали може, или не може да я вдигне. Като направи опит, той се уверява, че чувството му не го лъже. Колкото по-напреднал е човек, толкова по-добре развито е това чувство.

Съвършените хора предвиждат всичко, което им се случва в живота, благодарение на това чувство. Несъвършеният не предвижда нещата, не знае, какво го очаква. От гледището на съвършения живот, това е невежество. За обикновения човек невежеството е благо. Какъв смисъл има за него предвидането на нещата, ако не знае, как да се справи с това, което ще му се случи? Като не разбира Божиите птици, той ще се страхува, без да знае, как да си помогне. Ето защо, страховитият не трябва да знае бъдещето си. Той не трябва преждевременно да излиза от условията на обикновения живот. Излезе ли от обикновения живот, той ще се намери пред големи мъчнотии, с които не може да се справи. Какво ще бъде положението му, ако попадне в огнената пещ, както трите момци, за които се говори в Стария Завет. Той непременно ще изгори. За да не изгаря, човек трябва да знае, как да повиши трептенията на тялото си, да надминават трептенията на огъня. С това знание човек може да

разпъсне всяка бомба и да остане неповреден. Преди да стигне бомбата до него, той може да я пръсне. Казано е в Писанието, че когато земята дойде пред лицето на Бога, тя ще се разтопи. Със земята заедно ще изчезнат и хората, и животните, и растенията - целият живот ще изчезне. Готови ли сте за това? Не сте готови. Тогава не пожелавайте преждевременно неща, които ще ви спънат в развитието.

Мнозина искат да видят лицето на Бога. Готови ли са за това? Ако не са готови, ще се стопят. Затова е казано, че никой не е видял Господа, освен Сина. Христос дойде на земята в човешки образ, но Той имаше богат вътрешен живот. Той разполагаше с големи знания и възможности. Той познаваше великите Божии закони, но трябваше да пострада от човеците. Христос приложи закона на себеотричанието, който проповядваше и на учениците си. Той казваше: „Който не се отрече от майка си и от баща си, от богатството си, даже от живота си, не може да бъде мой ученик“. Този стих може да се преведе с други думи: „Ако не любиш, ако не учиш, ако не обичаш истината и свободата, не можеш да бъдеш мой ученик“. Това означават думите на Христа на съвременен език: „Да дадеш всичко и да започнеш да любиш, да учиш и да обичаш истината и свободата“. Това казвам на българите, това казвам на всичките народи.

Какво представя човекът? - Грамадно езеро или море. Като не съзнава богатството, което носи, той се ограничил в себе си, за нищо не мисли. Време е вече да прокопае канали, да даде нещо от себе си и на другите. Само така той ще се оживи. Какво може да даде едно затворено езеро или море? Затворените езера трябва да се отворят, да се втичат един в други. Какво прави затвореният човек? Той се индивидуализирал, мисли само за себе си и очаква щастие. Щастието не влиза в затворени езера. То отива там, където душите се обменят, където езерата се втичат и изтичат. Бог прониква от най-малкото същество до най-

голямото. Той не се ограничава и не остава да Го ограничават. Той е лъч, който прониква всичко живо. Ако виждаш този лъч, ти си на прав път. Ако виждаш Божието присъствие в слънцето, във водата, във въздуха, в растенията, в богатството и в сиромашията, в здравето и в болестта, в знанието и в невежеството, ти си на прав път, ти си щастлив човек. Величието на Бога се проявява във всичко - и в живота, и в смъртта.

Като се ражда дете, хората се радват на новосъградената къща. Като умре някой, хората страдат. Какво нещо е смъртта? - Събаряне на старата къща и съграждане на нова. Какво страшно има в това? Понякога става нужда да се събори цялата къща, някога - само стените, а някога - само да се пречисти. Всичко, което става, е за добро. Хората искат да ги завари Христос в старите им къщи. Това е невъзможно. Старите къщи, старите разбирания, старите умове и сърца са отживели времето си. Всичко, което сега имате, не е в състояние да изплати и най-малкото, което Христос може да ви даде. Нови сърца, нови умове, нови разбирания са нужни на хората. Христос носи новото вино, което може да се налее само в нови мехове.

Религиозните цитират Христовите думи, че човек трябва да се пожертвува. Какво означават тези думи? Да се пожертвува човек, това значи, да отвори касите на своето сърце и на своя ум, да извади богатството, което се крие в тях. Той е затворил това богатство. Хиляди години са изминали вече, и богатството му стои неизползвано. - Какво ще направя с това богатство? - Много неща ще направиш. Едно се иска от тебе - да извадиш богатството си и да започнеш да го раздаваш. За себе си искаш много неща, без да мислиш, че трябва и ти да даваш. Ще кажеш, че само Бог може да помага. Така е, но Той се проявява чрез хората. Те са проводници на Неговите блага. Ако проводниците не работят, благата ще престанат да текат.

Ще кажете, че не искате да работите, да учите, дакопаете. Щом се отказвате от труд, работа и учене, вие сами подписвате присъдата си. Който не работи, не може да се усъвършенствува. Ползвайте се от светлината на деня, за да придобиете онова, което душата ви желае. Денят е ваш, годините са на ваше разположение. Работете, докато сте млади. Очаквате ли старостта, тогава да се усъвършенствувате, вие сами ще се изненадате. Щом останеете и не можете да се движите, ще търсите тояги, с които да се подпирате. Тогава ще разчитате на тоягите, а не на вашите сили. Такава старост отдалечава човека от Бога. Стремете се към вечното подмладяване, което ще ви приближи при Бога. Значи, младият се приближава при Бога, а старият се отдалечава. Дайте място на Бога в себе си, Той да работи във вас и да ви повдига. Ако сами не можете да се повдигнете, дайте път на Божественото Начало в себе си, то да работи във вас.

Какво представя Божественото в човека? Това е неговото вътрешно, неизменно верую. Ако ви попита някой, какво е вашето верую, кажете: Вярвам в Единния Вечен Истинен Бог, Който ми е говорил в миналото, Който ми говори сега и Който ще ми говори в бъдеще. Вярвам в Господа и Неговия Дух, Който създава условията на моето спасение. Вярвам в Господа Иисуса Христа, Който е дошъл да спаси света. Христос казва за себе си: „Син Человечески не дойде да Му служат, но да служи на другите. Аз дойдох да им дам живот и то изобилно“. Така трябва да разбирате Христа и да Го търсите в себе си, а не вън от себе си. Когато в ума ви влезе една светла мисъл и в сърцето ви - възвищено чувство, които ви причиняват радост, ще знаете, че Христос ви е посетил. Следователно, търсете Христа в светлите мисли, в светлите чувства и постыдки, а не отвън. Истинското познаване и разбиране на нещата иде отвътре, а не отвън. Познаването е в зависимост от любовта. Не можете да познаете човека,

докато не го обичате. Любовта е закон за опознаване на душите. Вън от любовта човек е нещастен. Любовта носи щастието. Където е любовта, там е знанието, там е свободата, там е животът. Без любов нищо не се постига. И тъй, който иска да бъде ученик на новото учение, трябва да люби, да учи и да обича истината и свободата. Люби, учи и свободен бъди, това е мотото на новото учение.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

1. Утринно слово, държано от Учителя,
на 22 септември, 1935 г. 5 ч. с. София - Изгрев.

РАЗВЪЛНУВАНОТО МОРЕ

Размишление.

Много добродетели има, които човек още не е придобил. Много неща има в живота, които човек още не е опитал и преживял. Тази е причината, където хората не могат да оценят някои добродетели. Като не ги оценяват и разбират, те ги продават евтино. В края на краищата, който продава ценните неща евтино, губи; който купува ценните неща евтино, печели. Затова казват, че на някого работите вървят добре. Има случаи, когато и който купува, и който продава, и двамата или губят, или печелят. За да не губят, и купувачът, и продавачът трябва да бъдат с отворени очи и с будно съзнание.

Един млад човек изнесъл на пазаря хубав, почти нов далекоглед. Запитват го: Колко струва далекогледът? - Двеста лева. Един добър познавач на далекогледи разбира, че уредът струва пет-шест хиляди лева и се чуди, как е възможно да се продава толкова евтино. Той се приближил към продавача и го попитал, да не го е откраднал. - Аз съм честен човек. - Откъде си го взел тогава? - Далекогледът е останал от баща ми, но аз не мога да се ползвам от него. За мене той не струва нищо. Като се убедил в истинността на думите му, продавачът взел далекогледа и се зарадвал, че купил евтино толкова ценен предмет. Ако младият човек знаеш цената на далекогледа, не би го продал. Ако трябва

да го продаде, ще иска съответната цена. Какво представляват загубата и печалбата в човешкия живот? - Лотария. Думите, с които хората си служат, са лотарийни билети. Вземеш няколко лотарийни билети, т.е. кажеш няколко думи и очакваш или печалба, или загуба. Такова нещо представлява и борбата в живота. Някой си въобрази, че има противник и започва да се бори с него. Той се запитва, кой от двамата ще победи. Един все ще победи. Следователно, или ще бъдеш бит, или ще биеш. Случва се и двамата да са еднакво силни. Тогава никой не побеждава. Силният всяка побеждава, а слабият остава победен.

Като се говори за силата на человека, някои се питат, каква сила криел Христос в себе си, че могъл да заповядва на вятъра и на бурята да утихнат. Ще кажете, че Христос е Син Божи, надарен с необикновена сила и власт. Той сам казва: „Дадена ми е всяка власт на небето и на земята“. Така хората се оправдават, че не могат да направят това, което Христос е правил. Наистина, обикновеният човек не може да укротява морето и ветровете, не може да заповядва на бурята, но има неща, достъпни за неговата сила. Ако не можеш да укротиш морето вън от себе си, не можеш ли да спреш своето сърце, т.е. развълнуваното море в себе си? Кажи на своето море да утихне, да се приберат вълните му. Защо си допуснал тези големи вълни, да опръскат всичко наоколо? Само с една дума Христос укроти развълнуваното море. Той беше заспал в ладията и, като се събуди, видя, че учениците му бяха уплашени и смутени. Те се страхуваха да не потънат. Не можете ли и вие, като Христа, щом се събудите от сън, да кажете на своето развълнувано море да спре? Вие ставате сутрин нервни, неразположени, гневни и, вместо да спрете само с една дума развълнуваното море и бурята в себе си, вие се извинявате, че сте наследили нервността на баща си, сприхавостта на майка си и продължавате да се гневите. Ако няма достатъчно средства за прехрана, сърдите се,

роптаете, без да се замисляте, че са гняв и роптане положението не се изправя. Кајете една дума, морето ще спре, вятърът ще утихне, и положението ще се подобри. Когато морето утихне, работите на человека се оправят. Кога утихва морето? - Когато му се даде нещо.

Защо Христовите ученици се уплашиха и събудиха Христа от сън? - Защото нямаха нищо в джобовете си, което да дадат на морето. В това отношение те могат да се уподобят на добре облечени хора, на които джобовете са празни. Много просящи вървят след тях, но нищо не получават. Учениците на Христа трябва да събудят Учителя си, да даде нещо на просяците, вместо тях. Вълните са просяците, които искат нещо. Христос се събуди, каза една дума и с нея укроти вълните. Сила имаше Христос, затова можа да укроти бурята, и морето утихна. И сегашните хора имат сила, но не се решават да я проявят, защото очакват времето, да станат по-умни. Христос казва: „Ако имате вяра, колкото синапово зърно, ще правите и по-големи чудеса от тези, които аз правя“. Значи, вяра е нужна на человека, за да прояви силата и дарбите, които са вложени в него. Вярата определя възможностите на человека.

Като изучавате проявите на хората, виждате, че тълеславният се проявява по един начин, а горделивият - по друг. Ако е религиозен, тълеславният разправя за силата на своята вяра, за успехите в живота си; ако е музикант и го накарате да свири, той веднага взема инструмента си и започва да свири. Горделивият е повече мълчалив. Ако е религиозен, и той се моли, но нищо не говори за своята вяра и за резултата от своята молитва; ако е добър музикант, колкото и да го молят да свири, той отказва под предлог, че свири само класически парчета, които се разбират мъчно. Тълеславният е подобен на търговец, който постоянно дава, евтино продава стоката си. Горделивият е човек, който повече взема, по-малко дава. Ако влезете в едно общество, лесно ще разберете, кой е

тщеславен и кой горделив. Тщеславният постоянно говори за своите опитности. Не е лошо това, но човек трябва да споделя опитностите си само с онези, които могат да ги използват и разберат. Това е все едно, да осветявате пътя на заблудилия се пътник в тъмна, мрачна нощ. Обаче, през деня вашата запалена свещ не струва нищо. Пред слънцето свещта губи цената си.

Съвременните хора имат много знания, но се нуждаят от приложение. Всеки трябва да каже една дума, и морето да утихне. Човек трябва да започне от малките неща и постепенно да върви към големите. Нищо не иде изведнъж. Дарбите и способностите, с които разполага, са придобити постепенно. Казано е за ангелите, че разполагат с голяма сила и мощ, но и те са я придобили постепенно. Тя е резултат на усиlena работа и постоянство. Ангелите всяко са изпълнявали Божията воля. На това се дължи техният успех.

Съвременният човек едва сега започва своето истинско развитие; едва сега той започва да изпълнява Божията воля. Ако сегашният човек живее добре, изпълнява волята на Отца си, той може да прилага силата си и да стане ангел. Днес той се различава коренно от ангела. Само вярващият може да приложи силата си и да бъде зачитан от всички. Чувате ли някой да се оплаква, че не го зачитат, ще знаете, че той не вярва в Бога. Щом няма вяра, не може да приложи и силата си. Как да не уважавате и зачитате силния човек? Виждате, как той вдига големи тежести и ги пренася от едно място на друго. Как да не зачитате добрия музикант? Как да не зачитате добрия лекар? Добрият музикант свири, повдига духа на слушателите си. Добрият лекар помага на болните, лекува ги, внася силата в тях, да могат да се справят с болестта си. Как ще зачитате онзи, който само се хвали, без да направи нещо добро за другите? Как ще зачитате онзи, който само предава неверни слухове? Той е търговец, който продава на дребно. Има

търговци и на едро, но само когато купуват. Ако продавате на едро, те се проявяват правилно, има нещо издържано в характера им. Обаче, продават ли на дребно, те проявяват тщеславието си. Значи, търговецът на едро е горделив, а търговецът на дребно е тщеславен.

И тъй, когато иска да продаде нещо, човек е тщеславен; когато иска да купи нещо, той е горделив. Когато говори лошо за хората, човек е тщеславен и лесно се произнася за всичко; когато говори добро за хората, той е горделив, натънко преценява нещата. В злото човек е тщеславен, в доброто - горделив. Гордостта е дърво на доброто, а тщеславието - дърво на злото. Само доброто е в състояние да смекчи горделивия; само злото е в състояние да задоволи тщеславния. Ние не разглеждаме злото и доброто като прояви, като постыпки, но като принципи, като подтици в живота. Обаче, като прояви в човека, гордостта и тщеславието са аномални процеси. Гордостта е цирей, който трябва да изтече навън, да освободи човека от известна нечистота. Гордостта е подобна на онези елементи в киселините, които ги правят вредни. Щом се изхвърли вредния елемент от киселината, останалите елементи са на мястото си. Човек трябва да учи, да се домогне до методи, чрез които да се освобождава от вредните елементи на своето естество. Някои мислят, че като отидат на онзи свят, там ще научат всичко. И на онзи свят човек учи, но там има по-малко условия за учене. Най-добрите условия за учене и повдигане на сегашния човек са на земята. И на онзи свят има университети, музикална и художествена академия, но всеки не може да постъпи за ученик. Там цензът е по-строг, отколкото този на земята. Там не се приемат посредствени ученици. Колкото са щедри и великодушни съществата на онзи свят, толкова са строги и взискателни. Като срещнат добър човек, те отварят сърцето си за него и започват да му пеят и свирят. Срещнат ли лош човек, веднага се затварят. Докато сте на земята,

трябва да работите. Не казвайте, че не сте надарени, но работете, за да развивате дарбите си. На всеки човек са дадени известни дарби и способности, които той трябва да развива. Работа се иска от всички. Прилежният намира методи, чрез които сам развива дарбите си. Ленивият, обаче, очаква всичко наготово. Също така работа се изиска и в религиозния живот на човека.

Мнозина минават за религиозни, но не искат да се упражняват. Като им се говори за молитва, не искат да се молят и се питат, какво нещо е молитвата. Като им се говори за четене на Свещените книги, и това не признават. Да четат романи, това е в реда на нещата. Какво ще намерят в един роман? Ще четат, как се срещнали двама млади - момък и мома. В края на краищата, ще ги изкарат герои. Авторът описва любовта на момата и на момъка, но не в онази светлина, каквато душата търси. В първо време момата е щастлива, доволна от своя възлюблен. След време тя започва да го подозира, съмнява се в неговата вярност. Това показва, че тя е страхлива. Където се проявява съмнението, подозрението, недоверието и страхът, там е тщеславието. Значи, момата е тщеславна, а момъкът е горд. След всичко това те минават за герои. Тщеславните и гордите не могат да бъдат герои. Добре е да се четат и романи, и Свещени книги, за да се изучават нещата. Щом изучава проявите на хората, човек ще намери Бога. Трябва ли да търсите Бог само в нужда? Някой се намира в затруднение и се обръща към Бога за помощ. Той обещава, че, като разрешимъчнотията си, ще повярва в Бога. Справили се с мъчнотията, забравя обещанието си. Друг пък боледува и обещава да направи едно голямо добро, ако Бог му помогне да оздравее. Щом оздравее, той забравя обещанието си и казва, че природата му помогнала. Може ли този човек да минава за герой? Който не изпълнява обещанието си и променя мнението и възгledа си за нещата по няколко пъти на ден, той не може да бъде герой.

Може ли да бъде герой онзи, който изменя на любовта си? Можеш ли да наречеш герой онзи, който изменя своето верую? Истинският герой е добър човек, с характер, не изменя своето верую и своите убеждения за любовта. Който изменя на убеждението си и своето верую, той изисква нещата да стават по неговото разбиране. Невъзможно е природата и Бог да постъпват според изискванията на онзи, който сам няма устойчивост. Ще кажете, че няма справедливост в света. - Важно е, за каква справедливост се говори - за човешката, или за Божествената.

Представете си, че се обявява конкурс за професор по музика. Явяват се сто души кандидати, опитни музиканти, със своите музикални произведения. След конкурса избират един от кандидатите за професор. Комисията намира, че той се е отличил, и затова му отрежда професорското място. Обаче, кандидатите не са съгласни с мнението на комисията и считат, че преценката е несправедлива. Така се преценяват нещата на физическия свят. В Божествения свят преценката се дава по друг начин. Когато трябва да се произнесат, кой от стоте музиканти е най-добър и може да заеме професорска катедра, изпращат го на земята да свири едно свое музикално произведение на някой умрял. Ако умрелият възкръсне, музикантът е добър и заслужава да заеме професорско място. Ако стоте се изредят един след друг, и никой от тях не може да възкреси умрелия, казват, че те са обикновени музиканти.

Някой казва за себе си, че е добър и умен. За да се произнесат и другите за него, трябва да го подложат на изпит. Ето защо, изпитанията в живота не са нищо друго, освен условия за преценка на човешките добродетели. Съществуват два вида прояви на добродетелите: положителни и отрицателни. Първият се опитват по положителен начин, а вторите - по отрицателен. Когато ти

се дава добър случай да помогнеш на някого, добродетелта е проявена при положителни условия. Обаче, ако си болен, ти се намираш при отрицателни условия и, ако можеш да проявиш така своята доброта и разумност, че да не измъчваш близките около себе си, ти си добър човек. Измъчва ли окръжаващите, ти не си добър човек.

Един хирург в първите години на своята практика правел операции без упойка. Той намирал този начин за естествен и го практикувал. Един ден, като правел операция на болния, последният усетил голяма болка от ножа и без да каже нещо, ритнал с крака си лекаря толкова силно, че той отхвръкнал настрана. От този ден лекарят изменил своята практика: първо упоявал болния и после го оперирал. Ако се налагало операцията да стане без упойка, той заповядвал да вържат ръцете и краката на болния, да не рита и удря с ръце. Ще кажете, че това става само с болни хора, които не съзнават положението, в което се намират. В действителност, болният рита физически, но има хора, които ритат психически. Те са научени да ритат и, без да им правят операция, прилагат знанията си. В такъв случай, и те са болни. Човек трябва да се въздържа от отрицателни прояви, както във физическия, така и в духовния свят. Ако допушта лоши мисли в ума си и лоши чувства в сърцето си, той внася лоши отпечатъци в психическия си живот, от които трябва да се чисти. Какво правите, когато дрехите ви се оцапат? - Изпирате ги. По същия начин трябва да чистите ума и сърцето си, да не остане никакво петно в тях. Който не може да се изчисти, задигат го на онзи свят. Следователно, смъртта не е нищо друго, освен съблочане на старите и нечисти дрехи на човека и обличане в нови, чисти, с които го пращат отново на земята. Ако сгреши и опетни пак ума и сърцето си, отново го изпращат на онзи свят, да се изчисти. Мъчно става обличането на човека в духовния свят, но това е неизбежен процес. Някои окултисти се

чудят, как човек се е решил да слезе на земята, да се облече в дреха, която лесно се цапа, та става нужда често да се съблича и облича. Наистина, чудно е, как човешката душа се изльгала да слезе на земята и да се облече в плът. Красив е духовният свят, но и там има примки, в които попадат неопитните души. Една от тези примки са витрините с богати, разкошни костюми. Неопитните човешки души обикалят витрините, гледат отвън, докато се увлекат и влязат вътре да си купят един костюм. Щом облекат костюма, не могат вече да го съблекат и остават в него. Те започват да ритат, да се освободят, но колкото повече ритат, толкова по-плътно прилепва костюмът, докато се намерят на земята, облечени в плът. Когато се казва, че човек сам създава съдбата си, това значи, че той сам избира костюма си, с който слиза на земята. Какъвто костюм е избрали, такава е неговата съдба. Засега на човека е определено да живее 120 години на земята, за да научи изкуството, правилно да съблича дрехата, с която е дошъл на земята. Съблече ли я по-рано, казваме, че той преждевременно е напуснал земята.

Това са обяснения, които разрешават противоречията. Всъщност, противоречия съществуват само в човешкия живот, но не и в Божествения. Значи, от Божествено гледище, противоречията са задачи за разрешаване. За мнозина лошите условия са противоречия; своенравните деца са противоречия; лошите господари са противоречия. Бедността, богатството, знанието, невежеството също са противоречия, с които човек разумно трябва да се справи. Който разреши правилно противоречията на своя живот, той е готов да служи на Бога. най-великото нещо за човека е да служи на Бога. Ако е музикант, той прилага музиката си като средство за служение. Достатъчно е да засвири с цигулката си, за да внесе хармония между мъж и жена, които не живеят добре. Щом изсвири едно музикално парче, те се развеселяват, поканват го да остане между

тях, да им гостува. Ако този цигулар срещне някой отчаян човек, с цигулката си може да измени състоянието му и да станат приятели. Музикант, който служи на Бога, може с музиката си да въздействува на човешката душа, да ѝ покаже правия път и да осмисли живота ѝ.

Който служи на Божественото, всяка е готов за доброто, всяка може да си пробие път в живота. Разправят един интересен случай от живота на Аделина Пати. Когато била в Ню Йорк, на нейно име се получил чек. Като отишла в банката, касиерът поискал личната ѝ карта, или лице, което дала познава. Понеже в дадения момент нямала нито лична карта, нито познато лице, тя се изправила в средата на салона и започнала да пее. Като чул гласа ѝ, касиерът веднага заповядал да ѝ се изплати сумата. Чрез гласа си тя разрешила трудния въпрос.

Какво трябва да правят хората, за да разрешат мъчнотите си? - Да служат на Бога. Само така те могат да развият дарбите си. Всяка дарба е дадена от Бога. Певецът ще каже, че не всяка е готов да пее; не всяка разполага със заучени песни. Който не е готов всяка да пее, той не е истински певец. Даровитият може всеки момент да прояви своята дарба.

Защо хората не успяват в живота си? - Защото не разчитат на Божественото в себе си, но очакват на другите, те да им помогнат. Момата се жени, за да има кой да я подкрепва в живота. Момъкът се жени, за да се осигури. Той търси богата мома, да прекара добре живота си. Това не е женитба. Истинската женитба подразбира хармонично съчетание между две души. Момата е сопран, момъкът - бас. Те трябва да пеят и с песен да разрешават въпросите. Започнат ли един друг да се коригират, че не пеят правилно, те са вън от хармоничния живот.

Като слушате да се говори за бас и за сопран, като прояви на физическия и на Божествения свят, казвате, че те нямат отношение към вас, не ви интересуват. Какво,

всъщност, ви интересува? Ако се говори за вяра, и това не ви интересува. Обаче, вярата е от значение за човека. Не е все едно, дали той има вяра, или няма; дали вярата му е слаба, или силна. Вярата представлява въже, с което може да се вади вода от кладенеца. Не е все едно, дали въжето ви е слабо, или здраво. Със здравото въже можете да извадите и най-малката тежест от кладенеца. Със слабото въже нищо не можете да извадите. То не може да издържи и най-малката тежест. Който има вяра, той може да учи, да работи и да се ползва от своя труд. Не е достатъчно само да влезеш в университета, но трябва и да учиш. Същевременно трябва да се прилага наученото.

Сегашните хора са влезли вече в житейския университет и, щат не щат, трябва да учат - не могат да го напуснат. Който учи, ще свърши университета и ще върви напред. Който не учи, ще го изключат. - Не ми се живее вече, всичко ми дотегна. - Какво ще правиш, като не ти се живее? - Ще се удавя, или ще се хвърля от някоя канара. - Така постъпват героите и геройните на романите. Като се обезсърчат, ще се качат на някоя канара, и оттам ще се хвърлят, или ще се удавят. Много герои и геройни в живота отиват на планината, качват се на някоя канара, откъдето се хвърлят, но не се убиват. После пишат във вестниците за някаква избегната катастрофа. Защо? - Канарата не била много висока, и пропастта не била много дълбока. Според мене, който иска да се хвърли от канара, нека обиколи всички планини, да намери най-високата канара и оттам да се хвърли. Ако иска да се дави, да намери най-дълбокото място в морето, там да се хвърли. Не може ли да направи това, нека стои на канарите, да се пече на слънце; нека ходи по бреговете на реките, да се гурка по няколко пъти във водата, докато се освежи добре, и тогава да се върне у дома си. Който се качва по високите планини, никога не може да посегне на живота си; който стои на брега на морето и се любува на красивия изглед,

също не може да поsegне на живота си. по-добре учете се да плавате в живота, за да се справяте лесно с мъчнотите си, да не се отегчавате от условията, при които живеете.

Приложение се иска от сегашните хора, да знайт, как да понасят изпитанията. Някой има едно малко изпитание и, като не може да го понася, сърди се на Бога. Ако на детето не дадат ябълка, портокал или орех, и то се сърди. Значи, детето се сърди на майка си, възрастният - на Бога. Ако кажете обидна дума на някой ваш познат, и той се сърди. Какво сте му казали? - Че носът му е крив. Ако носът ви, наистина, е крив, един ден ще го исправите. Защо трябва да се обиждате? Ако това е факт, ще работите върху себе си, да поставите носа си на място. Ако носът ви не е крив, колкото и да ви внушават тази мисъл, не трябва да се поддавате на нейното влияние.

Един милионер, американец, извикал един знаменит художник да го рисува. Той искал да се пошегува с него, затова си сложил изкуствен нос. Художникът го рисувал няколко дена, но се измъчил с носа на своя клиент. Всеки ден милионерът помръдвал малко носа си. Художникът се чудел, защо този нос не му се поддава. най-после той казал на клиента си: Господине, отказвам се вече да рисувам вашия нос. Аз не се занимавам с рисуване на изкуствени носове. Ако искате да ви рисувам, махнете този нос.

Сега и на вас казвам: Не се занимавайте с изкуствените носове на хората. Това са техните недъзи. Недъзите пък представляват неразрешени въпроси. Както и да ги разглеждате, от която страна и да ги бутате, те остават неразрешени. В тях действуват неорганизирани сили. Който се занимава със своите или с чуждите недъзи, той не може да успява. Ако Бог търпи всички, колко повече хората трябва да бъдат снизходителни към себе си и към близките си. Ще кажете, че противоречията ви са големи, те ви правят кисели и недоволни. Противоречията са

задачи, които трябва да се решават правилно. Ще се справяте с тях и ще вървите напред. Че вън е бурно, че вятър вее, това да не те смущава. Че си беден, болен, неразположен, и това да не те спъва. Ти трябва да извървиш онзи път, който ти е определен. Ти трябва да изпълниш онзи план, който ти е предначертан. Каквото и да се случи в живота ти, кажи си, че е за добро. Не говори на другите хора, какво мислиш; вярвай в себе си, че всичко, което Бог е допуснал да стане, е за добро. Ще кажете, че страданията ви са големи. Без страдания не може. Чрез тях се изпитва силата на човешкия характер. От това гледище, силният не трябва да се оставя на слабия да го бие. Така той показва силата си. И слабият не трябва да се оставя да го бие силният. С това той показва своята разумност. Следователно, ако си силен, работи с волята; ако си слаб, работи с ума. Как ще се справиш със злото, ако не си разумен?

В прочетената глава има неща, които вие знаете, затова не говоря за тях. Обаче, има един въпрос, който малко познавате. Това е въпросът за самообладанието. Велико нещо е самообладанието! Това значи, да придобиеш голямо богатство. Някой дойде при тебе и ти говори с часове. Ти го слушаш известно време с внимание, докато най-после изгубиш търпение и кипваш. Започваш да го пъдиш, не ти се говори. Защо не приложиши самообладанието и не му кажеш: Господине, много хубаво говориш, но съм зает, имам работа, не мога да слушам. Ако си силен, така ще постъпиш; ако си слаб, трябва да предвиждаш отдалеч, да знаеш, че този човек ще те посети и да вземеш мерки за отдалечаването му.

Какво трябва да прави овцата, ако вълкът я дебне? - Да бяга, да се качи на някая висока, непристъпна канара и оттам да гледа. Ако се чувствува силна и може да се бори с вълка, да остане долу. Следователно, когато дойде злото при вас, имате две възможности: ако сте слаби, да се

качите на висока канара; ако сте силни, да останете в долината и разумно да се справите с него. Ще кажете, че злото е дяволска работа, не можете да се справите с него. - Ако сте силен, можете да се справите; ако сте слаб, то ще ви победи. За да познаете, кой е силен и кой - слаб, вижте, носи ли човек нещо на главата си. Ако носи дяволския кюлаф на главата си, дяволът е по-силен от него. Ако няма нищо на главата си, той е по-силен от дявола. В този случай, дяволът носи неговия кюлаф на главата си. Пазете се от дяволския кюлаф.

Първата задача на човека е да има вяра в това, което Бог е вложил в него. Само така той може да разработи своите дарби. Те представляват Божественото начало в човека. Много методи са дадени за развиваане на това начало, но резултатите са слаби. Защо? - Има нещо в човека, което му противодействува. То е причина и за недоразуменията между учените и религиозните хора. Срещат се двама учени, не се разбират, не могат да се търсят. Срещат се двама религиозни - също не се разбират. И двамата се молят, но молитвите им не дават добри резултати. Единият казва, че молитвата му е по-сърдечна, по-вдъхновена от тази на другия. Питам го: Щом молитвата ти е вдъхновена, можа ли да вдигнеш болния от леглото му? - Не можах. - Значи, не си се молил вдъхновено. Молитвата е мощна сила. Ето защо, когато се молите, когато размишлявате върху истината, умът и съзнанието ви трябва да бъдат чисти - никаква нечиста мисъл, никакъв страничен образ да не допускате в тях. За да възприемете една мисъл, един образ от висшите светове, съзнанието ви трябва да бъде чисто и гладко, като водата на спокойно планинско езеро.

Хората слизат на земята да се учат. Каквито противоречия да имат, не трябва да се спъват. Никой никого не може да спъне. Единственият, който може да спъне човека, това е той сам. Коя е причината, където

човек сам се спъва? - Двамата възлюбени, които го привличат: Господ и дяволът. И към единия поглежда, и към другия; колебае се, не знае, кого да избере. И двамата искат от него да се определи. Защо не може изведенъж да се определи? - Защото има слабости, които го теглят към дявола. Любовта му го тегли към Бога, слабостите - към дявола. Няма човек в света, който да е лишен от слабости. С много неща хората се справили, но много неща още ги спъват. Има музиканти, които свирят отлично на първите позиции на цигулката. Дойдат ли до високите позиции, не могат да взимат чисти тонове. Там разстоянието между тоновете е малко, и мъчно се взимат. Не е лесно да взимаш чисти, ясни тонове. Всеки тон има определен брой трептения. Не се ли вземе тонът правилно, и броят на трептенията му не са точни. Не е лесно да бъдеш истински музикант. Не е лесно да бъдеш търпелив при всички условия на живота. Какво трябва да прави музикантът, за да свири чисто? Какво трябва да прави нетърпеливият, за да се справя с мъчнотите си? - Да кажат на своето развълнувано море да утихне. Кажете на развълнуваното си море да утихне! Кажете на вашите бури и ветрове да престанат! Кажете на вашето слънце да изгрее, да изпрати своята топлина и светлина към цветята ви, да цъфнат. Само така ще изправите погрешките си и ще внесете в дома си радост и веселie. Ще кажете, че тази работа е мъчна, не е за вас. Като дойде Христос, Той ще оправи всички обърканни работи. Всеки ден Христос оправя обърканите ви работи, но вие пак ги разваляте. Колко пъти вие сте разваляли онова, което Бог е създал! Колко пъти сте били щастливи и сте губили щастието си! Колко пъти ви е посещавал Христос, но след известно време започвате да се съмнявате, Христос ли беше, или се лъжете. Ако искате да знаете, дали Христос ви е посетил, последвайте Го и започнете да работите с Него. Обикновено Христос посещава трудещите, страдащите, бедните,

болните, изоставените. Изобщо, Христовият крак стъпва там, където човешки крак не може да стъпи. Както сълнцето изгрява и залязва, осветява цялата земя и не иска да знае, признават ли го хората, или не, така и Христос не иска да знае, признават ли Го, или не. Ако е сълнце, сълнце е; ако не Го виждат, не е сълнце. - Какво е Христос? - най-великата проява на Бога. - Как ще познаем Христа? - Като познаете Бога. Който познава Бога, познава и Христа. Христос е вътрешна, свещена идея, която се крие в дълбината на човешката душа. Само Бог може да вложи тази идея в човека. Домогне ли се до нея, човек мълчи, нищо не говори вече нито за Бога, нито за Христа. Той ги носи в себе си.

Мнозина ме питат, кой съм аз, защо съм дошъл на земята. - Това не е тяхна работа. Дошъл съм да изпълня Божията воля, да свърша една важна работа. Ще я свърша, както разбирам, като музикант, който свири хубаво. Дали ще бъде публиката доволна, не е важно. Който е доволен, ще ме слуша; който не е доволен, ще напусне салона и ще се върне у дома си. Аз съм дошъл на земята да изпълня не моята воля, а волята на Онзи, Който ме е изпратил. Така е казал и Христос. Какво е отношението на Бога към човека? - Какво е отношението на майката? - Каквото е отношението на майката и на бащата към детето. Бог вдъхна живот в човека, и той стана жива душа. С други думи казано: Бог вложи Божественото начало в човека, като част от себе си. За Божественото в човека дойде Христос, а не за човешкото. Той искаше да повдигне Божественото в човека, да го изведе на прав път. И вие, като Христа, трябва да разграничавате Божественото от човешкото и да съдействувате за неговото проявяване. Кажете ли, че не се интересувате от мнението на хората за вас, това е гордост. Искате ли да им се натрапите, да разберат кой сте, това е тълствавие. Човек трябва да работи за развиващо на Божественото, без да мисли, какво ще

кажат хората за него и без да пренебрегва тяхното мнение. Вървете в правия път, който няма нищо общо нито с гордостта, нито с тълствавието. Следвайте пътя на Духа, Който работи във вас още от създаването на света. Отклоните ли се от този път, ще се бълснете в канара и ще счупите главата си. Някой бълска главата си в канара и мисли, че ще я разбие. Канарата ще счупи главата ти, но не обратното. И най-коравата човешка глава не може да счупи канарата. - Аз мога да направя много неща. - Кажи и направи. Обаче, казваш, и нищо не става. Защо? - Защото Бог е вън от тебе. Докато Бог е вън от тебе, нищо можеш да направиш.

И тъй, за да направи това, което иска, човек трябва да бъде господар на себе си. В противен случай, нищо не може да направи, на никого господар не може да бъде. Който не е богат вътрешно, и външно не може да бъде богат; който не е учен вътрешно, и външно не може да бъде учен. Това не е за обезсърчаване. Вие живеете в един велик свят, при добри условия за развиващо, няма защо да се оплаквате. Ще кажете, че имате страдания, че сте нещастни. Аз съм готов да купя вашето нещастие и вашите страдания. Вие сте тъкмо за работа, за учене, от нищо не трябва да се страхувате. Страшно е, ако сте остарели и не можете да работите. Който е млад, трябва да се радва. Той носи в себе си любовта и силата, които му отварят пътя към знанието и мъдростта. Трябва ли да се оплаква и обезсърчава при това положение? Страшно е, ако изгубите любовта, силата, красотата, истината. Тогава ставате старци и за нищо неспособни. Някой казва, че от любов главата му побеляла и от молитви очите му изтекли. Не говорете за любовта на въздишките. Това не е любов. Не говорете и за молитвите на плача. Това не са молитви. Не говорете за свободата, която ограничава. Това не е свобода.

Радвайте се на знанието. Радвайте се на свободата. Радвайте се и на младостта, и на старостта. Радвайте се на

любовта във всичките ѝ форми и прояви. Радвайте се на любовта в растенията, в животните и в хората. Тя е една и съща навсякъде. По форма и по качество Божията Любов е навсякъде еднаква; в нея няма нито промяна, нито измяна. Бог е навсякъде един и същ.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

2. Утринно Слово от Учителя,
държано на 29 септември, 1935 г. 5 ч.с. София. - Изгrev.

ДВАТА ПОРЯДЪКА

Размишление.

В глава 15 от Евангелието на Матея се говори за два порядъка: човешки и Божествен. Засега те са в разногласие, но трябва да се съгласуват. Разногласието между тях създава противоречия, както в отделния човек, така и в обществата и народите. Докато постъпвате според изискванията на Божествения порядък, вие сте в хармония с Цялото. Живеете ли според изискванията на човешкия порядък, вие сте в дисхармония с природата и с Бога.

“Зашо Твоите ученици престъпват преданието на старите и не си мият ръцете, когато ядат хляб?” (2 ст.) - Това изискване на старите има отношение към човешкия порядък. Фарисеите подържаха външната чистота, затова миеха ръцете си преди ядене. Христос им отговори, че не само външната чистота е важна, но и вътрешната:

“Което излиза от устата, излиза от сърцето, и то осквернява. От сърцето излизат помисли лукави, прелюбодеяства, блудства, кражби, лъжливи свидетелства, хули. Тези неща са, които оскверняват човека, а да яде някой с немити ръце не осквернява човека.” (18, 19, 20 ст.)

Силата на човека се заключава в изпълнението на вътрешния порядък. Ето защо, съзнанието му трябва да бъде чисто; да бъде свързано с духовния живот, в който

няма никакви противоречия. Докато страда и се мъчи, човек живее във временния порядък на нещата, дето няма вътрешна чистота. Щом престанат страданията, той влиза в Божествения порядък, в света на вътрешната чистота или в света на абсолютната чистота.

Защо е нужно да влезе човек в Божествения порядък?

- За да се освободи от болестите, от тъмнината, от противоречията. Както болният се нуждае от светлина, от въздух, от вода и от храна, за да оздравее, така всеки човек се нуждае от вътрешна чистота. Без чистота не може да се живее и в този, и в онзи свят; чистотата е нужна на всяко време. Има неща, от които човек не се нуждае. Например, нужно ли му е да знае, какъв ще бъде животът му след 120 години? Това не е нужно днес, но ако се интересува много, може да знае: - Как? - Бъдещето на човека е в зависимост от сегашния му живот. Както в семето е скрит бъдещият живот на растението, така и във всеки човек е скрито неговото бъдеще. Това значи: вътрешните качества се изявяват навън. Като живее, човек постепенно изявява всичко, което Бог е вложил в него.

И тъй, който иска да бъде щастлив, трябва да се стреми към Божествения порядък. За тази цел той трябва да спазва известни правила. Едно от правилата е спазване на Божествения морал. Влезеш ли в абсолютния порядък, ще живееш според неговия морал. Ще кажете, че мъчно се живее по законите и правилата на Божествения порядък. В същност, мъчно се живее по законите на човешкия порядък, понеже са много неустановени. В Божествения порядък има само един закон - законът на любовта. Който има любов, няма противоречия; който няма любов, има противоречия, той се ръководи от човешки закони. В който порядък живееш, трябва да спазваш неговите закони, а това става само чрез любовта. Порядъкът, като сбор от закони и правила, подразбира вътрешно прилагане. Ако се прилага само външно, натъкваме се на нещо

механическо. И здравето е вътрешен процес. Ако организъмът не е здрав отвътре, каквито благоприятни външни условия да има, той не може да ги използува.

Какво е нужно на човека, за да бъде здрав? - Да определи отношенията си първо към Бога, после към своята душа и най-после към ближния си. Ако тези отношения са правилни, той непременно ще бъде здрав. Това се изисква, както от отделния човек и от семействата, така също от обществата и от народите. При такива отношения, човек е свободен от противоречия. Този е пътят, по който може да върви безпрепятствено. Не спазвали тези отношения, и при най-чистия въздух той се задушава и страда; и при най-чистата храна той гладен остава. Чистият въздух представя чистите мисли и желания на човека, а чистата храна - доброто в него. Ако няма правилни отношения към Бога, чистите мисли и желания ще минават, без да го ползват. Той ще бъде затворен за тях, както и за доброто, и ще бъде нещастен. Човек трябва да отвори ума си за чистите мисли, сърцето - за чистите желания, за да бъде здрав, да има добри резултати в живота си. Будно съзнание се изисква от всички, всеки ден да проверявате мислите и чувствата си, да не допушкат нищо нечисто в себе си. Не е важно, как сте живяли в миналото, важно е, как живеете днес. Днешният ден определя утрешния.

Мнозина се спират върху миналото, искат да знайт, какви са били едни време. Това не е важно. Божественият порядък е в настоящето. Сегашният живот определя и миналото, и бъдещето. Живейте в Божествения порядък и не мислете нито за миналото, нито за бъдещето. Божественият порядък свързва човека с Първата причина на нещата и го води в нов, възвишен свят. Влезете ли в този свят, ще имате съдействието на съществата, които живеят там. Нямаете ли връзка с тези същества, вие ще бъдете в положението на деца, които не могат да ходят.

Защо малките деца не могат да ходят? - Защото крачката им не са заякнали, гръбнакът им е slab. Щом крачката и гръбнакът им се засилят, те постепенно се изправят и започват да ходят. Краката са символ на доброто, а гръбнакът - на моралния живот. Приложете доброто и Божествения морал, за да влезете в Божествения порядък. Не приложите ли доброто, ще бъдете малки деца, които още пълзят по земята. Доброто е сила, без която животът няма основа. Ще кажете, че за живота на земята храната е от първа необходимост. Колкото е необходима храната, толкова са нужни светлината, водата и въздухът. Колкото са важни постъпките на человека, толкова са важни неговите мисли и чувства. Мислите, чувствата и постъпките на человека трябва да бъдат в съгласие с Божествения порядък.

Будно съзнание е нужно на человека, за да бъде изправен към своя вътрешен живот. В духовния живот на человека не се позволяват никакви опущения. Най-малкото опущение води към катастрофа. Не става ли същото и във физическия живот? Достатъчно е човек да даде път на една микроба в организма си, за да заболее от някаква опасна болест. В 24 часа тази микроба се размножава и увеличава с милиони. Като знаеш това, не допушай нито една микроба в организма си. Не допушай нито една лоша мисъл в ума си, нито едно лошо чувство в сърцето си. Допуснеш ли ги, след 24 часа те ще се размножат толкова много, че ще заплашат твоето съществуване. Страшни са последствията на нечистотата, на нечистия живот. Ще кажете, че една лоша мисъл не може да разруши живота. Ако не се размножава, лесно ще се справиш с нея, но ако се размножава, ти си изгубен. За да се запазите от нечиисти мисли и чувства и от техните последствия, излезте от човешкия порядък, от недоволството и противоречията и влезте в Божествения порядък. Трябва ли от сутрин до вечер да сте недоволни, да мислите, защо не ви е дадено богатство, сила, знание? Работете съзнателно, с любов и

постоянство и ще постигнете всичко, каквото желаете. Бог ви е дал ум, сърце и воля - нищо не ви остава, освен да работите. Имаш цигулка с добри струни, имаш лък, имаш учител. Не ти остава нищо друго, освен да свириш.

В прочетената глава виждаме, че Христос се е натъкнал на тогавашните учени, които подържали известни правила. И сегашните учени подържат известни правила и не отстъпват от тях. Добре е да си миете ръцете преди ядене, да бъдете външно чисти, но външната чистота налага и абсолютна вътрешна чистота. Същевременно, външната чистота не изключва вътрешната чистота. Ако външно си нечист, беден или болен, това не значи, че трябва да се напуснеш вътрешно. Ако си беден, това не значи, че трябва да крадеш, да убиваш, да вършиш престъпления, за да подобриш материалното си състояние. Бедността, страданията са потик към Божественото. Ще работиш, ще градиш, за да влезеш в Божествения порядък. Използвайте противоречията като възможности за придобиване на ценности, а не като условия за спъване. За онзи, който разбира, противоречията са благо. За онзи, който не разбира, те са нещастие.

Задачата на всеки човек е да използува настоящия момент. Той е най-важен, върху него се гради бъдещето. Всеки момент носи нещо ново за человека, което постоянно го обновява. Вложете новото в ума, в сърцето си, за да се повдигнете. Не внасяте ли нищо ново, вие сами се спъвате. Новото подмладява человека, старото води към оstarяване. Всеки ден, всеки момент човек трябва да се чисти, да се обновява. Иначе, той е осъден на преждевременна смърт. Колко престъпления, колко погрешки стоят пред вас, с които непременно трябва да се справите. Всеки ден трябва да пречистявате храната, водата и въздуха, който приемате. Не е лесно да се нахрани човек. От храната, която възприема, зависи неговият бъдещ живот. Ще каже някой, че е важно да приемем малко храна, за да напълни стомаха

си, да го застави да мълчи. Не е така. В първо време стомахът ще мълчи, но ако го напълниш с нечиста храна, ще протестира. Как нахрани Христос няколко хилядния народ, който беше дошъл да Го слуша? Колко хляба имаше на разположение? - Седем хляба и няколко риби. "И като взе седемте хляба и рибите и благодари, преломи и даде на учениците си, а учениците - на народа. И ядоха всички и наситиха се": (36 и 37 ст.). Защо можа Христос да нахрани толкова хиляден народ със седем хляба и няколко риби? - Защото имаше любов. Той беше свързан с Бога, а в Бога са всички възможности. Който не е свързан с Бога, живее в човешкия порядък и страда, безпокои се, че има само един хляб на ден, с който не може да нахрани семейството си. Чудно нещо! Христос нахрани четирихиляден народ със седем хляба, а вие не можете с един хляб да нахраните едно семейство. Това са последствията на човешкия порядък. Той поглъща много труд и усилия, а дава малко резултати. Божественият порядък дава големи резултати при малко труд и усилия. Ако искаш да разбереш, в кой порядък живееш, наблюдавай, колко работиш и какви резултати имаш. Изобщо, ако работиш много, а малко придобиваш, ти си в човешкия порядък; ако работиш малко, а много придобиваш, ти си в Божествения порядък.

Задачата на човека е да изучава себе си, да прави опити, постоянно да придобива нещо ново. Нова светлина и повече светлина му е нужна. Възприемането на светлината е непреривен процес. Прекъсне ли само за момент тока на светлината, той остава в тъмнина, която е причина за нещастията и катастрофите. Всяко прекъсване на добродетелите води също към катастрофа. Защо ще престанеш да прилагаш доброто? Ако си добър, бъди всякога добър. - Не ме оценяват. - Това нищо не значи. Ти проявяваш доброто за себе си, а не за другите. Някои прекъсват тока на своята светлина, отказват се от доброто, и въпреки това очакват щастието. Щастието не иде по

пътя на човешкия порядък. Щастието се постига по пътя на постоянството, по пътя на Божествения порядък, дето любовта цари. Тя закриля всички живи същества, като взема непотребното от тях и дава потребното. Затова Христос казва: "Аз дойдох да им дам живот и то изобилно". Значи, Божията Любов дава, а човешката - взема. Божията Любов отнема скърбите и страданията на человека, а в замяна на това му дава мир и спокойствие на душата и на духа.

Човек трябва да мине през специална школа на самовъзпитание, да се кали, да понася смело и решително мъчното и страданията. Да ходи по земята, човек знае това изкуство. Обаче, турят ли го да ходи по въже, веднага той губи присъствието на духа си, защото не знае това изкуство. Тук, именно, ще се познае неговата вяра и самообладание. Има хора, които свободно ходят по въже. Ще кажете, че това изкуство не ви интересува, не искате да ставате акробати. Няма да ставате акробати, но като спирате вниманието си върху придобивките на хората, ще се научите да мислите право. Правата мисъл е Божествена - тя е мисъл на Божествения порядък. Тя се отличава от човешката по това, че никога не се прекъсва. Божествените мисли вървят една след друга последователно. Всяка една дава условия за проява и развитие на следващата. Човешките мисли, обаче, не са свързани тясно една с друга и често се прекъсват. В Божествения порядък всички същества си помагат, в човешкия всеки мисли повече за себе си; в много случаи едни работят, а други почиват. Ако някой страда, окръжаващите не знаят, как да му помогнат. Изкуство е да знаеш, как да помогаш. Ако умре детето на вашия приятел, вие не знаете, как да му помогнете. Започвате да го утешавате, да му казвате, че то отишло при Бога. Ще излезе, че докато е било на земята, детето е било вън от Бога, а след смъртта си е отишло при Бога. Това е неразбиране на нещата. Тогава, как ще се разбере

стихът, в който е казано: "Ние живеем и се движим в Бога": Ако само на онзи свят човек живее при Бога, в този стих има нещо противоречиво и непълно.

Кога отива човек на онзи свят? - Когато няма никакъв запас, нито физически, нито духовен; когато е изгубил всички условия на земята за развитие. Това състояние наричаме - крайно обедняване. Кой човек обеднява? - Богатият. Когато изгуби вяра в парите си, когато те се обезсмислят за него, той се усеща празен, нещастен, беден. За да се освободи от беднотията, той трябва да се свърже с разумни същества, да направи познанство с душите им. Това значи, раздаване на своето богатство. Колкото повече души познава и на колкото повече хора е дал нещо от себе си, толкова по-богат става вътрешно. Свърже ли се с Бога и Го познае, той става истински богат - животът му се осмисля. Всички хора говорят за връзка с Бога, разбират тази идея, но като дойде до приложение, малцина я прилагат. Голяма е разликата между разбирането и приложението. И обикновеният човек я разбира, и светията я разбира, но резултатите от техните разбирания са различни. Ако обикновеният човек тури ръката си върху главата на един болен, нищо не може да направи - болният си остава болен; ако талантливият постави ръката си, болният ще се мръдне малко, с желание да стане, но по нямане на сила, ще остане на леглото си; ако гениалният направи този опит, болният ще се почувства по-добре, ще се повдигне малко, ще се насърчи; ако светията и Учителят поставят ръката си, болният ще стане от леглото си, ще започне да се движи, да се храни. Той е възприел живот от тях и напълно оздравява. Достатъчно е светията и Учителят да турят ръката си върху главата на някой неспособен ученик, за да започне той да мисли, да учи и да се развива нормално. Дето влязат светията и Учителят, всичко върви на добре. - Възможно ли е, само с едно поставяне на ръката, всичко да се нареджа добре?

Представете си, че една кола е застанала на сред пътя и пречи на движението на минувачите. Минава едно петгодишно дете и прави опит да помести колата. Оттук я бутне, оттам я бутне, но колата не се мърда; дойде десетгодишно дете, бутне колата, но тя едва се мръдва; дойде 15 годишно момче, поразтърси колата, подвижи я, но не може да я махне от пътя; най-после дохожда млад момък 21 годишен, дръпне здраво колата и я отмества от пътя. Следователно, искаш ли да свършиш една работа докрай, трябва да имаш силата на 21 годишен момък, т.е. силата на светията и на Учителя. - И без Учител може. - Не може без Учител. Той представя духовната сила в човека, с помощта на която върши всичко. Който има сила, всичко може да направи. Който може да направи всичко, той е силен. Който търси Учителя си, който търси Бога, ще Го намери в себе си. Това значи, да има човек връзка с Бога. Ако връзката е правилна, човек лесно разрешава мъчнотите си. Казано е в Писанието: "Две жени ще бъдат на нивата; едната ще се вземе, другата ще остане". Какво означава този стих? - Башата има две дъщери: едната е красива, другата - грозна. Когато дойде жених, красивата ще вземе, а грозната ще остане в къщи. На същото основание, казвам: Когато има трудни, мъчноразрешими въпроси, викат или гениалния, или светията, или Учителя. Дойде ли до груби, физически работи, дето е нужна груба сила, там викат обикновения или талантливия.

Като не разбират законите и изискванията на живота, мнозина се запитват, защо имат големи страдания и противоречия. - Защото имат големи желания, а малки възможности за реализирането им. Обикновеният може да постигне само ограничен брой от желанията си, и като не успява, страда, натъква се на противоречия. За да понася леко страданията, да се справя с тях, човек трябва да се познава, да не превищава своите възможности. Затова е казано: "Познай себе си!"

Познаването е свързано с любовта, а любовта - с чистотата. Ти познаваш человека, само когато го обичаш. Степента на любовта пък определя степента на чистотата. Забележете, деца, които са обичани от родителите си, всяко са чисто облечени. Ето защо, когато работите на някого се нареджат добре, ще знаете, че има някой, който го обича. Колкото по-добре вървят работите му, толкова повече хора го обичат. Онзи, на когото работите не се нареджат добре, малко хора го обичат. - Какво трябва да прави такъв човек? - Да обича. Само онзи, може да обича, който, има пред вид благото, което Бог е определил за неговия възлюбен; после трябва да има пред вид благото, което той сам е определил за него и най-после, да има пред вид благото, което неговият ближен му е определил.

Какво е нужно на человека, за да прояви обичта си и да го обичат? - Да не разваля това, което Бог е създал, да не се отклонява от Божиите пътища. Не се отказвай от Божественото, което носи щастието ти. Който се държи за Божественото, колкото и да страда, в края на краищата, страданията му ще се превърнат в радост. Затова е казано, че който издържи докрай, спасен ще бъде. Той разполага със сила, чрез която се справя с всички мъчнотии.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

3. Утринно Слово от Учителя,
държано на 6 октомври, 1935 г. 5 ч.с. София - Изгрев.

ФАРИСЕИ И САДУКЕИ

Размишление.

В 22 глава от Евангелието на Матея се изнася спорът, който се е водил между фарисеите и садукеите, от една страна, и Христа, от друга страна. И едната, и другата страна са Божии създания, но въпреки това не могат да се разберат. - Защо? - Защото излизат от различни становища, имат различни възгledи за живота. Фарисеите и садукеите подържаха старите закони, а Христос - новите закони - законите на любовта. Садукеите и фарисеите мислеха, че те са на правата страна и не се съгласяваха със законите, които Христос изнасяше.

Като четете тази глава, ще видите, че спорът, който тогава се е водил, и до днес още продължава, вън от вас и вътре във вас. И до сега още човек представлява поле на сражение. В повечето хора има едно вътрешно мърморене, недоволство, един вътрешен спор. Причината за това е отсъствието на единство, на вътрешно съгласие между мислите и чувствата. Те са лишиeni от единство в съзнанието си, благодарение на което често се раздvoяват.

Сега не е въпрос да критикуваме веруюто на фарисеите и садукеите. Важно е да се изтъкне грамадната разлика между техните възгledи и тези на Христа. Те Го запитаха: "Трябва ли да даваме дан на Кесаря?" Христос поиска една монета, и като я разгледа, попита: "Чий е този образ?" - Кесарев. - Тогава, отдайте Кесаревото Кесарю, а Божието - Богу.. Същият отговор се дава и на въпроса, който

мъжете и жените често си задават. Жената пита, какво да прави с мъжа си; мъжът пита, какво да прави с жена си. Щом мъжът е женен, той носи вече в сърцето си образа на своята жена. Ще не ще, трябва да отдаде на този образ, това, което е негово. И жената, като омъжена, трябва да отдаде на образа на своя мъж това, което е негово. Ще кажат, че искат да служат само на Бога. Щом искат да служат изключително на Бога, не е трябало да се женят. Кой закон ги застави да се женят? Те се ожениха без закон, по свобода, и са недоволни от положението си. Сега, за да се освободят, трябва да потърсят закона, той да разреши въпроса им. Забелязано е, че неща, които стават по закон, са неустойчиви; тези, които стават извън закона, са по-стабилни. Много закони има в човешкия живот, които хората се стремят да избегнат. Например, законът за военната повинност, за участието на гражданите във войната и др.

Мнозина задават въпроса, трябва ли да съществуват войните, да се изпълнява военната повинност, да се женят хората и т.н. Каквото отговори да се дават на тези въпроси, те са временни, защото и войната и женитбата и военната служба са временни отношения. Жivotът се развива, а заедно с него се изменят и отношенията между живите същества. Какво отношение имате към мухата, която каца на главата ви? - Никакво отношение. Тя кацне на главата ви и след малко хвърква. Какво отношение имате към котката или към заека, който пресякъл пътя ви? Ако сте суеверен, ще се върнете у дома си защото заекът, или котката, е предсказание, че работите ви няма да се наредят добре. И това е временно. Човек не може да среща на пътя си само котки и зайци. Много противоречия има в човешкия живот, и човек търси начин да се справи с тях. Противоречия съществували и във времето на Христа. Затова говоря за неща, които ставали преди две хиляди години. Обаче, сегашните хора ще кажат, че не се

интересуват от противоречията на миналото. Те нямат никакво отношение към спора, който водели фарисеите и садукеите с Христа. Те са спорили с Христа, а не ние. Питам: Какво ще бъде отношението на сегашните хора, ако днес дойде Христос на земята? Според мене, и те ще спорят с Христа. Пак ще се повдигнат въпроси, които ще предизвикат спор.

Следователно, спорът е съществувал между хората и ще съществува. Важно е, коя е причината, за да има спор. Двама приятели, млади момчи, се обичат, живеят си задружно, споделят заедно радости и скърби. Следняколко години единият от тях се ожени. Какво става със тяхното приятелство? - Изменя се, нов елемент влиза между тях. Има случаи, когато отношенията се запазват, но обикновено приятелите се разделят. Понякога раздялата е придружена със спор, сърдене, недоволство. - Кога? - Когато нежененият приятел си позволи да бъде любезен с жената на другаря си. Ако пък си позволи да и целуна ръка, спорът става още по-голям. На какво основание той си позволява такава волност? Колкото и да цитира той стихове от Евангелието, че и Христос е говорил за своето целование, нищо не го оправдава. Как ще докаже на приятеля си, че неговата целувка е била чиста и света?

Какво представя целувката? Каквото обяснение да се дават, въпросът за целувката не е съществен. Дали хората трябва да се целуват, или не трябва, как да се целуват, това са въпроси, които внасят известни противоречия в човешкия живот. Противоречията са необходими, за да изяснят известна истина. Както сенките са необходими в картините на художника, така противоречията са необходими за растенето на човека. Без сенки лицето на човека не може да изпъкне. Обаче, истинският художник знае, къде да поставя сенките, и колко светли или тъмни да бъдат. Ето защо, радвайте се на противоречията, които Провидението и разумната природа ви създават. Друг е

въпросът, ако противоречията ви идат от човек, който сам не разбира законите на живота. В такъв случай вие трябва да бъдете разумни, да не се подавате на ненужни страдания.

Често хората се натъкват на противоречия и промяна на времето. Виждат, че в даден момент времето е хубаво, но не се минава много, явява се буря, почва да вали силен дъжд, и те остават изненадани. Има три уреда, чрез които може да се определи времето: чрез барометър, хигрометър и термометър. Когато живакът в барометъра спада, налягането се увеличава; тогава казваме, че времето ще се развали. Според хигрометъра, колкото повече се увеличава влагата, толкова по-лошо става времето. Според термометъра, когато температурата се повдига и спада бързо, времето се развали. Като наблюдавате едновременно трите уреда, забелязвате известно противоречие. Някога налягането е голямо, но няма дъжд; някога налягането е малко, но количеството на влагата е голямо и започва да вали. За да се определи точно времето, между трите уреда трябва да има известно съотношение. Докога може да се увеличава атмосферното налягане? - Докато дойде до крайния си предел. Стигне ли този предел на налягането, въздухът започва да се разширява. И разширяването има краен предел. Като се говори за налягане и разширяване, ние имаме пред вид външните условия в атмосферата. Дойдем ли до вътрешните условия, там има напрежение. Когато налягането и разширяването действуват едновременно с вътрешното напрежение, дъждът дохожда. И човек минава през налягане, разширяване и напрежение. Когато турят голям товар на гърба му, той казва, че налягането му е голямо. Когато се разшири във възможностите си повече отколкото трябва, казват, че той е минал границите на съседството, навлязъл е в чужда област. На какво ще уподобите трите уреда, с които измервате налягането, разширяването и напрежението?

Барометърът представя човешкия ум, хигрометърът представя човешкото сърце, а термометърът представя волята, чрез която се проявяват динамическите сили в човека.

Като се говори за налягане, разширяване и напрежение, моралистите казват, че трябва да се живее добре. Религиозните казват, че трябва да се изпълнява Божията воля. Как ще живееш добре и как ще изпълняваш Божията воля: чрез налягане, чрез разширяване или чрез напрежение? Ще духаш ли като вятъра, или ще бъдеш тих и спокоен? Казвате, че не е приятно да ви духа силен вятър, буря, които събярят дърветата, рушат канари. Казват, че времето се е развалило. Поетите казват, че природата се разгневила. И човек се гневи. Гневът, енергия, която на място е използвана, дава добри резултати. Ако природата не се гневи, ние ще умрем от глад. Като задуха силният вятър, дигне прах, образува облаци, и след време падне изобилен дъжд, който напоява цветята, нивите и градините. Благодарение на този гняв, плодовете, житото и зеленчуците растат, цъфтят и дават плодове. Гневът на природата е разумен, носи блага на живите същества. Обаче, гневът на хората, в повечето случаи, руши. Човек кряска, вика, без да даде плод.

В какво се заключава добрият живот? - В правилните отношения на човека към Бога, към своя близък и към себе си. Мнозина казват, че не се интересуват от това, дали хората около тях живеят добре. Така не се говори. Ще се интересуваш от живота на своя близък, защото си свързан с него. Всички хора са свързани помежду си, като скачени съдове. Следователно, не е безразлично, каква вода ще налееш в един от тези съдове. Ако налееш нечиста, водата във всички съдове ще бъде нечиста; ако в един съд налееш чиста вода, и в останалите съдове водата ще бъде чиста. Ако къщата на твоя съсед гори, и твоята може да се

запали. За да се избегне тази опасност, ти трябва да се притечеш в помощ на съседа си, заедно да гасите пожара. Друг е въпросът, ако къщата на съседа ти е на голямо разстояние от твоята. Щом е близо, ще отидеш заедно с него да гасиш. Не гасиш ли, и твоята къща ще отиде.

Когато се говори за добър живот, подразбираме, че има и лош живот. Оттук и хората се делят на добри и лоши. Между добрите и лошите хора има известно съотношение, което показва, че те взаимно си влияят. Няма човек в света, който да не се влияе. Казва се в Писанието, че жителите на Содом и Гомор водели толкова лош живот, че смущавали даже и жителите на небето. Значи, лошият и добрият живот на хората се отразяват не само върху съществата на земята, но и върху тези, които живеят на небето. Ако лошият живот взима надмощие, мислите ли, че няма да дойдат същества от възвищения свят, да вземат мерки срещу злото на земята? Ако тези същества се произнесат за хората, че са непоправими, както се изказаха за жителите на Содом и Гомор, знаете ли, каква участ ги очаква? Ще дойдат бурите и ветровете и ще пометат всичко. Неправдата в света се наказва.

Събрали се трима господари на угощение в дома на един от тях. Слугата сготвил един голям шаран. Седнали тримата да ядат и забравили да дадат нещо на слугата: единият взел главата на шарана с част от гърдите, вторият взел средната част от рибата, а третият крайната - опашката. Слугата видял, че никой от тях не помислил за него и толкова се разгневил, че вдигнал тавата и изсипал чорбата върху главите на господарите. - Защо постъпил така? - Заради неправдата, заради техния egoизъм. За да се повдигне човек трябва да съгласува съзнанието си с условията, при които живее.

Съществуват два вида условия: външни и вътрешни. Например, ако някой знаменит цигулар, е принуден да свири зимно време, в студен, неотоплен салон, ръцете му

ще замръзнат, и той не ще може да свири. Студът е външно условие, което му препятствува. Ако салонът е добре отоплен, но той е гладен, не е ял три-четири дена, пак не може да свири. Гладът е вътрешно условие, което му препятствува. За да свири добре, цигуларят трябва да се намира при добри външни и вътрешни условия, т.е. да има нормално барометрическо налягане, нормално хигрометрическо разширяване и нормална температура. При тези условия ще има тих, спокоен дъжд, който съответствува на чистите тонове на цигулката. Само при добри външни и вътрешни условия цигуларят може да се прояви и да задоволи публиката.

Както музикантът се нуждае от добри външни и вътрешни условия, също така и говорителят и мислителят имат нужда от добри условия. Ще кажете, че искате да живеете добре. Добрият живот изисква добри външни и вътрешни условия. Само така човек може да се справи с мъчнотите и противоречията, които съществуват и на физическия, и в духовния свят. - Има ли противоречия духовния човек? - Той има по-големи противоречия от обикновените хора, които живеят само на физическия свят. Обаче, духовният човек лесно се справя с мъчнотите си, той е досетлив, съобразителен. Когато дали на Колумба едно яйце да го закрепи на върха, той веднага решил задачата: чукнал яйцето и го поставил изправено на масата. Присъстващите извикали: това и ние можем да направим. - Защо не го направихте? - Не се сетихме. Значи, Колумб съобразил, как да закрепи яйцето, а другите не се досетили. Докато върхът на яйцето не се чукне, то не може да се закрепи; докато не се тури под квачката, не може да се измъти.

Има два метода, по които нещата стават: по метода на Мойсей и по метода на Христос. Понякога човек прилага Мойсеевия закон, и работите му се нареджат добре. Понякога той прилага Христовия закон, но работите му не

се нареждат. Някой баща прилага Мойсеевия закон, и децата му го слушат. Друг прилага Христовия закон, но децата му не го слушат. - Защо? - Защото не знае кога и как да приложи Христовия закон. Значи, не е само в прилагането на законите, но и в разбирането им. Бащата и майката трябва да са прилагали Христовия закон още преди раждането на децата си. Те трябва да са живели по този закон най-малко сто години преди да се оженили. Стане ли законът тяхна плът и кръв, и децата им ще живеят според него. Иначе, ще раждат синове и дъщери, които няма да следват техния път. За такива деца се казва, че нямат нищо общо с родителите си. Това е противоречие и за родителите, и за децата. Родителите ги къткат, но децата вървят по своя път. Те се намират в положението на квачка, която измътила пиленца, патенца и юрдечета. Тя ги кътка, и те вървят след нея до известно място. Видят ли водата, патетата и юрдечетата влизат вътре, следват своя път, и не се интересуват от майка си. Тя стои на брега на реката и се чуди, какви особени същества е измътила. Най-после отговаря на противоречието си: малките са мои, аз ги измътих, но аз не снесох всичките яйца.

Мнозина се намират в положението на тази квачка: проявяват някои характерни черти, далечния произход на които не знаят. Те казват: Ние измътихме тези прояви на характера си, но кой снесе яйцата им, не знаем. Дошъл е някой отвън, турил е под вас яйца на чужди същества, да ги измътите. Вие лежите на тях известно време, докато ги измътите, а после се чудите, защо не приличат на вас. За да не изпадате в такива противоречия, бъдете внимателни, да не тури някой в полога на вашия ум и на вашето сърце чуждо яйце. Различавайте вашите яйца от чуждите. Който има будно съзнание, лесно ги различава. Който не е буден, казва: Нали е яйце, важното е да се измъти. Не е така. Ще измътиш чуждото яйце, но главата ти ще побелее от противоречия и мъчнотии.

Защо съществуват противоречия в човешкия живот?

- Защото хората искат нещата да стават по тяхна воля. Докато желаят да реализират своята воля, все ще се намери някой да тури в полога им чуждо яйце, което те ще измътят. Нещата стават не по волята на човека, не по негови закони и правила, но по естествени закони, които нямат нищо общо с човешките. И думите в речта се подреждат по естествен начин. Когато изучава този начин, човек създава граматиката. Тъй щото граматиката е резултат не на човешки умuvания, а на естествените закони. Който следва естествения път на живота, той е свободен от всякакви противоречия. Естественият път на живота е Божествен. Следвайте този път и не се смущавайте.

Днес всички хора, религиозни и светски, проповядват, че трябва да се живее добре. Обаче, човек не може да живее добре, докато няма пример на добър живот, докато не е видял, как живеят напредналите същества. Затова се казва, че животът излиза от живота. От какъвто живот излизаши, така ще живееш. В това отношение всеки може да ви предскаже, как ще живеете. Достатъчно е да знаете, от какъв живот сте излезли. Колко време ще работи вашата воденица, ако я построите на една малка река, или на едно малко езерце, в които не се втича вода отвън? Тя ще работи няколко месеца или година най-много и ще спре. Друг е въпросът, ако воденицата се ползва от водата на някоя пълноводна река, или някое голямо езеро, на което притоците постоянно се увеличават. Тази воденица ще работи стотици години, без да загуби нещо от своята дейност. Същото може да се каже и за човешкия живот. Ако животът на човека е свързан с Божествения, от дето се пълни и постоянно придобива сила, той се радва на здраве, на дълъг живот. Свързвайте се с възвишени и напреднали същества, които живеят правилно, според Божествените закони. Скъсате ли връзката си с тях, вие попадате в

неестествения живот, който води към противоречия. Ще кажете, че и Христос имаше големи противоречия, които са дължат на връзката му с еврейския народ. Той искаше да помогне на евреите и се свърза с тях.

И тъй, страданията на хората се дължат на връзката им със същества, които имат по-ниска култура от тяхната. Всяко престъпление, което става на земята, е резултат на лошото влияние на едно или на повече същества. Който не познава законите на живота, ще се страхува от всички хора, ще ги избягва. Не е лошо да се пази човек, да избягва лошите хора, но ще се лиши от условия за развитие. Какво ще придобие яйцето, ако остане задълго време в кошницата на господаря? Освен че нищо няма да придобие, но ще се развали и ще го изхвърлят. Ако го поставят под квачката, то ще се излюпи, ще придобие живот. В първо време майка му ще го пази от неприятели - от орли и соколи, но като порасне, тя ще го остави само да се грижи за себе си. Сега има опасности за него, но има и условия за растене. Ако се страхува и постоянно се крие под крилата на майка си, няма да израсте, няма да придобие опитности. Същото се отнася и до човека. Който се страхува от орли и соколи, от вълци и лисици и по цели дни прекарва в стаята си, далеч от опасностите и страданията, дете ще си остане. Външно ще расте, но вътрешно няма да придобива нищо.

Всичко, което расте и се развива, е излюпено пиле. Който има противоречия и страдания, е излюпено пиле. Който иска да се развива, непременно ще има противоречия. За да се справя с тях, той трябва да разбира езика на майка си, т.е. езика на любовта. Щом чуе гласа и, трябва да се скрие под крилата и, докато мине опасността. Мине ли опасността, майката дава знак, и детето излиза на свобода. Съвременните хора трябва да се радват на противоречията, които разумната природа има създада, и да ги използват правилно. Само така те ще се развиват; само така ще живеят добре. - Трябва ли да се мисли за

утрешния ден? - Ще живееш и ще мислиш и за утрешния ден, и за земята, и за небето, защото така си приготвяш добри условия за бъдещето. Днешните мисли и чувства определят бъдещите. Каквото мислиш днес, такъв ще станеш в бъдеще. Ако днес изпълняваш Божията воля, и утре ще я изпълняваш. А изпълнението на тази воля определя твоето щастие. Най-малкото непослушание и колебание в изпълнението на Божията воля води към страдания и противоречия. Най-малкото изкушение в мислите, в чувствата и в постъпките води към страдания. Някой беден слуга мине край касата на господаря си и се изкушава, иска да вземе пари, но после се разколебае, уплаши се и се отказва да извърши кражбата. Макар, че не е извършил престъплението, той е опетnil вече мисълта си, поради което ще страда. Колкото пъти през живота си той ще се разкажва, че не е бъркал в касата на господаря си, да подобри своето материално положение. Той постъпил честно, но от страх. Докато съжаляваш, че не си бъркал в касата, ти ще живееш в Мойсеевия закон. Щом се откажеш да бъркаш в чуждата каса и си доволен, че си издържал пред изкушението, ти живееш в Христовия закон. Живейте в Христовия закон и не мислете за последствията.

Да се върнем на въпроса, който евреите задали на Христа: "Трябва ли да се дава дан на Кесаря? Христос отговорил: "Отдайте Кесаревото Кесарю, а Божието - Богу". С други думи казано: отдайте човешкото на человека, а Божието - на Бога. Оставете човешкото да се оправя само. Досега никой не е оправил човешките работи, и вие няма да ги оправите. Не се месете в човешкия порядък. Не се опитвайте да определяте, кои неща в човешкия порядък са прави и кои са криви. Дойдете ли до този порядък, ще си мълчите и няма да разсъждавате. Ако искате да се развивате правилно, влезте в Божествения порядък. Там има условия за растене и развиващо. Който иска да живее

едновременно и в двата порядъка, всичко ще изгуби. Каквото спечели в Божествения порядък, щом влезе в човешкия, ще го изгуби. Вечер, като спи, човек отива в Божествения порядък, да спечели нещо. Като се събуди, влиза в човешкия порядък. Ако не знае, как да приложи спечеленото, всичко ще изгуби. За да не изгубите спечеленото, трябва да се отречете от себе си, както е казал Христос на учениците си. Да се отречеш от себе си, това значи, да се отречеш от човешкия порядък, дето нещата не се изправят.

Как може да влезе човек в Божествения порядък? - Като приложи двете заповеди: любов към Бога и любов към ближния. Докато живеете в безверието и безлюбието, вие сте в човешкия порядък. Приложете любовта и вярата, и вие ще влезете в Божествения порядък на нещата. Не се занимавайте с въпроса, кой е прав, и кой - крив. Само Бог е в състояние да разреши този въпрос. В човешкия порядък силният има право, а в Божествения - слабият. Ако някой в Божествения порядък се чувствува силен, веднага го изпращат на земята, там да намери своето право. Който е слаб на земята, трябва да влезе в Божествения порядък, там да намери своето право. Значи, силният трябва да слезе на земята, а слабият - да се качи на небето. Слизането и качването не са физически процеси; това са процеси на съзнанието, чрез които състоянията се сменяват. Слабият, като повдигне съзнанието си, веднага сменя скръбта си в радост.

Христос казва: "Скръбта ви ще се превърне на радост." - Кога? - Когато влезете в Божествения порядък на нещата. Стремете се към този порядък, за да станете силни, да разрешите противоречията на живота.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

4. Утринно Слово от Учителя,
държано на 13 октомври, 1935 г. 5 ч. с. София - Изгрев.

СТЕПЕНИ НА РАЗБИРАНЕ

Мнозина четат Свещените книги, Библията. Ако ги запитат, защо четат тези книги, един ще отговорят, че търсят правия път, други - истината. Какво представя истината? Какво определение можете да дадете за нея? Ще кажете, че лесно се говори истината. Опитайте се да кажете на някого истината, да видите лесно ли се говори. Опитайте се да опишете човека, да видите лесно ли се изчерпва това понятие. Ще кажете, че човек се ражда малък, като дете, което расте, става юноша, възрастен и най-после оstarява. Фазите през, които минава той, представляват ли същинския човек? Истинският човек не е нито в детската възраст, нито в юношеството, нито в старостта. Той не е нито в раждането, нито в смъртта. Къде е тогава? - Някъде. Никой не може да каже, че е видял човека. Той не е нито в очите, нито в устата, нито в носа. Да мислите, че сте видели човека, това е все едно, че сте видели къщата му. Значи, понятията човек, вяра, истина са отвлечени, не могат да се конкретизират.

Какво представлява вярата? Мъчно може да се определи понятието вяра, но тя се проявява в мъчнотиите на живота. Ако при всички изпитания и мъчнотии човек е смел и решителен, не се колебае, не се съмнява, той има вяра. Най-малкото колебание в живота му показва, че вярата му не е силна. Каква вяра е тази, която те заставя да се качваш на дървото при срещата си с мечка? Докато

не те е срећната мечката, ти си в молитва, уповаваш на Бога, вярваш, че ще те избави от нея. Щом я срећнеш, всичко забравяш и се покатерваш на дървото. И при това положение, пак се молиш и вярваш в Бога, но нито молитвата ти е силна, нито вярата. Докато не си срећнал мечката, мислел си, че си създаден по образ и подобие на Бога. Щом срећнеш мечката, всичко забравяш. И тогава, ти, висшето същество, създадено по образ и подобие на Бога, се плашиш от нисшето. То те заставя да се кациш на дървото и от там да гледаш. Защо бягаш от мечката? Не можеш ли да и заповядаш да се отбие от пътя ти? За да разбира нещата, човек се нуждае от светлина.

Какво представя светлината? И това е едно понятие, което мъчно се определя. Казваме, че светлината разкрива света, но тя не е светът. А какво е светът, и това понятие не е обяснено. Светът се проявява чрез светлината, но какво е светът, какво е светлината, не е ясно. От понятието светлина са произлезли много думи. Светлината е външна проява на човешкия ум. Дето има мисъл, има и светлина; дето мисълта отсъствува, там и светлината отсъствува. - На какво се дължи мисълта? - На живота. Значи, дето има живот, има мисъл; дето има мисъл, има светлина; дето има светлина, там се разкрива външният свят.

Често се говори за светски и за духовни хора. Каква е разликата между светския и духовния човек? Светският човек е подобен на дете. Каквото види, иска да го пипне. Духовният е като възрастния; той изследва нещата с мисълта си, а не с пипане. Той ходи с виждане, а не с пипане. Който пипа предметите, все ще ги опетни. Защо светският човек пипа нещата? - За да разбере реални ли са, или не. Духовният не пипа, защото е намерил Бога, познава Го, и гледа на всичко, като на отражение на реалността.. За светския човек, който не е намерил Бога, всичко, което може да пипне, е реално. За духовния, реален е само Бог. Всичко останало е отражение на Бога,

на великата реалност в света. - Как намира човек Бога? - По различни пътища. Много са пътищата, които водят към Бога, много са и начините за познаването Му.

В търсене на методи и пътища за познаване на Бога, религиозните се разделили в своето верую, като създали и различни религии: православни и протестанти или евангелисти и др. Последните гледат на православните като на езичници, като на хора от Стария Завет, които си служат с кадене, с палене на свещи, курбани и т.н. Те проповядват вяра в Господа Иисуса Христа, като спасител на човечеството. След това се яви друго верую, баптисти, които изповядват кръщението, като съзнателен акт. Затова те кръщават човека, когато стане на 33 години, а не като малко дете. После се явиха съботяните, които пазят съботата. В това отношение те са старозаветници. Най-после се явиха петдесетниците, които проповядват слизането на Духа върху човека. Онзи, върху когото слизга Духът, започва да говори на особен език. Така става смешение на езиците. Всички говорят, викат, пророкуват. Ако влезете в събранието на петдесетниците, дето всеки е пророк, ще се чудите, в кого да вярвате. Изобщо, всички секти, всички религии имат нещо хубаво и право, но още не са намерили абсолютната истина. Ще дойде ден, когато всички хора ще имат едно верую, както съществува Един Вечен Истинен Бог. Днес всички хора търсят истината, поради което се създават различни възгледи, различни вярвания и убеждения.

Кое е отличителното качество на истината? - Свободата. Който намери истината, той е външно и вътрешно свободен. Чрез свободата се изявява външният и вътрешният живот на човека. Животът се изявява чрез любовта. Любовта пък е път за познаване на Бога. Дойде ли до любовта, човек едва може да надзърне в Божествения свят, да види Бога. Който придобие любовта, той е свободен от противоречията. В любовта, противоречия не

съществуват, но вън от нея, те са необходими. Без тях, животът се обезсмисля. Ако вървиш по земята и куцаш, това показва, че кракът те боли. Ако с болния крак се качиш на аероплан, ще минеш за здрав човек, защото няма да движиш крака си. Има ли никакво противоречие в това? Обаче, ако кракът ти е здрав, ти няма да куцаш и на физическия, и в Божествения свят.

Някои уподобяват мисленето с хвъркането, затова казват: Който мисли, хвърчи високо. Обаче, не всеки, който мисли, хвърчи. Например, болният мисли много, без да хвърчи. Здравият мисли малко и високо хвърчи. Той има здрави положителни мисли. Болният има много мисли, но повечето от тях са неустойчиви, лесно се разлагат и гният. Ето защо, мисълта трябва постоянно да се чисти, да се освобождава от всичко неустойчиво и гнило.

Представете си, че вие обичате една своя приятелка, храните към нея добри, положителни мисли и чувства. След време срещате друга мома, която ви става приятна, и забравяте първата. Не само че я забравяте, но тя ви става неприятна. Щом си помислите за нея, изпитвате неприятно чувство. В случая, първата ви приятелка представя неустойчивата мисъл, която гnie и се разлага; втората ви приятелка е здравата, устойчивата мисъл, към която се стремите. Обаче, друг човек среща вашата първа мисъл, възприема я с радост; за него тя е здрава, положителна мисъл. Това показва, че нещата са относителни. Ние живеем в относителен свят, поради което някои мисли за известни хора са добри, а за други - лоши. Всеки трябва да познава себе си, да разбира, кое е полезно за него, и кое не е полезно.

Слушате да се говори, че човек трябва да бъде сериозен. Други казват, че трябва да бъде весел, засмян. Кога и при какви случаи той трябва да бъде строг и кога - весел? Ако си проповедник, ще бъдеш строг, не ти е позволено да проповядваш и да се смееш. Ако си слушател, пак ще

бъдеш сериозен, ще внимаваш, какво се говори. Обаче, проповедникът има право да развесели слушателите, да каже нещо весело. Кога трябва да говори весели работи? - Когато мисълта му стане тежка, мъчна за възприемане. Човек може да се смее, когато седне пред трапеза, пълна с ядене. Ако трапезата е празна, няма защо да се смее. Човек се смее още и при контрастите в живота. Ако видиш дете, което облякло дрехите на дядо си, взело неговата тояга и си въобразява, че е старец, ти непременно ще се засмееш. То мисли, че е като дядо си, а в същност не е. Ако дядото започне да говори на детски език, и той става сменен. Нито детето може да стане като дядо си, нито дядото като внучето си.

Следователно, човек трябва да знае, кога да се смее и кога да бъде сериозен; също така той трябва да знае, кога да предизвика смях на хората. Не стават ли нещата навреме, всякога се създават противоречия. Един беден човек отива в дома на богатия си съсед да иска пари на заем. За да го предразположи, той не пристъпва направо към въпроса, но заобикаля, говори за едно, за друго, докато най-после богаташът го предизвика да се изкаже. Бедният казва, че дошъл да иска пари назаем. Богатият отговаря: Не мога да ти услужа, не ми внушаваш доверие. Обаче, има едно условие, при което мога да ти услужа: ако дадеш дъщеря си на моя син. Той се влюбил в нея, и не може да намери спокойствие. Сега бедният отговаря: Не мога да дам дъщеря си, защото синът ти не ми внушава доверие. Ето едно противоречие, което трябва да се разреши. Как ще го разрешите вие? В края на краищата, дал ли е богатият пари на бедният си съсед, и бедният дал ли е дъщеря си на богатския син? Ако разрешите правилно този въпрос, ще придобиете нова светлина в ума си.

Мнозина искат да знаят, дали са добри хора, или не. Всеки иска да знае, какво мнение имат окръжаващите за него. Един отговор може да се даде на този въпрос:

Майсторът, Който те е направил е добър, но дали ти си добър, не знае; трябва да те изпитам. - Възможно ли е майсторът грънчар да бъде добър, а грънците да не са добри? - Възможно е. Грънците са добре направени, добре опечени, но глината може да бъде от различни качества. Има чиста, бяла глина - каолин, но има и нечиста, неустойчива глина. Всички грънци не са направени от една и съща глина. Качеството на человека зависи от качеството на преобладаващите в него мисли, чувства и постыпки. Мислите представляват неговия умствен свят, светът на духа; чувствата представляват духовния свят - светът на сърцето, а постыпките - светът на неговата душа. Значи, външната страна на человека се определя от неговите мисли, вътрешната - от неговите чувства, а самият човек - от неговите постыпки, т.е. от неговата душа. Постыпките са жители на човешката душа.

Като знаете, че мислите, чувствата и постыпките представляват външния и вътрешния живот на человека, трябва да бъдете внимателни, да не допускате нечисти, дисхармонични мисли и чувства в себе си. Всяка дисхармония нарушава вътрешния мир на человека. Има музиканти, които не допускат нито един фалшив или нечист тон до ухото си. Чуят ли такъв тон, те махат с ръка и излизат вън. Махането с ръка пресича вълните на нечистите тонове. За предпочитане е човек да махне с ръка, за да се освободи от нечистите мисли, отколкото да мърси езика си и да изказва груби, обидни думи. Така трябва да постъпват и религиозните. Някой религиозен се разгневи и изказва обидни, горчиви думи. Вместо да трови себе си и окръжаващите, по-добре да махне с ръка и да излезе вън. И религиозният и светският трябва да знаят силата на думите и да ги прилагат на място. Те се залавят с велики работи, а пропускат обикновените. Религиозният описва онзи свят, без той сам да го е видял. Ученият описва живота на слънцето, без да е ходил там.

Ще кажете, че те знаят тези неща по чувство, по вътрешен път. Човек може да вижда нещата и пак да не ги знае; може да ги чувствува и пак да не ги знае; може да ги мисли и пак да не ги знае; може да постъпва добре и пак да не ги знае.

И тъй, не можеш да познаваш живота, докато не си придобил любовта; не можеш да имаш знание, докато не си придобил светлината; не можеш да имаш светлина и знание, докато не си мъдър; не можеш да бъдеш свободен, да имаш широта, докато истината не е в тебе. Вън от истината никаква свобода не съществува. Направиш ли най-малката погрешка, ти постепенно губиш свободата си. Без любов, без мъдрост и без истина, човек губи всичко, което е придобил. И тогава, ако питате, кой е истинският човек, отговарям: Истински човек е този, който носи образът на любовта, на мъдростта и на истината в себе си. Това значи човек с тежест, със съдържание. Мислите определят съдържанието на человека, а постыпките му - неговата цена, неговия устой.

Днес малко хора минават за истински човеци. Те се отдалечават от правия път на живота и желаят неща, които не са им нужни. Всеки се оплаква, че хората не го разбират, че Бог не приема молитвата му и т.н. Едно е нужно на человека: да се моли искрено и от сърце, без да очаква бърз отговор; да разбира хората и да ги изучава, като предметно учение, без да очаква те да го разберат; да изучава всичко, което Бог е създадъл, без да се запитва, защо светът е създаден така, а не иначе; да обича хората без да очаква те да го обичат. Някой иска всички да го обичат, да вървят след него. Той не подозира, какво нещастие ще го сполети, ако всички живи същества го обикнат и тръгнат след него.

Един млад момък, окултен ученик, искал да приложи знанието си в живота, да оживява нещата. В него се родило желание, да има поне едно детенце, да се разговаря

с него, да го учи, да създаде велик човек. Понеже не искал да се жени, той решил да приложи своето знание - от житно зърнце да създаде дете. Той взел едно чувалче с жито, отворил го и започнал да произнася магически формули, за да оживи житните зърнца. Понеже криел в себе си горещо желание да има деца, житните зърнца се превърнали в деца. В първия момент той се зарадвал, но после се видял в чудо, как да се справи с тях. Те тръгнали след него и започнали да викат за хляб. Как да нахрани толкова деца? Отде да намери хляб за всички? Като видял, че не може да се справи с тях, той взел една тояга и започнал да ги удря, докато избил всички. Само едно от децата успяло да се скрие зад вратата и да запази живота си. Като го видял бащата, то започнало да му се моли: Татко, не ме убивай! Остави поне мене да живея. Той изпълнил молбата му и останал с едно дете.

Какво показва това? - Че човек трябва да остави само едно желание в сърцето си, него да отхрани и да отгледа. Важно е, какво трябва да бъде това желание: едно желание, съществено, което да има предимство над другите. Това желание трябва да се подчинява на разумната воля на човека, той да го управлява. Всички останали желания не трябва да се изхвърлят, но да се възпитават, да се съгласуват със същественото.

Казвате: Човек трябва да бъде съвършен, да служи на Бога. - Това не е лесна работа. Да бъдеш съвършен, това значи да знаеш, как да мислиш, да чувствуваши и да постъпваш. Това е велико нещо, което не се придобива отвън. Има един начин, по който човек може да мисли, да чувства и да постъпва правилно. Той се заключава в познаването на Бога. - Можем ли да познаем Бога абсолютно? - Не можете да Го познавате абсолютно, но отчасти. Достатъчно е само да зърнете образа *Му*, за да започнете да мислите, да чувствате и да постъпвате правилно. - Ще имаме ли противоречия тогава? - Ще

имате, но ще се справяте лесно с тях. При сегашните условия на живота, няма човек в света, мъж или жена, учен или прост, вярващ или невярващ, който да бъде свободен от противоречия. За човека на земята те са необходимост, те са неизбежен път. Всеки разрешава противоречията си по-лесно, или по-мъчно, според степента на своето разбиране.

Често хората се запитват: Не сме ли намерили още правия път? Не сме ли познали Бога? - И правия път сте намерили, и Бога сте познали, но отчасти. И растенията, и животните са при условията на човека, но те ги използват според степента на своето развитие и разбиране. Голяма е разликата между растението и животното; голяма е разликата между животното и човека, между човека и ангела, между ангела и херувима или серафима. Всяко живо същество има свое разбиране, от което се ръководи.

Живейте според своето вътрешно разбиране, за да бъдете доволни от себе си. Измените ли на себе си, нито вие ще бъдете доволни, нито близките ви. Тази е причината, дето някои хора не са доволни от мислите, чувствата и от постъпките си. Вие се проявявате като добър човек, само външно, но вътрешно не сте добър, нямаете нужното съдържание. Външно живеете добре, но вътрешният ви живот не е в съгласие с външния. Спрете вниманието си на вътрешната страна на живота, като нещо съществено и неизменно. Външният живот е израз на вътрешния живот на човека. Изправянето на външния живот зависи от вътрешния. Затова е нужно правилно разбиране на живота и на разумната природа.

От какво се нуждае сегашният човек? - От знание и светлина, от сила и богатство, от свобода и простор. Всичко това ще му се даде, но постепенно. В една легенда за създаването на първия човек се казва, че първоначално Бог създал само трупа му, без ръце и крака, без очи и уши,

само със съзнание, че има живот в себе си, а не може да работи, да вижда, да чува, да ходи. За да го извади от това тежко положение, Бог изпратил два ангела на доброто и ги поставил на мястото на краката, да ходи с тях и да му напомнят постоянно за доброто. После извикал два ангела на справедливостта, на правдата и ги поставил на мястото на ръцете, да работи с тях и да му напомнят за правдата. На мястото на очите поставил два ангела на истината, да му обръщат внимание върху реалността в живота. На мястото на ушите поставил други два ангела - на мъдростта, които да му дават светлина и знание, да разбира вътрешния смисъл на нещата. Най-после дошъл ангелът на любовта и пожелал да изпълни някаква служба в човешкия живот. Бог му казал, че всички служби са заети, няма за него място на земята. Той настоявал да му се даде някаква служба; искал да помогне по някакъв начин на човека. Тогава Бог го назначил на служба - да учи човека да говори.

Слушайте любовта, която отначало на създаването ви досега, ви учи да говорите. Слушайте любовта, която постоянно ви възпитава; показва ви как да говорите и с какви думи да си служите. Тя ще ви научи да говорите хубаво. Слушайте всичко, каквото ви казват краката. Слушайте всичко, каквото ви казват ръцете. Слушайте всичко, каквото ви казват очите, ушите, носът.

Слушайте още, каквото ви казват езикът и устата, чрез които се проявява любовта.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

5. Утринно Слово от Учителя,
държано на 20 октомври, 1935 г. 5 ч. с. София - Изгрев.

ИЗТОЧНИК НА ЗНАНИЕТО

Размишление.

Две неща са нужни на човека, но трябва да знае, кои са те. Всеки изпитва нужда от тези неща, но не знае, къде да ги търси. Виждаш, че часовникът ти не работи, но не знаеш, как да го поправиш, да върви правилно. Изучаваш чужд език, разбираш, че произношението ти не е правилно, но не знаеш, как да го придобиеш. Един американец предавал френски език в Америка. Той знаел добре граматиката, особеностите на френския език, но произношението му било американско. Случило се, че отишъл в Париж по работа и слязъл в хотел. Като се разговарял с един от прислужниците на френски, последният не могъл да го разбере и, след дълги обяснения, той казал на професора: Моля, говорете ми на английски, по-добре ще ви разбера.

И съвременните хора изпадат в положението на американеца, професор по френски език. Говорят с близките си, говорят със себе си, но нито близките им ги разбират, нито сами себе си разбират. Обезсърчиш се, отчаяш се, но сам не разбираш състоянието си, не можеш да си помогнеш. И, в края на краищата, бягаш от хората, търсиш уединение. Какво ти е, сам не знаеш. Виждаш, че нещо не е в реда си, но как да го сложиш на мястото му не знаеш. Значи, знаеш езика, но произношението ти е

толкова неправилно, че никой не те разбира, и ти сам не се разбириш.

Обезсърчението, неразположението, отчаянието са временни състояния, с които човек не може лесно да се справи. Днес го срещате весел, доволен, като че ли целият свят е негов, но на другия ден е вече мрачен, недоволен, като че ли всички хора са виновни за състоянието му. Питат го, да не е болен, да не е умрял някой негов близък; оказва се, че външно всичко е в ред. Има нещо криво в него, но и той не знае, къде е. Кривото е вътре в него. Щом отвътре е криво, и вън от него има нещо криво. Ти плачеш, и времето някъде се развалило, и то плаче с тебе заедно. Ако ти пророниш две сълзи, времето излива милиони сълзи. Ти преставаш да плачеш, а времето продължава да пролива своите сълзи. При това, не плачеш само ти, но заедно с тебе плачат още хиляди същества. И те са неразположени, обезсърчени и недоволни. Кой е причината за тези състояния - времето, или сам той? Когато е неразположен, човек е склонен да мисли, че другите са причина за неразположението му; когато е разположен, той мисли, че и другите хора са разположени, за което търси причината в себе си. Щом е радостен, той казва, че неговата радост се предава и на окръжаващите; когато е скръбен, казва, че окръжаващите му предават своята скръб. Защо и при скръбта не търси причината в себе си? - Защото трябва да плаща. Човек плаща и когато е радостен, и когато е скръбен, но в първия случай е богат, лесно плаща, а във втория случай е беден, не може да плаща дълговете си. Тази е причината, задето хората търсят виновници само в скръбта си. Това е криво разбиране. Знайте, че и когато скърбите, и когато се радвате, вие сте свързани едни с други и взаимно си влияете. Като се говори за неразбиране на нещата, хората се обезсърчават, искат да разберат всичко. Това е невъзможно. Радвайте се и на неразбирането, както и на разбирането. И в

неразбирането има нещо красиво. Както в красотата има нещо хубаво и нещо лошо, така и неразбирането има две страни: добра и лоша. Красивият човек е и свободен, и ограничен. Където мине, пътят му е отворен. Но от друга страна, той е ограничен от погледите на хората. Всички го гледат, искат да видят очите, носа, устата, ушите му; искат да чуят какво говори, какви отношения има с хората. Колкото повече хора се интересуват от него, толкова повече се дразни той. Всички искат да вземат нещо от него, без да му дадат част от своето богатство. Красивият трябва да е готов да дава, без да очаква да вземе нещо. Само така той е на прав път и може да запази красотата си. Фактът, че запазва красотата си, показва, че е придобил нещо и всеки момент придобива още. Истината е влязла в него и го прави свободен. А само свободният може да бъде красив. Истината дава, но същевременно взема. Види ли, че някой човек грехи, тя веднага го изправя пред себе си и го коригира. Да носиш истината в себе си, това значи, да бъдеш готов всеки момент да слушаш нейните забележки. Това е все едно, когато мъжът има красива жена. Колкото и да е внимателен той, както и да се облича, тя все ще му намери някаква погрешка, или в облеклото, или в обходата. Добре е да имаш красива жена, или красив мъж, но трябва да знаеш, че красотата е взискателна, не търпи никаква дисхармония. Красота, която произлиза от истината, хронира нещата, както часовникът хронира времето. Най-малкото помръдане на часовника показва, че времето тече. Същото прави и барометърът по отношение промяната на времето. Щом е така, радвайте се, когато красотата изнася погрешките ви. Само така можете да изправите своя външен и вътрешен живот. Какво прави добрата домакиня? - Първо, тя купува прясно, доброкачествено брашно. След това стопля вода и, като заври, оставя я известно време да изстине. После замесва брашното, прави го на тесто и го оставя да втаса. Тя знае,

колко време трябва да стои, докато бъде готово за печене. Добрата домакиня меси и пече добре хляба си. Тя не се оправдава нито с брашното, нито с пещта; тя знае качествата на брашното, познава пещта си и изкарва добър хляб. Най-главното, което тя има предвид, е да омеси хляба, както трябва; тя не мисли за баници. Според нея, баницата е второстепенна работа.

В един анекдот се говори за службата на зърнестите хани. Един ден трябало да отидат на война, да воюват за свободата си. За да не умрат хората от глад, те решили да оставят просото за храна на човечеството. То се възгордяло от службата, която му дали, и ги запитало: Да ставам ли на баница? Те му отговорили: Ти стани на хляб, че за баница не мисли. И съвременните хора изпадат в положението на просото. Те не се задоволяват да изпълнят своето предназначение, колкото и да е малко, но се стремят към велики работи. Те не се задоволяват да станат на хляб, да нахранят гладните, но искат да правят от тях баници, да ги поставят на богати трапези. Тук, именно, грешат хората. Изпълнете първо малките си задължения, а после мислете за големите. Да станеш на баница, това значи, да си изработил такъв материал, който е удобен за точене. Това са постигнали само напредналите, самосъвършените същества. Следователно, в пътя на възпитанието и самовъзпитанието на човек различаваме два метода: метод за съвършените и метод за несъвършените. Според първия метод, нито ще хвалиш човека, нито ще го укоряваш. Защо ще хвалиш съвършения? Обаче, приложиши втория метод, и ще хвалиш, и ще укоряваш. Несъвършеният човек има нужда от похвала, да повдигнеш духа му. Когато се възгордее, трябва да го укориш, да се смири.

Едно се иска от човека: да знае, кога да прилага първия метод и кога - втория. Не е все едно, само да покажеш бучка захар на човека и да опишеш свойствата ѝ, или да му дадеш да опита захарта. Като вкуси захарта,

той ще научи свойствата ѝ. Ако я гледа отвън, без да я вкуси, той трябва да приеме на доверие вашите думи. Съвършеният познава нещата отвън и отвътре, а несъвършеният ги опитва с всичките си сетива. Ще кажете, че който опитва нещата, той се ползва от тях. Който ги приема на доверие, малко се ползва. Всъщност, придобивките на човека зависят от неговата вътрешна подготовка. Който е готов да се жертва за другите, отвън печели малко, а отвътре - много. Какъвто е методът за изучаване свойствата на захарта, такъв е методът и за изучаване на любовта. Съвършеният, мъдрецът познава любовта и по външните ѝ прояви, без да я опитва. Несъвършеният я опитва. най-напред той започва с любовните писма и постепенно навлиза вътре. Първоначално той пише любовни писма на майка си и на баща си, на братята и на сестрите си, на приятелите си и най-после на своя възлюблен или на възлюблената си. Ако ученикът пише любовни писма, изключват го от училището. Не е позволено на учениците да пишат любовни писма. Не е позволено и на женени мъже и жени да пишат любовни писма. Ще кажете, че това е противоречие. Дали е противоречие, или не, това е друг въпрос. Важно е, човек да се наблюдава, да изучава себе си, да проверява, кои неща предизвикват противоречия. При това, той трябва да различава противоречията, да знае откъде идат и да се справя с тях. Съществуват два вида противоречия: външни и вътрешни. Външните противоречия се разрешават лесно. Страшни са вътрешните противоречия. Натъкне ли се на такова противоречие, човек се изгубва в себе си. За да излезе от това положение, той търси външна помощ. Мнозина се объркват толкова много в противоречията, че не разбират външни ли са, или вътрешни. Понякога причината на противоречията е и външна, и вътрешна. Например, някой се чувствува отчужден, усеща отдалечаване на хората от него, но и той сам се отдалечава

от тях. Той се намира в безизходно положение, търси причината само вън от себе си, но, вместо да се оправи, повече се обърква. Какво става с онзи, който пътува с пароход по океана? Докато пароходът е на пристанището, той се радва, че ще пътува. Щом започне да се отдалечава, той става скръбен. - Защо? - Отдалечава се от близките си, и те се отдалечават от него. Колкото повече пароходът се отдалечава, толкова по-голяма е скръбта му. Той се чуди, какво става с него, че тъгата му се увеличава и се чувствува самотен, чужд на всички. Ако разбирането му за живота и за връзките с хората е правилно, той ще изпитва само вътрешно отчуждаване. Ако разбирането му е ограничено, той ще изпитва и външно, и вътрешно отчуждаване. И тъй, за да се справя с противоречията си, човек трябва да познава и външната, и вътрешната страна на живота. Някой се смущава от факта, че, като работи върху себе си, не може да обича еднакво всички хора. Към един е отворен, а към други - затворен; на онези, които повече обича, дава повече; на онези, които не обича, или нищо не дава, или малко дава. Той се обвинява в пристрастие, но сам не може да си помогне. За да разбере причината за нееднаквото си отнасяне към хората, преди всичко, той трябва да разбира вътрешната връзка между душите, да познава законите, които регулират отношенията между живите същества. Ето защо, дойде ли до любовта, човек трябва да разбира нейните закони и методи за прилагане. Любовта не се налага, нито с пари се купува. Не можеш да заставиш човека да те обича, както не можеш да изпросиш нещо от него, ако не го заслужиш. В Англия, например, просията е забранена. Колкото и да чака някой с празната си чинийка, никой нищо няма да му даде. Видят ли, че проси, ще го сложат в затвор. Обаче, ако изпее или изсвири нещо, веднага чинийката ще се напълни с пари.

Като изучава живота, човек постепенно дохожда до правата мисъл. Не е лесно да мислиш право. Мъчно се

придобива правата мисъл, още по-мъчно е да чувствуваш право, а най-мъчно е да постъпваш право. Правата мисъл, правото чувство и правата постъпка са мерки в живота. Без да знаят тази мярка, някои казват, че хората трябва да се обичат, както обичат себе си. Лесно се говори това, но изпълнението е мъчно. - Защо? - Защото човек се бълска в своите мисли и чувства. Ако проникнете в човешката мисъл, ще видите, че тя представлява смес от различни мисли, които объркат човека. Достатъчно е да фотографирате мислите на обикновения човек, да видите, в какъв хаос живее той. Някой иска да знае, какво мислят хората. Добре, че не знае. Ако виждаше мисълта на хората, така щеше да се обърка в нея, че мъчно можеше да се освободи. Това значи, да попадне човек в чужд свят, от който с години не може да излезе.

Един от учителите на древността дал задача на един от своите ученици, да мине през гъста гора, в която имало големи, опасни змии, без да пострада от тях. Преди да пристъпи към задачата, той мислил дълго и най-после дошъл до заключение, че само чрез концентриране на мисълта си може да реши правилно задачата. И наистина, той минал през гората, силно съсредоточен в мисълта си, без да пострада от змиите. Който е опитал силата на мисълта, може да мине край змии, тигри, лъвове, без да го докоснат. Който няма тази опитност, пред най-малката змия ще избяга. След това ще разправя, че видял големи змии на пътя си и минал през тях спокойно. Трябва да се пазите от чувството да преувеличавате нещата. С това сами си създавате мъчинотии. От друга страна, не можете да развивате правилно ума си. Преувеличаването води към изопачаване на мисълта и на чувствата. Някой казва, че хората не го обичат. Къде е мярката, с която определя степента на любовта? Да мисли, че никой не го обича, това значи, да си създава криви възгледи за нещата. Мислете право и не допушайте криви, изопачени мисли и чувства

в себе си. Който мисли право, той е дошъл до вътрешната мярка на нещата.

Едно се иска от човека: да стане господар на своите мисли, чувства и постъпки. Да бъдеш господар на себе си, значи, да разграничаваш нещата в живота си и да знаеш, на кои от тях да дадеш предимство. Ако ти се даде една задача, да знаеш, може ли да се разреши при дадените условия, или не може. Ако някаква мисъл мине през ума ти, да знаеш, трябва ли да я задържиш, или да я отстраниш. Не е лесно да разграничава човек мислите и чувствата си. Даже светии не могат понякога да разграничават една мисъл или едно чувство от друго и изпадат в изкушение. Често разликата между една и друга мисъл е толкова малка, че не могат да се разграничават. Някой закъснял за трена само една минута. Наистина, една минута закъснение не е много, но треньт е заминал вече, не може да го стигне. Ако отидеш на гарата една минута преди заминаването на трена, ще чакаш. Така е според земните закони. Обаче, ако отидеш в невидимия свят, там не се позволява нито да закъсняваш за трена, нито да изпреваряш. Там трябва да се явиш точно на време, нито по-рано, нито по-късно. На земята такава точност е мъчнопостижима, но на небето се изисква абсолютна точност. Тя има отношение към вътрешния морал на живота, който има отношение към всеки човек. Само ти, който считаш себе си за човек, ще прилагаш възвищения морал в живота си, без да държиш сметка за окръжаващите, дали го прилагат, или не. Ти трябва да бъдеш точно на време. От себе си ще изискваш точност, а не от другите. И тогава, като дойдеш до кръстопътя на живота, ще минеш и заминеш, без да си се стълкновил. Дойдеш ли минута по-рано, или по-късно, непременно ще се сблъскаш с един от треновете, които минават по кръстопътя. Следователно, щом се стълкновиш с някого, ти си дошъл или с една минута по-рано, или с една минута по-късно.

Религиозните хора говорят за небето, като място за почивка и радости. Не е така. На небето има почивка, наистина, но и работа има там. На небето всичко е организирано: и работата, и почивката, и храната, и облеклото и жилищата. Там няма криза. Който влезе в небето, не му остава нищо друго, освен да учи, да се разхожда, да пее и да свири. Каквото пожелае, всичко му се дава. Ако иска приятели, веднага ще бъде обиколен от приятели; ако иска да бъде сам, веднага ще се намери в градина с цветя и плодове, да размишлява и съзерцава. Щом се отегчи от уединението, веднага ще го обиколят същества, приятелски разположени към него, и той ще се разговаря с тях. Изобщо, каквото пожелаете на небето, веднага ще ви се достави. Докато си на земята, дълго време ще работиш и ще се трудиш, за да постигнеш желанията си.

Жivotът на небето е съвършен. Там съществата не познават неразположение, обезсърчаване, мъчинотии. Обаче, хората на земята често изпадат в неразположение. Причината за това е или в умствения, или в сърденния свят. Ако в ума или в сърцето им попадне нежелана мисъл или нежелано чувство, те започват да страдат, изгубват разположението си. И обратно, ако пропуснат някоя добра мисъл или някое добро чувство, те пак страдат. И в двата случая, те са недоволни от себе си и казват, че не живеят добре. Какво означават думите „добър или лош живот?“ Повечето хора познават добрия живот, могат да го опишат, но не живеят добре. Задачата на човека е да живее добре, а не само да говори за добър живот. Изработете картината на добрия живот от собствените си мисли, чувства и постъпки, а не на хартия, с четка и бои.

Христос казва: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни“. Той говори за съвършенството, защото живее в него. На вас е дадена задачата да приложите любовта, за да придобиете съвършенството. Затова Христос

казва: „Ако ме любите, ще опазите моите заповеди“. Следователно, изпълняването на Христовите заповеди подразбира изпълняване на Божиите заповеди. А само онзи изпълнява Божиите заповеди, който има любов към Него. Прилагането на любовта и опазването на Божиите закони са естествени, свободни процеси, както храненето. Трябва ли да учите хората, как да се хранят, как да вдигат и слагат вилиците и лъжиците си? Правилно ли е да поканите хора на угощение и да им четете лекция върху храненето? Те ще ви слушат известно време и после ще кажат: Не можем вече да търпим, гладни сме, искачме да се нахраним. Тъй щото, поканите ли някого на обяд, сложете яденето пред него и го оставете свободен. Той сам ще намери начин, как да се нахрани. Като се храни човек трябва да гледа в чинията си, да не се върти наляво и надясно, да следи, как ядат другите. Когато се храним, трябва да бъдем свободни. Храненето е свещен акт, от него зависи здравословното състояние на человека.

Задачата на Божествената школа, която следвате, е да изнесе всички признания на добродетелите, които се отразяват благотворно върху здравето на человека. Медицината се занимава с определяне диагнозата на болестите, а Божествената наука - с определяне признаците на положителните прояви в живота. Да се занимаваш с отрицателното, това значи, да се свържеш с него. Това не е задача на человека. Свързвайте се с положителното и мислете за него. Като се говори за търпение, за милосърдие, за проява на чувства, на мисъл, всички имат характерни признания. Знаете ли признаците им, веднага ще познаете търпеливия и милосърдния човек. Ако в дома ви дойде човек, на когото чувствата са обилни, ще забележите, че захарта ви започва да овлажнява. Обаче, влезе ли в дома ви човек, в когото мисълта има надмощие, ще забележите, че водата от шишето ви постепенно се изпарява, докато напълно изчезне. Значи,

изобилието на чувствата причинява влага, а изобилието на мислите - сухота. Човек, в когото мисълта има надмощие, причинява изсушаване, сухота. В негово присъствие цветята губят влагата си и изсъхнат. Крайното изпаряване на влагата наричаме кражба. Когато предметите се изпаряват, т.е. изчезват, казваме, че е станала някаква кражба. Обаче, кражби съществуват само на земята, но не и в разумния свят. Там, ако вземеш чужда вещ, тя отново отива на мястото си.

Когато се говори на хората за разумния свят, за възвишенните същества, в тях се явява желание да видят някой ангел, светия или адепт. Те не знаят, че ако видят едно възвишено същество, ще се намерят пред големи мъчнотии. Опасни са ангелите, светиите и адептите. Те са като красивата мома. Който види ангел, желае да бъде като него и, понеже не може да го постигне, започва да страда. Кой човек не е пожелал красотата за себе си? Така човек се натъква на своето користолюбие, което го обърква и разстройва. Добре е да бъде човек красив, но понякога красотата причинява големи страдания. Ето защо, докато не се пригответ за духовния свят, където съществува пълна хармония и красота, човек е свързан за земята, където нещата са достъпни за неговия ум и сърце. Днес на хората се говори от гледище на съвършените, а не от гледището на несъвършените. Що се отнася до живота на несъвършените, всички го познават. Важен е животът на съвършените, който се отличава с мълчание. То не се изразява в неговорене; то не е външен, новътрещен процес. Съвършеният сам решава задачите си. Той мълчи и решава, както ученикът, който държи матура. Сяда на чина и започва да решава. Наоколо му царува мир и тишина; от време-навреме се чува само скърцането на перото. Съвършеният човек и като мисли, и като чувствува е повече в мълчание. Каквито противоречия и мъчнотии среща в живота си, той не се оплаква, не се гневи, мълчаливо

се справя с тях. Той знае, че красивите и велики неща се извършват тайно и в мълчание. Не е лесно да видиш красотата. Който иска да я види, трябва скъпо да плати.

Млад момък срещнал на пътя си една млада, стройна, пъргава мома, но така забулена, че не могъл да види лицето ѝ. Той се заинтересувал от нея и си казал: Тази мома трябва да е много красива, искам да видя лицето ѝ. С тази цел, той започнал да я следи навсякъде. Всеки ден вървял подир нея, с желание да я види, да се порадва на красотата ѝ. Момата се отегчила от него и един ден, без да мисли много, обърнала се и му ударила две пlesници. Каква била изненадата му, когато булото ѝ паднало, и той видял красотата ѝ, която го заслепила. Друг момък бил свидетел на случката и се обърнал към него с думите: Как можа да понесеш тази обида? На твоето място, аз не бих понесъл такова унижение. Влюбеният момък отговорил: Това не бяха пlesници, но благословение, което се изля върху мене. Аз съм щастлив, че можах да постигна желанието си. Пред мене се откри такава красота, каквато никога не съм виждал. Значи, първият момък е доволен от пlesниците, защото те му открили пътя към красотата. Той вижда вътрешния смисъл на нещата. Вторият момък се спира върху външността на нещата и, понеже лесно се обижда, остава чужд на вътрешния им смисъл.

Много от съвременните хора стоят далеч от Божествения свят, защото са само зрители на проявите на живота. Те не го разбират и, каквато неприятност им се случи, казват: Не мога да търпя повече! Не можеш да търпиш, но няма да видиш лицето на красивата мома. Ако приемеш пlesниците на живота търпеливо и с радост, любовта ще се разкрие пред тебе с всичката си красота и сила. Обиждали се от пlesниците на любовта, ти всяка ще останеш далеч от нея. Тя ще мине и замине край тебе, без да я познаеш, без да научиш урок аси. Търсете любовта, истината и красотата с всичката си душа, и те ще ви се

открият. Ще кажете, че красивата мома не е постъпила добре с момъка, който се влюбил в нея. Постъпката на момата не е добра, понеже тя изгубила равновесието си, но момъкът постигнал желанието си. Той решил задачата си и разбрал, че великите неща се постигат с постоянство и любов.

Често хората се питат, не може ли да се живее без страдания. Не може без страдания. Те представляват пlesниците, които отварят очите на человека. Докато не е получил нито една пlesница, човек е сляп, не вижда вътрешния смисъл на живота. Щом получи една-две пlesници, очите му се отварят, и той вижда красотата на живота. Следователно, за предпочитане е да те удари красивата мома по лицето, но да прогледаш. Останеш ли сляп, само ще гледаш, ще се озърташ натук-натак, без да виждаш и разбиращ смисъла на живота.

Една жена изгубила мъжа си, когото много обичала. Той заболял внезапно и умрял. Тя не могла с нищо да се утеши. Скръбта ѝ била толкова голяма, че тя се затворила в стаята си, никого не искала да вижда. Най-после успели да я убедят да отиде в Ерусалим, на Божи гроб, където имало едно малко прозорче, през което се виждали душите на онзи свят. Тя тръгнала за Ерусалим с надежда да види през прозорчето любимия си мъж. Там видяла, как се молят калугерите, как служат на Бога, но, като дошла до прозорчето, нищо не видяла. Дълго време се взирала в него, но то не се отворило и не могла да види възлюбения си. - Защо не го видяла? - Защото прозорчето не се отваряло всякога. Следователно, и ти ще видиш много неща в живота си, но едно няма да видиш. - своя възлюбен. - Защо? - Прозорчето на твоя храм е затворено. Докато не се научиш да мислиш, да чувствуваш и да постъпваш право, твоето вътрешно прозорче няма да се отвори. Ти ще гледаш само, без да виждаш и разбиращ вътрешния смисъл на живота. Христос говореше на учениците си с притчи,

но те не разбираха всичко. Той ги питаше: Още ли не разбирате, какво ви говоря? Този въпрос може да се зададе и на сегашните вярващи. Те говорят за Христа, за Божествен Промисъл, но, като се намерят в затруднение, казват: Какво ще се прави? Как ще се живее? Въглища и дърва няма, къщата трябва да се поправи, на хората не може да се разчита. Защо създаде Бог този свят? Така мислят и вярващи, и невярващи. И едните, и другите са отчасти прави. Организираният живот се проявява по един начин, неорганизираният - по друг. Ако животът ви не е добър, причината не е външна; от человека зависи да нареди и организира живота си. - Трябва да се живее добре, да се обичаме! - Така е, всички хора трябва да се обичат, но с никого не трябва да се злоупотребява. Ако си отишъл за помощ при някого един път, втори път не трябва да го беспокоиш. Отидеш ли втори и трети път при един и същ човек за услуга, ти нарушиш законът. Като си слязъл на земята, с население два милиарда и половина, ще обиколиш всички по един път и след това имаш право да отидеш при първия, да искаш от него втора услуга. Всички хора са твои братя и сестри, ще ги посетиш, ще искаш услуга и помощ от тях. Ще кажете, че нямate физическа възможност да направите това. Щом е така, ще разчитате първо на себе си, в когото живеят всички души. Само така ще се организирате и ще се радвате на уреден живот, външно и вътрешно. За да организира живота си, човек се нуждае от светлина. Всеки има възможност да увеличи светлината си. Който има повече светлина, той се е справил с недоволството, с несгодите в живота.

„А онези, които ядоха, бяха до четири хиляди.“ Значи, Христос нахрани четири хиляди души със седем хляба и няколко риби. Той приложи Божествения метод, затова може да нахрани толкова много хора със седем хляба. Когато едно малочислено семейство не може да се справи с няколко хляба на ден, това показва, че то прилага

обикновения метод, а не Божествения. При обикновения метод многото става малко, а при Божествения - малкото се увеличава и става много. Някой се лекува по обикновен начин и търси лекари, на които плаща скъпо, но и при това положение не е сигурен за живота си. Друг прилага Божествения метод при лекуването си и, без да плаща, без да разчита на външна помощ, той е сигурен, че ще оздравее. И при този метод човек плаща, но със сърцето и с ума си. Да се лекуваш по Божествен начин, това значи, да измениш живота си, да водиш чист и свет живот. Останеш ли верен на стария живот, ти ще изгубиш всичко, което си придобил. Това виждаме в стиха, в който се говори за болния, който лежал 38 години. Христос му каза: „Стани, вдигни одъра си и ходи!“ След това добави: „Иди у дома си и повече не съгрешавай.“ Понеже Христос приложи Божествения метод към този болен, Той му каза да не греши повече, за да не се разболее отново.

Като се говори за двета метода, имаме предвид двета закона - стария и новия. Ако наблюдавате отношенията между сина и бащата, виждате, че синът е готов да се извини и изповядда своите погрешки пред баща си. Това е по стария закон. Според новия закон, бащата е готов да се извини пред сина си; бащата се извинява, както за своите погрешки, така и за тези на сина си. Той счита виновен и в двета случая. Това показва, че висшето взема върху себе си греховете и погрешките на низшето. И за Христа е казано, че поел греховете на цялото човечество. Значи, Този, Който никога не е грешил, пое греховете на хората. Христос направи това, с цел да примери човека с себе си, т.е. с Бога в себе си. И когато пътищата на човека са угодни на Бога, Той го примирява с враговете му. Ето защо, който иска да се примери с врага си, трябва да пази връзката си с Бога, да не се прекъсва.

Какво се иска от сегашните хора? - Да се примирят с враговете си и с Бога в себе си. За да постигне това, човек

трябва да върви подир красивата мома, докато му удари две плесници. След това той престава да ходи подир момата и се радва, че очите му са отворени и вижда ясно. Не се обиждайте, когато животът ви удари две плесници. Ако приятелят, който ви обича, ви удари две плесници, не му се сърдете. След време ще разберете, че те са донесли своето благословение. Пък и приятелят ви скоро ще съзнае погрешката си и ще се извини. Това значи, че примиряването, като вътрешно чувство, действува между хората и ги сближава. Ако двама приятели се скарат, а след това се помирят, отношенията им стават по-сърдечни, отколкото били по-рано. Понякога човек се скарва и със себе си. - Кога? - Когато човешкото в него иска да вземе надмощие пред Божественото. Той иска да се прояви, да вземе първо място. Ако е религиозен, той иска да заеме мястото на един от апостолите или учениците на Христа. Колко бяха Христовите ученици? - Дванадесет. Те представляват 12-те зодии, които обхващат цялото човечество. Който е свързан с тези зодии, той е в съгласие с всички живи същества по лицето на земята. Той разбира законите на живота, поради което не се обезсърчава, не се отчайва, нито се отвращава. Например, ако срещнеш грозен човек, ти няма да се отвратиш, но ще кажеш: Този човек е незавършена картина, но един ден ще се завърши и ще стане красива. Ако направиш погрешка, няма да се изобличаваш, но ще кажеш: Работата ми още не е свършена. Всяка погрешка показва, че картината не е свършена. Ако си нетърпелив, ще знаеш, че картината ти не е свършена. Не мислиш правилно - картината ти не е свършена. Всеки трябва да работи върху себе си, да съвърши картината си. За да не губите времето си напразно, не се занимавайте с чуждите картини, каквито погрешки и да имате.

Има два вида погрешки: външни и вътрешни. И добродетелите биват външни и вътрешни. Изправяйте

своите погрешки, а за чуждите бъдете слепи. Пазете се от погрешки, които мъчно се изправят. Син се обидил от баща си и, за да го накара да се замисли върху поведението си, хвърля се от една канара и счупва крака си. Сега и бащата, и синът съжаляват за погрешката си. Синът трябва да се качи на канарата, да се полюбува оттам на местността и да се върне назад. Избягвайте крайностите. Някой има цветя и ги полива толкова често, че пръстта им се разсипва. Друг пък не полива цветята си и те изсъхват. Това са крайности. Като работите върху себе си, ще поливате почвата си умерено, за да се развивате правилно. Този е истинският метод при самовъзпитанието.

Задача. Прочетете пета глава от Евангелието на Матея, в която се говори за блаженствата и размишлявайте върху тях в продължение на десет дни. Бъдете будни в това време, да прилагате блаженствата, да видите, какво можете да научите от тях. Блаженствата представят методи за самовъзпитание. Като работите с тях, ще забележите, че всяко блаженство може да се прилага при специфични условия. Започнете работата си с първото блаженство и си отбелязвайте, как сте го приложили. Така ще познаете, доколко сте ници духом, кротки, милосърдни и т.н. Някой минава за кротък, но най-малкото бодване в тялото го дразни и безпокои. Няма нищо страшно в бодежите, които се явяват в кръста, в ръцете, в коленете, или в ставите. Бодежите не са нищо друго, освен предсказания за времето или за събитията, които ще стават. По бодежите в краката или в ръцете, човек познава, какво ще бъде времето, топло или студено, дъждовно или сухо. Също така той може да познае, как ще се развие известно събитие. Който не разбира тези неща, плаши се и вика лекари да му помогнат.

И тъй, работете върху себе си, да придобиете чисти и прави мисли и чувства. Щом мислите и чувствата са прави, и постъпките ви ще бъдат прави. Който има прави мисли, чувства и постъпки, той може да разбере живота и

да следва пътя, по който идат Божиите блага. Само така човек ще познае себе си, своя близък и Бога. Само така той ще се справя с противоречията си и ще гледа на тях като на задачи, а не като спънки. Чрез противоречията той развива ума и сърцето си и усилива волята си.

Като се говори за правилно развиване на ума и на сърцето, вземаме във внимание и развитието на тялото. Между частите на тялото, трябва да има известно съотношение. Често се запитвате, каква трябва да бъде широчината на врата, на кръста и т.н. Намерено е, че в нормално развития организъм широчината на ръката при китката, умножена два пъти, трябва да даде дебелината на врата. Дебелината на врата, умножена два пъти, дава широчината на кръста или талията. Ето защо, като работи върху духовното си развитие, човек трябва да работи и върху организма си. Тогава поговорката „в здраво тяло - здрав дух“ излиза вярна. Без прилагане няма знание. Затова е казано, че прилагането е източник на знанието.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

6. Утринно Слово от Учителя,
държано на 27 октомври, 1935 г. 5 ч.с. София - Изгрев.

ГЕРОИТЕ

Размишление.

В 15 глава от Евангелието на Марка се описват страданията и изпитанията на Христа пред старейшините и свещениците, пред Пилата, пред римските войници, докато Го заведоха на Лобното място и Го разпнаха. Виждате страданията на един човек, Който дойде в света с цел да помогне на човечеството. Той носеше светли идеи и очакваше да бъдат приети от хората, но остана разочарован. Те не само че не приеха идеите му, но Го разпнаха на кръста. И това не беше обикновен човек, но Син Божи, Който се почувствува изоставен от хората, даже и от Бога, но издържа геройски страданията си и предаде Духа си на Бога. Той беше разпнат и погребан, и на третия ден възкръсна.

Съвременните хора четат тази глава, като нещо минало, далечно от тях. Малцина се замислят върху нея, върху дълбокия смисъл на живота. Те не подозират, че това е пътят на човешката душа. Всеки човек ще мине по пътя на Христа. Който е дошъл на земята, страдания и смърт го очакват, в каквато форма и да са те. Ще кажете, че вашият живот ще мине по друг път. Пътят на всички хора води към Голгота. Всеки ще умре, ще го погребат, близките му ще проронят няколко сълзи и най-после ще кажат: Бог да го прости!

Каква е крайната цел на живота? - Намиране на истината. Пътят на истината води към изпитания, към радости и скърби. Ето защо, който търси съзнателно истината, ще се натъкне и на драмата, и на комедията в живота. Докато се ражда и умира, човек неизбежно минава и през страдания, и през радости. Престане ли да се ражда и да умира, и радостите, и страданията престават. Докато е на земята, човек се стреми да постигне своите идеали, но не успява. Ако реализира едно от желанията си, десет остават нереализирани. Това е в реда на нещата. Постигнеш най-голямото сижелание, смъртта те очаква. Постигнеш ли най-високото положение, пак смърт те очаква. Представете си, че всички хора искат да станат царе. Това е невъзможно. Вижте, какво става между пчелите, в кошерите. В един кошер не могат да живеят две царици. Едната от тях трябва да напусне кошера. Ако не направи това, смърт я очаква. В този случай, трагедията е неизбежна.

Време е вече, хората да се замислят сериозно върху живота и страданията, да не ги избягват. Без страдания няма растене, няма живот. Ако житното зърно не се посади и не умре, няма да израсте. Новият живот иде след мъчинотии и страдания. Ето защо, за предпочтитане е да имате и радости, и страдания, отколкото само радости. Ако имате само радости, хората ще ви завидят, ще търсят начин да ви ограбят. Ако пък сте крайно беден и нещастен, всички ще ви съжаляват. Следователно, човек не трябва да бъде нито много щастлив, нито много нещастен. Страданието спасява човека и от двете положения. - Кое страдание? - Онова страдание, което човек носи съзнателно. Страданието прикрива нещата. Най-голямото богатство и най-голямата бедност се крият под мантията на страданията. Само онзи, който вижда нещата, може да познае великата душа, скрита под тази мантия. Христос дойде на земята, обвят в мантията на

страданията, затова малцина Го познаха. Хората не можаха да си обяснят, как е възможно Христос, Син Божи, да бъде изложен на такива страдания и поругания. Наистина, няма човек в света, в миналото и днес, който да е страдал като Христа. Обаче, Неговите страдания се възнаградиха. Няма човек в света, чийто идеи, в продължение само на две хиляди години, да имат толкова последователи, както на Христа. Много последователи има Христос, но всички още не са истински християни. Те живеят още със старите си разбириания.

Какво се изисква от сегашните хора? - Да се откажат от своите стари разбириания, от гордостта, която ги спъва на всяка крачка. Непослушанието се дължи на гордостта. Бог заповядва на първите човеци да не ядат от забраненото дърво, което беше в среда на рая, но те не Го послушаха. Достатъчно беше да срещнат змията - ученият адепт - около това дърво, за да послушат съвета му и да наручат Божията заповед. Бог им даде всички блага и условия за растене и развитие, но те послушаха онзи, който нищо не им даде. Той им каза, че не са разбрали заповедта на Бога и ги посъветва да ядат от забраненото дърво, за да станат като своя Създател. Понеже гордостта се криеше дълбоко в тях, те пожелаха да станат велики, като Баща си, да се проявят, и ядоха от забранения плод. И до днес още хората хвърлят вината за страданията и нещастията си върху Адам и Ева, като забравят, че и те не са престанали да ядат от забранения плод. Някои хора изяждат най-малко по един плод на ден от забраненото дърво, повечето изяждат по два и по три плода. Преди да се произнася за нещо, човек трябва да го е изучил и разbral. Не го ли познава, че изпадне в големи противоречия. Чувате някой да казва за себе си, че е добър, справедлив човек. - Добър е, но при условие. Ако нахраните едно животно и задоволите нуждите му, и то е добро. Оставете го гладно два-три дни и се опитайте след това да го докоснете. То веднага ще се

озъби срещу вас, ще покаже истинското си естество.

Като е дошъл на земята, човек трябва да работи върху своя характер, да изглади всички грапавини. Не постигне ли това, той не може да влезе като гражданин в Царството Божие. И да влезе там, няма да се ползва от благата, на които другите се радват. Той ще бъде чужденец в Царството Божие. Там не приемат хора с отрицателни черти в характера си. Завистта, злобата, омразата не виреят там. На земята допускат отрицателни характеристики, за да се изправят. Значи, изправянето става тук. Завиждаш на приятеля си, че е цар, или че заема високо обществено положение. За да госвалиш от това положение, ти събиращ около себе си хора, които да ти помагат. Устройвате комплот и сваляте приятеля си от мястото, което заема. Обаче, на небето не се позволяват никакви комплotti. Там ще те оставят сам да действуваш, без никакви съучастници. Ти ще се намериш в положението на Давида, който се борил с Голиата. Който от двамата надвие, неговата страна минава за победител. Но и това не разрешава въпроса. Ще снемеш единого от мястото му, ще се качи друг. Завистта пак ще остане в сърцето ти.

Когато не могат да разрешат въпросите на живота, хората се запитват, защо идат страданията. Да се задава такъв въпрос, това е равносилно да се запитваме защо човек се мие, защо яде, защо иска да стане богат, учен, силен и т.н. Щом има желания, той прави дългове, които не може да изплати, и започва да страда. Следователно, ако не искаш да страдаш, не яж, не мисли за богатство, за знание, за сила. Ще кажете, че не може да се живее без ядене, без знание и богатство. Не може, наистина, без ядене и без знания, не може и без богатство и сила, но, въпреки това, човек пак умира. Не е страшна смъртта, страшен е онзи живот, който води към смъртта. Опасен е страхът, който води към смъртта. Мнозина се страхуват да се проявят да не сгрешат. Така, те не проявяват нищо

лошо, но и от доброто се въздържат. Те изпълняват точно заповедите на Мойсей - да не убиват, да не крадат, да не пожелават чуждото и от голямо въздържание преждевременно умират. Не е важно, какво не трябва да прави човек; важно е, какво трябва да прави. Мойсей написа заповедите си на две плочи: на едната написа Божиите закони, дадени в положителна форма; на другата написа човешките закони. Той написа в положителна форма следните заповеди: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила. Да възлюбиш близкия си като себе си. Да почиташ баща си и майка си.“ Тези са най-хубавите заповеди, които трябва да се изпълняват. Те са вечни и се отнасят до всички времена и епохи, до всички хора. Съвременните хора четат Свещените книги, говорят за убеждение, но търсят лесния път. Те искат да станат добри, учени, богати, силни, без страдания. Това е невъзможно. Доброволно ще приемете страданията, които идат, и ще вървите напред. Иначе, те сами ще ви се наложат. По-добре е нещата да стават по добра воля, отколкото чрез насилие. Христос даде най-добрия пример за това. Той прие доброволно страданията, понесе ги съзнателно, за което беше възнаграден. Петър се опита да Го разубеди, да не се проявява открыто. Той му казва: Да отидем на друго място, където ще ни приемат с любов. Да напуснем еврейския народ. Ти си Месия, дошъл с велика задача на земята. Ако те хванат и убият, няма да изпълниш предназначението си. Пък мисли и за нас. Ако преследват тебе, и нас ще преследват. Какво ще стане тогава с нас? На всички негови съвети, Христос отговори: Махни се от мене! Ти не мислиш право, не познаваш Божиите закони. Сега и на вас казвам: Колкото и да се плашите от страданията и да ги избягвате, не можете да се освободите от тях. Със своя живот Христос показа, какво ви очаква. Той се моли за себе си, да се отмени участта му,

но не Го послушаха. Следователно, и вас няма да послушат. Най-многото, което може да стане, е да се отложат страданията ви за известно време, но не и да се отменят. Няма по-голямо благо за человека от това, да приеме страданията си доброволно и да умре на кръста, като герой. Христос умря на кръста геройски. Много от римските войници, които видяха геройството на Христа, се разказаха и повярваха в Него. Те казаха: Този човек е велик. Те първи Го признаха за герой. Всички хора, които видяха Христа и Го познаха още преди разпъването му на кръста, повярваха в Него, разбраха учението му и днес са Негови последователи. Които не Го видяха на времето, и до днес още се лутат със своето веру, обезверяват се и търсят път без страдания и мъчинотии.

Апостол Павел казва: „Отчасти знаем, отчасти пророкуваме.“ Така е, всички хора знаят нещата отчасти. Когато умрат и възкръснат, тогава ще знаят истината, тогава ще разберат смисъла на живота. Сегашните хора искат да знаят, ще възкръснат ли след смъртта си. Че ще умрат, това всеки знае, но дали ще възкръснат, това малцина знаят. Има начин, по който и това можете да знаете. Нека всеки се опита, може ли да прекара един ден, от сутринта до вечерта, без да допусне в ума си една лоша мисъл, в сърцето си - едно лошо чувство и във волята си - една лоша постъпка. Който може да направи това само за един ден, той има условия да възкръсне. Не можете ли поне един ден да прекарате в тишина и спокойствие на ума и на сърцето си, не сте готови още да възкръснете. Правете опити да изчистите ума и сърцето си от утайките на миналото, да се пригответе за светли и честити дни.

Човек е дошъл на земята да воюва със злото, да се справи с него, да стане герой. Да воюваш, това не значи да убиваш. Когато Петър отсече ухото на един от римските войници, Христос му каза: „Скрий ножа си в ножницата, защото, който вади нож, от нож умира.“ Смъртта не

разрешава въпросите. Човек трябва да минава от смъртта към живота, а не от живота към смъртта. Това не подразбира, че човек трябва да бъде пасивен, да не се интересува от живота. Казват за някого, че е търпелив. Защо е търпелив? - Защото е пасивен към проявите на живота. Дейност, активност се иска от всички. Като живееш, ще се бориш и ще издържиш в борбата. Когато беше на кръста, Христос понесе най-голямата борба, но накрай победи. Както изгони търговците вън от храма, така изгони от своя храм всички нечисти мисли и чувства, всички изкушения и противоречия. Той не оставил нито една чужда мисъл в себе си и каза: „Домът ми ще бъде дом за молитва, храм на Господа. Не позволявам да се върши търговия в него.“

Сега, като наблюдавам хората, виждам, че всеки носи на гърба си надписи, които определят положението му. Те са остатъци от далечното минало, с които трябва да се справи. Един писал на гърба си, че е нещастен, че живее в лишения и мъчинотии. Друг писал, че е сприхав, гневен, никой да не се доближава до него, да не избухне. Трети писал, че е болен, че има големи страдания. Всеки търси вината в окръжаващите и продължава да носи надписа на гърба си. Това е криво разбиране. Снемете тези надписи от гърбовете си, за да се освободите от наслояванията на миналото. Откажете се от преходното, временното и дайте място на Божественото в себе си, което вечно живее. На цялото човечество предстои една голяма война за живот или смърт, за освобождаване или заробване. Всеки иска да бъде свободен. От какво? - От вътрешните заблуждения, съмнения, подозрения, противоречия. Откаже ли се от тях, той е придобил истинската свобода. Дойде ли до старите си навици, човек трябва да застане смело пред тях и да каже: Свобода, или смърт! Ако търси абсолютната свобода, без ограничение на стария, изопачен живот, той ще намери смъртта. Ако търси смъртта, за да се освободи

от задълженията си, той ще изгуби свободата си. Така трябва да се говори и на стари, и на млади.

Какво правят старите хора днес? Те учат младите, говорят им за живота, но се страхуват да изнесат истината. Ще кажете истината на младите! Ще кажете, че им предстои голяма война. Ще воюват със злото в себе си, докато победят. Като проповядвате някакво веру, ще говорите истината, без обещания, без залъгвания. Някои религиозни хора мислят, че като направят едно добро, ще платят дълговете си, т.е. ще се простят греховете им. Това е заблуждение. Не само добро ще направиш, но ще дадеш живота си. Ще воюваш със злото и, за да се справиш с него, ще пожертвуваш всичко, каквото имаш. Йов мина през големи страдания, но не даде всичко. Той не издържа войната докрай. Понеже имаше синове и дъщери, те пострадаха за него, а той и жена му оцеляха. След това отново придоби загубеното: родиха му се синове и дъщери, по-добри от първите; богатството и силата му се увеличили. Значи, синовете и дъщерите на Йова станаха жертва за баща си, а Христос трябваше сам да умре, нямаше кой да се пожертвува за Него.

И тъй, положението на женените се различава от това на неженените. Женените, които имат синове и дъщери, наполовина разрешават задачите си. Чувате ги да казват: Ние не можахме да постигнем желанията си, но синовете и дъщерите ни ще продължат нашата работа. Значи, има кой да ги замести. Какво остава за неженените? - Сами да носят своя кръст. Ако го изнесат достойно, ще постигнат желанията си; в противен случай, нищо няма да постигнат. Всичко зависи от тях самите. Какво се разбира под „женен и неженен“? Жененият символизира човешкото естество в человека, а нежененият - Божественото. Който е готов да служи на Божественото, трябва да се самопожертвува. Жертва, направена от любов и съзнание, води към живот и свобода. Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не

пиете кръвта ми, нямаете живот в себе си.“ Значи, човешкото трябва да се пожертвува за Божественото. Стане ли обратното, човек се натъква на страдания, мъчнотии и противоречия. Днес почти навсякъде, човешкото господствува, потиска Божественото. Тази е причината, поради която всеки иска да заеме първото място. Учени и прости, вярващи и невярващи се борят за първи места. И във времето на Христа, майката Заведеева дойде при Него да иска първите места за синовете си: единият да седне отляво на Христа, а другият - отдясно. Христос я запита: „Могат ли те да пият от чашата, от която аз пия, и да се кръщават с кръщението, с което аз се кръщавам?“ - Могат. - Те могат да пият от моята чаша и да се кръщават с моето кръщение, но да седнат отляво или отдясно, това Бог определя.“ Тази майка не знаеше, какво иска. За да седнат отдясно или отляво на Христа, синовете ѝ трябва да минат през живота и страданията Mu и, след като възкръснат, тогава ще им се определи мястото и службата.

Хората се страхуват от смъртта, понеже не разбират, какво носи тя. Чрез смъртта човек се освобождава. Следователно, тя е велик акт на освобождаване. Когато се ражда, детето заплаква, защото иде на земята да страда. Значи, като се ражда, човек плаче; като умира, престава да плаче, защото и страданията се свършват. Всъщност, и след смъртта има страдания, но съвършено различни от земните. Следователно, докато се ражда и умира, човек не може да бъде свободен. Свободата се определя от знанието, от разбиране смисъла на живота и на смъртта. Който не разбира, какво нещо е животът и какво - смъртта, живее само за слава и за почести. Той иска да бъде знаменит човек, да му се кланят, да вярват в него. Каква полза имате от вярата на хората? Днес ще вярват, а на другия ден ще бягат от вас. Не постъпиха ли така и с Христа? Като Го хванаха войниците, всички, които вървяха с Него, се разбягаха. Даже и най-преданите, които ви се изповядват

в любов, ще ви изоставят. Петър, който беше готов да се жертвува за Христа, се отрече три пъти от Него.

За да се укрепи вярата ви, трябва да видите Христа след възкресението. Учениците на Христа станаха истиински Негови последователи след възкресението Му. Тогава те тръгнаха да проповядват и станаха мъченици за Словото Божие. С песен и усмивка на уста те отиваха на кладата. Герои бяха тези хора! Какъв герой е този, който не може да понесе най-малкото страдание? Срещате го, плаче, рони сълзи, че бил гладен, два дни не ял. Чудно нещо! Христос пости 40 дни и издържа, а той не ял два дни и вдигнал толкова шум около себе си. Ако пости 40 дни като Христа, ще приеме Божието благословение, ще мине за герой. При това, има смисъл да пости човек, но да придобие своята свобода, както и свободата на своя народ. Един ирландец пости 80 дни и замина за другия свят, но след смъртта му Ирландия се освободи.

Съвременните хора не са дошли още до положение да се жертвуват за свободата на своя живот. Ако днес излязат на полесражението, ще изгубят. Кой е готов да увисне на кръста като Христа, да Го подиграват, да Го плюят, да Го изтезават? Христос чуваше всичко, но не възропта, не се усъмни в Бога, не се обезвери. След всички поругания Той каза: „Господи, в Твоите ръце предавам Духа си.“ Всеки човек ще мине по пътя на Христа, ще бъде подиграван, осмиван, изоставен от близките си, от приятелите си, даже и от Бога. Около него ще настане мрак и тъмнина. Страшна е тъмната зона, през която всеки човек трябва да мине; още по-страшно е, ако се обезвери и разколебае в Бога. Който издържи докрай, той ще бъде спасен; той ще се нарече герой.

Христос казва: „Отец е в мене, и аз в Него.“ Като Го приковаха на кръста, остана сам. Онзи, Който беше в Него, Го изостави. Той се обърна към Бога с думите: „Отче, защо си ме оставил?“ Като не получи никакъв отговор,

Христос разбра, че това е един от въпросите, които не може да се разреши, и спокойно предаде Духа си в ръцете на Бога. Този е пътят, през който минава човешката душа. Човек слиза на земята, слага раница на гърба си и отива на бойното поле да воюва. Той мисли, че ще се върне здрав и читав, ще го посрещнат с музика и песни, но остава разочарован. Там го посреща свиренето на куршумите и едва сега разбира, че няма да се върне. Който е отишъл на бойното поле, или герой ще стане и ще усили вярата си в Бога, или всичко ще изгуби и ще бъде победен. Жivotът е пълен с бойни полета, и вие трябва да бъдете готови да се сражавате достойно и с чест. Герои трябва да бъдете! Ако приемете смъртта, ще придобиете живота; ако се откажете от смъртта, ще изгубите свободата си. Тогава ще преживеете най-голямото разочарование. Приемете смъртта, за да придобиете най-голямото благо - любовта, носителка на вечния живот. Пилат запита Христа: „Ти ли си царят на Юдеите?“ Христос му отговори: „Ти казваш“. Ако Христос беше цар Юдейски, нямаше да бъде съден и разпнат. Понеже не беше такъв, в което Го обвиняваха, Той беше изложен на поругания и най-после Го разпнаха. Човек трябва да бъде изоставен от всички, зада се освободи от заблужденията. Докато има поне един човек, на когото да разчита, той не може да се освободи от заблужденията си. Изгуби ли и него, остане ли съвършено сам, той е свободен от заблужденията си, от робството и ограниченията и минава от смърт към живот. Само при това положение човек разчита на Божественото Начало в себе си.

И тъй, бъдете готови за последния изпит, когато останете сами. Ако не разчитате на Божественото, смърт ви очаква. Разчитате ли на него, живот ви очаква. Христос казва: „Не се доближавайте при мене, защото не съм възлязъло при Отца“. Тъй щото когато искате да видите Божието лице, ще знаете, че първо трябва да минете през

кръста. Който не е минал през страшния кръст, той не може да види лицето на Бога. Докато дойде това състояние, отдалеч ще надзърта, както евреите мечтаха цели 40 години за обетованата земя.

И тъй, да види човек лицето на Бога, това значи, да бъде велик герой, да се е сражавал със смъртта и да е придобил живота. С други думи казано: Само онзи може да види Божието лице, който е придобил свободата, който е пожертвувал човешкото в себе си, т.е. всички човешки желания за сметка на Божественото. Той е приел Божия Дух в себе си, станал е едно с Бога. Такова е положението на всички, които приеха Христовото учение и се пожертвуваха за Него. Те отиваха с радост и песен на кладата и умряха като мъченици. Дайте път на Божественото в себе си, за да придобиете вечния живот, да станете едно с Бога.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

7. Утринно Слово от Учителя,
държано на 3 ноември, 1935 г. 5 ч.с. София - Изгрев.

Съществуващите в света родословия са трите

боговища на човечеството. Тези три родословия са

СВЕЩЕНИЯТ ОГЪН

Размишление.

Христос се обръща към учениците си с думите: „Защо ме наричате Господ, а не правите това, което казвам?“ Същият въпрос може да се зададе и на съвременните хора. Защо се считат за учени, за вярващи, щом не пазят най-необходимото - своето здраве? На физическия свят човек трябва да пази нормалната топлина на организма си. От нея зависи здравето му. В духовния свят той трябва да пази вътрешния огън, да не го загасва. Той е наречен „свещен огън“. За да гори свещеният огън постоянно, това зависи от правилното кръвообращение, от правите мисли, чувства и постыпки на човека. Изгаси ли свещения огън в себе си, човек се натъква на обикновения огън, където горенето не е пълно. Тук има дим, сажди, отсъствие на светлина и топлина. Който се осветява с обикновения огън той пипа нещата, бълска се от един предмет в друг. Много естествено, той нищо не вижда. Тази е причината, където прави грешки и престъпления. Като не разбира законите, той търси адвокати да го защищават. Ако няма кой да го оправдае, законът го държи отговорен и го съдят. Един го защищава, друг го защищава, докато свещеният огън в него съвършено изгасне. Човек може сам да си помогне. - Как? - Като престане да греши. Кой е виновен за погрешките? - Той сам. Изгасил е свещеният огън и

влязъл в обикновения, с което причинява пакости не само на себе си, но и на своите близки.

Помнете: вън от свещения огън няма живот. Той изпълва цялото планетно и междупланетно пространство. Като се говори за огън, мнозина мислят, че той се пали и изгасва. Това се отнася до обикновения огън, който сутрин се пали, вечер се оставя да изгасне. Обаче, свещеният огън вечно гори. Беднъж запален, той не трябва да се изгасва. Някой казва, че има огън, че температурата му се повдига. Това е резултат на обикновения огън, който се отличава с низка и висока температура. Обаче, топлината на свещения огън е винаги една и съща. Той внася добро разположение на душата и на духа. Онзи, в когото гори свещеният огън, всяко е добре разположен; той се отличава с вътрешен мир и спокойствие; с вяра и любов към Бога. Изгаси ли свещения огън в себе си и влезе в обикновения огън, човек става нервен, неразположен, всичкогосмущава. Той се оплаква от лишения, от беднотия, от болести. Следователно, щом страдате, щом сте нещастни и смутени, ще знаете, че живеете в обикновения огън. Сами сте изгасили свещения огън, и сами отново ще го запалите.

Съвременните хора палят свещения огън самовсветли дни на живота си и след това бързат да го изгасят. - Защо?

- Съпло струвал. След всеки светъл ден те палят обикновения огън, и сами си правят пакости. Виждате млада булка, облечена с нови, скъпи дрехи. Така е облечен и младоженецът. Всички им се радват, веселят се заедно с тях. Те са запалили свещения огън в себе си. Обаче, мине ли този светъл ден, те изгасват свещения огън, обличат старите си дрехи и започват да си служат с обикновения огън. Още от първия ден очите им започват да сълзят. Задушават се, дишането, кръвообращението им не стават правилно. Кой е виновен за тежкото им положение? - Сами те. Казват: Делнични дни идат в живота, не можем

да поддържаме свещения огън. Макар и да дими, обикновеният огън струва по-евтино. Така мислят всички хора, но горчиво се лъжат. В края на краищата, обикновеният огън излиза по-скъпо от свещения. Той е причина на всички болести и нещастия, при които човек плаща с живота си. Обаче, колкото и да се говори на човека за предимството на свещения огън, ако няма опитност, той се държи за обикновения огън, който няма много разходи. Който е опитал последствията на този огън, бяга от него като попарен. Докато не го е опитал, той му се кланя, както някога хората се кланяли на огъня. После се кланяли на слънцето заради приятната и благотворна топлина и светлина. И до днес още хората спират вниманието си на топлината и светлината, които слънцето изльчва. И до днес още учените се занимават със слънцето, като източник на живота. Пазете свещения огън в себе си, за да не огрубеете физически и духовно. Физическото огрубяване започва с огрубяване на кожата. На физическия свят кожата е проводник на жизнените енергии от природата. Щом загрубее кожата на човека, течението на жизнените сили в него става неправилно, и той заболява. Ще кажете, че кожата на всички работници е груба. Следва, че те трябва да боледуват. Огрубяването на кожата не се заключава в почерняване, напукване или закоравяване. Други са признаките на огрубяването, причинено от изгаряне на свещения огън. Опасно е човек да знае тези признания, за да не се уплаши, защото не е в състояние да си помогне. Страхът има смисъл само тогава, когато човек може да вземе мерки, за да избегне известна опасност. За вас е важно да пазите свещения огън да не изгасне. Изгасне ли, човек огрубява и духовно отношение: чувствата му стават груби, а мисълта му постепенно се помрачава. Дали физически, или духовно огрубява човек, ще знаете, че едното влече след себе си другото. Пазете тънкото въже да не огрубее, да не стане кораво, дебело, че

да не могат да се правят възли на него. Всеки възел, направен на място, има смисъл. Значи, в човешкия живот има възли, които са необходими. Щом задебелее въжето ви, тези възли не могат да се правят, и вие, искате или не искате, ще вървите по пътя на еднообразието, което носи всички нещастия и мъчнотии след себе си.

Каква е разликата между свещения и обикновения огън? Те се различават по уханието. Свещеният огън има приятна миризма, а обикновеният - неприятна. Благодарение на миризмата си, те произвеждат два различни резултата. Каже ли някой, че страда, боледува, ще знае, че причината се крие в обикновения огън. Обикновеният, временният живот води към обикновения огън. Добрият, изправният живот води към свещения огън. Следователно, страдащият, недоволният трябва да изправи мислите, чувствата и постъпките си, за да възстанови свещения огън в себе си. Той е основата, върху която човек трябва да съгради своя живот. Той е канарата на живота. Който съгради къщата си на канара, той се осигурил - никакви бури и ветрове, никакво наводнение не може да я събори. Който съгради къщата си на пясък, и най- slabият вятър ще я разклати. Казано е, че Бог е огън всепояждаш. С други думи казано: Бог е свещеният огън. Мойсей, който беше посветен в тайните на Египет, трябваше да пасе овце 40 години, за да разбере, какво е всъщност свещеният огън. Един ден, като пасеше стадото си, видя на едно място, че гори къпина и не изгаря. Той знаеше свойството на обикновения огън - да гори и изгасва, да изгаря всичко, което е около него. Но какъв беше този огън, който гори и не изгасва: гори, без да изгаря нещата? Докато се чудеше на огъня, той чу глас, който му казваше: „Събуй обущата си, защото мястото, на което стоиш, е свето. Чух воплите и страданията на моя народ и тебе избрах да им помогнеш. Ти ще ги изведеш от Египет“. Мойсей чу гласа на Бога от къпината. Така той разбра

силата, която свещеният огън криеше в себе си. Това беше външната страна на този огън. Дойдете ли до вътрешната му страна, търсете я в себе си. Следователно, питате ли се, каква е задачата на Божественото учение, ще знаете, че то има задача да запали свещения огън в човешката душа. Щом се запали веднъж, всичко върви добре. Животът следва своя естествен път на развитие. Огън е нужен на човека. Без огън няма живот. Под „огън“ не разбирам обикновения, от който всичко изгаря. Истинският огън подържа растенето и развитието на всички живи същества. Всичко, което се вари на обикновен огън, лесно се изпарява и изчезва. То е подобно на розовото масло, което трябва да се държи в херметически затворени шишета, за да не се изпари. Отворят ли се шишенцата, маслото скоро излетява. И в ръцете ви остават красивите шишенца, но празни. Ако вашите мисли, чувства и желания се изпаряват и изчезват като розовото масло, ще знаете, че сте в обикновения огън на живота. Не се чудете след това, защо се чувствувате изпразнени, обеднели, като празни шишета.

И тъй, обикновените мисли лесно влизат в човешкия ум, но и лесно излизат. Те бързо се явяват и изчезват, без да оставят следи. Обикновените работи лесно се забравят, а необикновените, които произлизат от свещения огън, остават за вечни времена; те никога не се забравят. Забравиши ли нещо, не се мъчи да си го припомниш, то е обикновена мисъл. Благодари, че си я забравил. Ако губиш богатството, знанието, силата си, ще знаеш, че си изгубил нещо човешко, а не Божествено. Не съжалявай, че си изгубил човешкото, но се стреми да придобиеш Божественото и да го запазиш. Разумният свят допуска загубването на човешките работи, за да оцените Божествените, които са вечни и безсмъртни. Всичко, което излиза от Бога, е безсмъртно; всичко, което излиза от човека, е временно и преходно.

Как се познава, кой човек носи свещения огън в себе

си, и кой е лишен от него. Има два начина за това: външен и вътрешен. Всяко нещо се познава по двата начина. Например, ако искате да познаете, доколко даден човек е силен, ще го познаете или по формата му, по външния изглед, или по товара, който носи на гърба и в сърцето си. Истински силен е онзи, който носи и физическия, и психическия товар с радост и разположение. Силният кон носи голям товар, слабият - малък, а болният носи само самара си. Колкото по-голям товар носи конят, толкова по-ценен е той. Обаче, здравият кон може да бъде доволен от товара си, може и да не е доволен. Той е доволен, когато товарът му е жито, ечемик, хляб или друго нещо за ядене. Той мисли, че като носи такъв товар, и на него ще се падне нещо. Ако е натоварен с памук, вълна, дърва или друго нещо, той върши работата си само по задължение. И човек понякога е доволен от товара си, а понякога не е доволен. Който носи товара или страданието си с радост, той е силен човек. Силният всяка се е натоварен. Слабият товарят малко. Ако носи на гърба си хляб, жито или друго нещо за ядене, той се радва; ако носи товар, който не е за ядене, не се радва. Кажеш ли, че страданията ти са дотегнали, това показва, че или си slab, или носиш нещо, което не можеш да използваш. - Искам да се радвам. - И радостта е товар, но в него ти вземаш участие, а от товара на скръбта нищо не получаваш. Значи, който носи тежестите на страданието, живее в обикновения огън; който носи тежестите на радостта, живее в свещения огън. Страданията показват, че горенето в пещта ви е непълно, затова се отделят дим и сажди. Спасението се състои в преобразуването на непълното горение в пълно.

Две млади, красиви моми се срещат в живота си, но разрешават задачите си по два различни метода. И двете са останали сами в живота. Едната има аристократически произход, а другата произлиза от селско семейство. И двете се спират пред вратата на богат земеделец, с

намерение да му разкажат живота си, за да им помогне. Аристократката стои и мисли, как да разкаже положението си, с какви думи да си послужи, да затрогне сърцето му. Тя търси начин да изнесе положението си, да разбере той, че тя е пълно сираче, без баща и майка, без братя и сестри. Втората мома, родена селянка, стои и мисли, как да влезе в дома на земеделеца, да му направи някаква услуга. Най-после вижда ключа, който земеделецът е скрил, и си услужва: отваря вратата и влиза вътре. Същевременно тя кани и другата мома да почакат земеделеца. Тя потърсила брашно, сирене и масло, за да направи баница. После наготовила, сложила трапезата и останала да чака земеделеца, за да говори с него за своето положение. Първата мома наблюдавала всичко и се чудела, как може в малко време да се свърши толкова много работа. Дошъл най-после земеделецът и останал изненадан от това, което видял в дома си. Той веднага разbral, коя от двете моми свършила работата и щедро я възнаградил. Първата очаквала, че ще обърне вниманието му, но останала излъгана. В нея гори обикновеният огън, а във втората - свещеният огън. Първата мома останала сама в живота, за да се научи да работи, да продължи работата на своите родители и да придобие свещения огън.

Казано е в Писанието: „Бог не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.“ Който носи свещения огън в себе си, той е жив, в която свят и да се намира. Без свещения огън не можете да разберете правилно живота. Такъв човек иска да живее наготово, да не работи. Като срещне някой богат, почва да му разправя, че няма средства да издържа семейството си. Друг пък ще разправя, че е последна година в гимназията или в университета и, ако не се съжалъти някой да му помогне, цялото му бъдеще пропада. В действителност, нито първият е женен и баща на няколко деца, нито вторият е ученик или студент. И двамата са мързеливици, които очакват на труда на другите. Те живеят

в обикновения огън. Те нямат желание даже да го подклавдат. Като не разбират проявите на обикновения и на свещения огън, хората се натъкват на противоречия и търсят причината им. Противоречията се дължат на вътрешен недоимък в човека. Следователно, щом имаш някакво противоречие в ума, сърцето или волята, ще знаеш, че свещеният огън в тебе не се проявява правилно. Някакъв вътрешен недоимък в тебе загасва свещения огън на душата ти. Въпреки това, човек говори за добър живот. Отсъствието на свещения огън изключва добрия живот. Ти не можеш да живееш добре, ако свещеният огън в тебе не гори. Ще кажете, че като дойде Духът, всичко ще върви добре. Обаче, идването на Духа се предшествува от свещения огън. Ако той не е запален, Духът не дохожда. Поне огнището и дървата трябва да бъдат пригответи. Духът носи запалката. Който не е пригответил нито огнище, нито дърва, Духът не може да му помогне. Сама запалката не може да внесе свещения огън. За онзи, в когото свещеният огън гори, казват, че нещо е мръднало в него. Този израз не е верен, защото мърдането е физическо действие, а запалването на свещения огън е духовен процес. Той има отношение към сърцето и душата: сърцето се стопля, а душата се разширява. Свещеният огън превръща недоволството на човека в доволство. Той обединява всички хора, примирява враговете. Той носи изобилието на живота. Където гори свещеният огън, там няма смущения, крамоли и раздори. При него хората се чувствуват братя.

Мнозина се запитват: Видели ли сте свещения огън? Имаме ли го в себе си? Гори ли този огън и у нас? На зададените въпроси може да се отговори с пример. Представете си, че велик художник е нарисувал на платно запален огън, но толкова живо, че дава идея за истински огън. При това, той гори, без да изгасва, без да изгаря окръжаващите предмети. Това е идеята, която всеки трябва

да има за свещения огън. Обаче, не е достатъчно само да видите този огън на картина, трябва да потърсите неговия оригинал. Ще намерите художника, който го рисувал и ще го питате, къде е оригиналът. Ако той знае мястото му и ви напъти към него, казваме, че е велик художник. Ако го е копирал отнякъде, той е обикновен художник. Следователно, задачата на човека не е само да има картината на свещения огън, но да намери мястото му, откъдето излиза, и оттам да черпи импулси. Постигне ли това, той е запалил и своя свещен огън. Тогава не му остава нищо друго, освен да го подържа, постоянно да гори. Той не се запалва и не изгасва.

Кои са условията за подържане на свещения огън? - Вярата, надеждата и любовта. Кое още го подържа? - Животът, знанието и свободата. Не може да се говори за любовта, мъдростта и истината, те са отвлечени понятия за човешкия ум и сърце. Говорите ли за живота, за знанието и свободата, всички разбират тези понятия. За тях те са живи разбрани картини. Често се говори, че Бог е Любов, но какво е Бог, какво е любовта, малцина знаят. Някои уподобяват Бога на слънцето, но и за слънцето нямат ясна представа. Всички виждат слънцето, ползват се от светлината и топлината му, изучават го, но какво е то всъщност, не знаят. Учените определят приблизително разстоянието му от земята, състава му, както и устройството му, но дали всичко това е абсолютно вярно, не знаят. Говорят за слънчевите петна, за причините им, но и тук има разногласие. Един учен предава възгледи на индуистите за слънчевите петна. Според тях, ангелите се разпръсват по цялата вселена, да разнасят Божиите блага. На връщане, доволни от своята работа, те влизат в слънчевата фотосфера със силен импулс и я пробиват. Така образуват големи, светли дупки, които отдалеч изглеждат като петна. Това е индуско вяране. Доколко има отношение към действителността, днес това не

представлява въпрос за разглеждане.

Едно трябва да се знае: всички ангели, всички светли същества, които излизат от слънцето, да разнасят благата по целия свят, се спират главнотам, където гори свещеният огън. Някои искат да знаят, как успяват ангелите да обиколят всички хора. Те се движат с по-голяма бързина от тази на светлината. Тъй щото, това, което те могат да направят за една секунда, на хората са нужни хиляди дни. Грамадна е разликата между възможностите на ангела и на обикновения човек. Колко време се спира ангелът при човека? - Не повече от една секунда. От човешко гледище, една секунда е малко време, но от гледището на ангела, който се движи с необикновена бързина, това време е около десет години. Интензивен е животът на ангелите, затова те се движат бързо и с голяма лекота. Те живеят в реалността на живота, където нещата стават непрекъснато.

И тъй, реални неща са тези, в които няма прекъсване; нереални са тези, в които става прекъсване. Някой казва, че живее в реалността на нещата, а сам намира разлика във възгледите си на младини и на стари години. Когато бил млад, ценял младостта си; като оstarял, не цени старостта си. Който на младини мисли по един начин, а на старини по друг, не е в реалния живот; който цени младостта, а не цени старостта, не е в реалния живот. Понятията млад и стар съществуват само в човешкия живот, от гледището на обикновения огън. Обаче, от гледище на свещения огън, млад и стар не съществуват. Има известна разлика между младия и стария, но тя не е съществена. На физическия свят младият е пъргав, енергичен, подвижен, а старият - инертен, неподвижен, бавен. В духовния свят е обратно: старият е подвижен, енергичен, бърз, а младият - неподвижен, бавен. От гледище на бързината, младият е на прав път във физическия свят, а на крив път в духовния. Старият се намира точно в обратно положение; на физическия свят е на крив път, а

в духовния - на прав. Старият е кандидат за духовния свят. Там приемат стари хора, които са минали през обикновения огън и са кандидати за свещения огън. Каже ли някой, че не иска повече да минава през огън, това показва, че той не разбира живота. Той минал през обикновения огън, но не го разбрал.

Пътят за минаване от физическия свят към духовния е огънят. Ще минеш от един огън в друг; ще минеш от огън, в който има дим и сажди, и ще влезеш в огън, който гори и никога не изгасва. Да живееш в свещения огън, това е все едно, да влезеш в рая, в света на блаженството, на вечната хармония. Който изгуби блаженството, той влиза отново в обикновения огън, в света на недоволството и страданието. Тъй щото, ако искате да определите мястото, в което живеете, изучавайте състоянията, през които минавате. Ако сте недоволни, смутени и страдащи, ще знаете, че сте в областта на обикновения огън. Влезете ли в блаженството, в хармоничния живот, вие сте в областта на свещения огън. Така ще различавате светлите и възвишени духове от нисшите.

Светлите същества се движат винаги в свещения огън. Човек не може да отдели свещения огън от разумността, от вътрешния мир и хармония. Не можете да отделите свещения огън от любовта, вярата и надеждата; не можете да отделите свещения огън от милосърдието, въздържането, кротостта - от всичко красиво и възвищено. Той е почва, върху която растат всички добродетели. Отнемете ли им тази почва, те престават да растат и да се развиват. Следователно, стихът „ние живеем и се движим в Бога“ подразбира растенето и разиването на човека в свещения огън. Затова е казано, че Бог е огън всепояждаш, т.е. огън, в който всичко расте. Казано е още, че Бог е Любов, а Любовта носи живота. Жivotът пък произлиза от свещения огън. Където е свещеният огън, там са любовта, вярата и надеждата. Без него няма любов, няма вяра, няма

и надежда. Ще кажете, че понятието „свещен огън“ е отвлечено, неразбрано за вас. За да го разберете, представете си две стаи през зимен, студен ден: едната е отоплена, а другата - неотоплена. Влизате в първата стая и се чувствувате добро разположен, външно и вътрешно. Защо сте разположен? - Стаята е добре отоплена, има приятна, мека топлина. Влизате във втората стая, но изведнъж косата ви настърхва, не можете да понасяте студа. В първата стая е запален свещеният огън, а във втората - обикновеният. Който иска да привлече хората, трябва да бъде топъл и мек. Влезеш ли в неговата стая, не ти се иска да излезеш навън. Той привлича, защото в него е запален свещеният огън. Запалете и вие свещения огън, за да ви обичат хората и да ви усълужват. Това е здравословното състояние на организма. Изгасне ли огънят, всички ще бягат от вас и ще казват: Студен е този човек; студенина лъха от него. - Какво трябва да прави той? - Да вземе дърва и въглища, да ги сложи на огнището си и да запали свещения огън. При това положение, всички хора ще изменят мнението си за него. Свещеният огън е нещо реално, а не измислено.

И тъй, не говорете за свещения огън, но мислете за него. Знайте, че Бог се проявява чрез него. Мислете за горящата къпина, отдето се чу гласът на Бога. Поддържайте свещения огън в себе си, за да не загасне. Задачата на човека не се заключава в разискване, защо Бог е създал света, но в поддържане на свещения огън, от който излиза животът. Ще те срещне някой и ще започне да се оплаква, че това-онова нямал, че хората не го обичали и т.н. Това са второстепенни работи. Стреми се да запалиш свещения огън в себе си и да го поддържаш. Носиш ли свещения огън в себе си, всичко ще имаш: и пари, и приятели, и любов. Изгасиш ли го, всичко ще изгубиш. При свещения огън всичко е на място, в пълен ред и порядък. Вън от него

всички неща губят смисъла си. Нямаш ли свещения огън, никаква работа няма да ти върви. Имаш ли го, и на камък да сееш, плод ще придобиеш. При свещения огън безлюбието се превръща в любов, невежеството - в знание, беднотията - в богатство.

Сега, ще преведа нещата от гледище на свещения огън. Разумен човек е онзи, който съгражда живота си върху свещения огън. И тогава, като дойдат изпитанията и страданията, той ще устои. Неразумен е онзи, който съгражда живота си върху димесия и неустойчив огън. Като дойдат изпитанията върху този живот, всичко ще изгори, ще се превърне на пепел. Който види последствията на този живот, ще каже: Жivotът няма смисъл. Така е за обикновените хора, а не и за напредналите същества, които имат неизменно понятие за свещения огън. Тази е причината, където те не познават отрицателните прояви на живота. На теория и книга го знаят, но не им дават място в себе си. Когато хората питат, какво нещо е свещеният огън, казвам: Свещеният огън представля същината на живота. Той подразбира живот без страдание, без противоречие, без смърт. Много обяснения се дадоха за свещения огън, но той трябва да се опита. Не е нужно само да говорите за него, трябва да го опитате. Ако говорите само, без да го опитате, ще приличате на онзи турчин, който обясnil на един от своите приятели, как се прави бюрек. Приятелят научил новото изкуство и го приложил. Турчинът, неговият учител, му казал: Дай ми едно парче, да видя, как си направил бюрека. - Имаш ли пари да платиш? - Нямам. - Щом нямаш пари, не трябва да ядеш бюрек. Пазете се и вие, да не изпаднете в същото положение, да говорите на хората за свещения огън, а като дойде до приложението, да ви кажат: Имаш ли пари? - Нямам. - Щом нямаш пари, не можеш да се ползваш от свещения огън. В случая, парите подразбират реалния живот. Който

не е влязъл в реалността, той не може да опита свещения огън.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

*8. Утринно Слово от Учителя,
държано на 10 ноември, 1935 г. 5 ч.с. София - Изгрев.*

ВЪТРЕШНИЯТ ЗАКОН

Размишление.

Съвременните хора се делят на вярващи и невярващи. Едните се различават по нещо от другите. Обаче, и между вярващите има известно различие. Старите вярващи, от времето на Христа, се различавали от вярващите през времето на Мойсей, поради което се делят на старозаветници и новозаветници. Сегашните християни също се различават от онези във времето на Христа. В който дом и да влезете, навсякъде ще намерите различие в мислите, чувствата и постъпките на хората. Двама души да срещнете, ще видите, че и те се различават в проявите си. - Защо? - Защото не са еднакво организирани. Единият повече възприема и дава, а другият - по-малко. Единият лесно понася страданията, а другият - по-малко. Единият лесно понася страданията, а другият мъчно. Ето защо, когато се казва, че някой умрял преждевременно, това подразбира, че не могъл да издържи страданията. Кой не може да издържа на лошите условия? Някои мислят, че сиромахът, слабият, невежият не издържат мъчното и страданията и умират преждевременно. Какво ще кажете тогава за богатите, силните и учените хора, които също умират преждевременно? Следователно, има нещо неустойчиво, както в първата категория хора, така и във втората. Има бедни, невежи по външна обстановка, но

вътрешно разполагат със знание, сила, капитал, които ги кредитират. И обратно: има външно богати, учени, силни, които нямат вътрешни условия за живот. Като знаете това, мъчно можете да си отговорите, как е по-добре да завършите живота си: като беден, или богат, като слаб, или силен, като учен, или прост. Важно е човек да реши задачите на своя живот и тогава да замине за онзи свят. Дали ще замине като беден, или богат, учен, или невежа, не е важно.

Мнозина мислят, че положението на богатия, силния и учения е за предпочтение, защото имат условия за развиваане, за връзка с Духа, с възвишенните същества. Чувате някой да казва, че Духът му говори. - Защо? - Защото бил учен, посветен в духовните истини. Духът му говори, а не може да реши задачите си. Истински ученият не говори за връзката си с Духа. При това, той никога не се заблуждава. Той различава духовете в себе си и поставя всеки на своето място. Който казва, че Духът му говори, а прави погрешки и престъпления, той се натъква на противоречия и заблуждения, докато след време съзнае положението, в което се намира, и изправи живота си. Много духове, добри и лоши, се разговарят в човека, но той трябва да ги изучава, да не се поддава на тяхното влияние. Както хората, така и духовете, се различават по степента на своето развитие. Защо идат противоречията в човешкия живот? - По причина на вътрешното раздвоеване в човека. Във всеки човек има две партии, две власти, на които той служи. Ту едната власт, ту другата взима надмошне в него. Докато се определи, на коя от двете да служи, той преживява голяма вътрешна борба, големи противоречия. Не е лесно да се освободиш от влиянието на тези власти. Едната е наречена „материализъм“, а другата - „идеализъм“. Като млад, човек обикновено е идеалист; започне ли да старява, той става материалист. Случва се и обратно: като млад е материалист, а като остарее, става

идеалист.

Един добър, благочестив човек разправяше една своя опитност по отношение промяната на възгледите му. Докато бил млад, подържал идеализма. Случило се, материалното му положение се влошило толкова много, че се страхувал да не се разори. За да подобри положението си, той направил усилие да работи умствено и физически, да събере повече пари. Като напълнил едно гърне с пари, той спокойно си въздъхнал, почувствуval се напълно осигурен. Една вечер сънувал, че дошъл неговият духовен ръководител, бутнал го по челото и му казал: Знаеш ли, че едното ти око гледа към земята? Помисли, какво правиш!

Когато се проповядва на хората, някои мислят, че проповедникът има тях пред вид. Какъвто пример дава, те го вземат върху себе си. В това отношение, те приличат на някой си млад мъж, който не живял добре с жена си. Какъвто пример чувал от техния проповедник, той виждал себе си в него и си мисел, че жена му се оплаквала на проповедника от недоразуменията, които произлизали между тях. Той я запитал: Защо си разправяла за нашия живот и отношения на проповедника? - Нищо не съм му казвала, не съм се оплаквала, отговорила жената. - Не чу ли, че той изнесе точно такива примери, каквито се случват между нас? Всъщност, жена му не се оплаквала, но проповедникът чел много романи, в които се описва интимния живот на хората. Каквите примери да изнесе, все ще засегне някого. Един ще хареса проповедта, друг няма да я хареса. Също така хората излизат с различни впечатления от един концерт. Една част от публиката е доволна от музиката, а друга е недоволна. Защо е недоволна? - Дразни се нещо от артиста.

И в живота човек се натъква на противоположни състояния: днес е разположен, весел, а на другия ден е неразположен, не иска да говори с хората, не позволява да се докоснат до него. Въпреки това, става обратното: който

мине край него, все ще му каже една обидна дума, ще го засегне с нещо. Той се чуди, къде е причината за това: вън от него, или в самия него. Представете си, че срещате два гладни вълка в гората. На единия от тях давате месо, а на другия нищо не давате. Първият е доволен от вас, а вторият - недоволен. Колкото е жесток по характер, той става още по-жесток - гладът го мъчи. Обаче, ако имате пред себе си вълк и овца и дадете месо само на вълка, какво ще прави овцата? Тя ще гледа спокойно, няма да се смути от постъпката ви. Ако пък дадете на овцата трева, вълкът ще гледа спокойно. Значи, месото не събужда в овцата никакво желание, нито тревата събужда желание за ядене във вълка. Това показва, че вълкът вътрешно няма никакво отношение към тревата, както овцата към месото.

И тъй, животът се управлява от вътрешния закон, а не от външния. Докато живее в този закон, човек расте и се развива правилно. Излезе ли вън от него, растенето спира временно. Това се случва и с вярващи, и с безверници. Как може да си помогне човек при това положение? Вярващият казва, че само вярата в Бога може да му помогне. Каква трябва да бъде тази вяра: външна, или вътрешна? Ако вярата е външна, нищо не помага. Това е все едно да имате един позлатен предмет. Друг е въпросът, ако предметът е от чисто злато и с чисто съдържание. Мислите и чувствата на човека също могат да бъдат златни, но важно е и съдържанието им. Следователно, всяко нещо е ценено, когато външната форма отговаря на съдържанието му, а съдържанието - на смисъла. Няма ли единство между формата, съдържанието и смисъла, нещата губят цената си. Не е достатъчно да бъдеш христианин по някакви съображения. Ако си христианин, трябва да бъдеш истински христианин! Бъди христианин по силата на вътрешния закон - законът на любовта. Само при това положение ти ще издържиш на всички изпитания и

страдания. Има лекари и адвокати, които се движат в някои религиозни общества с единствена цел, да познават повече хора, да имат клиенти. Това е позлатено верую, което лесно се изтърква. Външността не определя нещата. Нужно е истинско убеждение, абсолютна, непоколебима вяра.

Човек се определя по вътрешните прояви и подтици, по вътрешния живот в него. Това не значи, че външният живот и външните прояви на човека са безпредметни. Всяко нещо е ценено на времето си. Докато е ден, и слънцето грее, ти не се нуждаеш от кибритена клечка. Обаче, щом залезе слънцето, и нощта сложи своето покривало, не плачи и не съжалявай, но драсни клечката кибрит, която носиш в джоба си. Тя ще те упъти, ще ти покаже, накъде да вървиш. Тъй щото, не се отказвайте и от най-малката светлинка в живота си, откъдето и да иде тя - отвън, или отвътре. Ако светлината на твоето вътрешно слънце е изгаснала, запали кибрита, който носиш в джоба си. Той ще ти помогне.

Дойдоха фарисеи при Христа и му казаха да се скрие, защото Ирод иска да го убие. Каза им Христос: „Кажете на тази лисица, че бесове изпъждам и правя изцеления днес и утре, и в третия ден се свършвам, но трябва да ида, защото не е възможно пророк да загине вън от Ерусалим“. (32 и 33 ст.) Христос искаше да каже, че може да свърши, но и Ирод ще мине по същия път. Обаче, на третия ден Той ще възкръсне, понеже изпълнявал волята на Отца си. Ирод, който изпълнявал своята воля, няма да възкръсне. С това Христос изнесе служенето на двата закона: на външния и вътрешния. Който служи на външния закон, минава от живот в смърт. Който служи на вътрешния закон, минава от смърт в живот.

Човек изпада в положението на Ирод или на онези, които съветват Христа да бяга, да се пази от преследванията на Ирод. И едното, и другото положение крият известни

опасности. Христос не се уплаши. Той се ръководеше от вътрешния закон - законът на любовта, който изключва всякакъв страх. В любовта има страдания, но страх няма. Обаче, и в безлюбието има страдания. Тук страданията са по-големи от тези на любовта. Страшно е да живееш в безлюбието. Приятно и велико е да минеш през страданията на любовта. - Възможно ли е любовта и безлюбието да създават страдания? - Да се задава такъв въпрос, то е все едно, да запитвате, може ли човек да умре от ядене? Ако яде хляб и се задави, може да умре; ако не яде и постоянно гладува, пак може да умре. След това ще питате, отде е хлябът, който задавил човека. Това не е важно. Вината не е във фурната, нито в хлебаря, но в невниманието, с което човек яде. Ако яде спокойно, внимателно, той няма да се задави. Човек носи отговорност и вина само тогава, когато не дава хляб на гладния. Страшно е да оставиш гладния пред вратата ти да умре. Видиш ли, че е гладен, дай му хляб, да не умре от глад. Но ако се задави при яденето, вината не е в тебе. Като яде, човек трябва да бъде съсредоточен, да не се разсейва. Той трябва да бъде концентриран и във физическия, и в духовния, и в умствения свят.

Всяка мисъл, всяко чувство, всяко действие трябва да бъде разумно, да няма нищо чуждо, користно в тях. Само така човек ще се избави от физическо задавяне, както и от задавяне в своите мисли и чувства. Като яде съзнателно, човек не може да се задави. Като мисли и чувствува правилно, той не може да спре движението си в духовния и в умствения свят.

Помните: без движение, човек не може да расте нито физически, нито духовно и умствено. Движението е сила, която дава мощ, светлина на мисълта. Тя укрепва и чувствата на човека. Ще кажете, че тези неща не ви интересуват. Какво ви интересува тогава? - Щом живеем на физическия свят, ние се интересуваме повече от

материални работи: пари, къщи, имоти. Това са временни неща. Птичката, млекопитаещото нямат пари и къщи, но живеят, размножават се и растат. Значи, материалните неща са временни. Те не представляват идеал за човека. Те се менят според времената и условията, а заедно с това и според нуждата от тях. Мнозина си правят къщи с цел да печелят от тях. Дават ги под наем, за да спечелят нещо, а повече губят. Има смисъл човек да дава къщата си под наем, или сам той да живее под наем с цел да изпита характера си, да познае, доколко е истински християнин. Не е лесно в сегашните времена да бъдеш християнин, с устойчив и положителен характер. Нямаш ли тези качества, главата ти ще победее и в края на краищата, ще изгубиш всичко. Който мисли само за къщи, той може да бъде християнин, но не и ученик. Ученикът не мисли за своето осигуряване. Той знае, че, щом се е родил на земята, въплътил се е вечно, т.е. направил си е къща, която никой не може да му вземе. Тази къща нарича Христос „храм Божи“. Всяка къща, вън от човека, лесно се гради, и лесно се разрушава. И който има къща, и който няма, постоянно се оплакват и са недоволни от живота. Недоволните не могат да влязат в Царството Божие.

Христос казва: „Блажени нищите духом, защото е тяхно Царството небесно.“ Той няма предвид онези бедни и нищи, които живеят в лищения и мъчинотии. Той говори за бедни, които не грешат, не правят зло. Такъв е бил бедният Лазар, който лежал болен пред къщата на богатия. Всъщност, той не бил беден. По някаква случайност той заболял, изгубил всичкото си богатство, но се смирил. Така той изпитвал сърцето на богатия и видял, колко е затворено и студено за страданията на близния си. В това положение Лазар разбрал, че истинският живот не се заключава нито в богатството, нито в сиромашията, но в прилагането на любовта. Че наистина Лазар не бил беден, се вижда по това, че след смъртта си влязъл в лоното на

Аврама, между богатите. Богатият пък след смъртта си отишъл в ада, между бедните. Той видял отдалеч Лазара в обятията на Аврама и казал: „Отче Авраме, прати Лазара да ми намокри устните, че са засъхнали. Той искал да използва Лазара като слуга, както се отнасял с него на земята, но Аврам му отговорил, че желанието му не може да се изпълни. Чрез тази притча Христос обръща внимание на учениците си върху закона на Правдата.

И тъй, има Правда в света, според която, който е благувал на земята и мислел само за себе си, на небето ще страда, ще бъде в лишения и ограничения. Който живеел на земята добре, и на небето ще бъде добре. Не мислете, че който благува на земята, ще благува и на небето. Това е невъзможно. Не се дават едновременно две блага на человека. Много са изпитанията на праведния, но Бог ще го избави от тях, ще превърне всичко на добро. Какво направи Бог с Давида? Взе го от занаята му - овчарството, и го повдигна до положението на цар. Той се бори със Саула, мина през големи интриги, докато най-после стана цар. Но и като цар той не беше лишен от изпитания и страдания. Давид мина през такива изпитания и мъчинотии, каквито нито един цар не е минал. При това, той беше Божи избранник. И в семейството си даже не беше спокоен. Синовете на Давида извършиха големи неправди, които се отразиха зле върху съвестта му. Той плака, облече се във вретище и посила главата си с пепел. Защо трябваше Давид да мине през толкова страдания, не е важно. Има причини, които предизвикаха страданията му, но като мина през тях, той написа 150 псалми. Без страданието той нямаше да се прояви. Йов мина също през големи страдания. Христос, обаче, мина през най-тежки страдания. Той дойде на земята с желание да помогне на човечеството, да му покаже пътя към любовта, към Бога. Вместо благодарност, Той видя човешката неблагодарност. Римските закони Го хванаха, съдиха Го и най-после Го

разпнаха. Христос видя и доброто в хората, но опита и тяхното зло.

Какво показва животът на Христа? - Че всеки човек ще опита страданията. Както радостта, така и страданието са неизбежни. Това е закон. Няма човек в света, който може да избегне този закон. Разликата е само в степента на страданията и радостите. Някои хора минават през големи радости и страдания, а други - през по-малки. Едни имат външни радости и страдания, а други - вътрешни. Казват за някого, че е щастлив, няма страдания в живота си. Външно е така, но който чете по лицето на човека, вижда вътрешните му страдания. Засмяното лице не говори, че човек е щастлив и лишен от страдания. Ако се вгледате в лицето на духовния човек, мъчнощ разберете, има ли страдания той, или няма. Лицето му е спокойно, тихо, защото той разбира законите на живота. Той приема еднакво и радостите, и скърбите.

Да се говори за страданията, това не значи, че животът е мрачен, тежък. Страданията и радостите не представляват живота. Те са фази на живота, както луната има свои фази, през които неизбежно минава. Луната се пълни и изprasва по отношение на нас, но това ни най-малко не показва, че естеството ѝ се изменило. При всичките си фази тя си остава една и съща. Казвате, че някой човек се изменил. Той измения отношението си към вас, но не изменя естеството си. Майката наказва детето си, недоволна е от него, без да изменя естеството си. Детето, което не разбира още майка си, мисли, че тя е друга жена, не я познава. Всъщност, майката не се е изменила. Тя е подобна на вятъра, духне, разфучи се, възпитава детето си. Щом му предаде урока, тя утихва и показва другата си страна към детето. Без вятър водите не могат да се обновят. Значи, вятърът е необходим в живота за вътрешното му обновяване. Оплаквате се от приятеля си, че минал покрай вас и не ви поздравил. Чудите се, защо се променил

толкова. Не се е променил човекът, но къщата му гори, и той търси вода, да изгаси пожара. Вместо да философствувате, да търсите причината за поведението му, разберете нуждата му, вземете една кофа и започнете с него заедно да гасите огъня.

Какво се иска от сегашния човек? - Гъвкав ум и гъвкаво сърце. Само така той може да се справи с ударите, които съдбата му нанася. Само така той може да продължи живота си. Ако умът и сърцето ти не са огъваеми, нищо не можеш да направиш със своите мисли и чувства. На всяка стъпка ще се ограничаваш и, вместо да продължиш живота си, ще го скъсиш. Често съдбата нанася тежки удари на човека, с цел да го изпита. Тя иска да го застави да мисли, да развие ума си. Колкото по-огъваем е умът му, толкова по-лесно решава той задачите си, по-лесно отбива ударите, които идат отвън.

Един войник, участвувал във войната, ми показваше своя шинел, прошарен от куршуми. Той го пази за спомен. Куршумите свирели около него, надупчили шинела му, но него не засегнали. Тогава му говорих за Божия Промисъл. Той приемаше думите ми с вяра, от което виждах, че умът му е гъвкав. Куршумите не вървят по права линия, но, въпреки това, умът му се огъвал и не дал възможност да засегнат тялото му. И Божият Промисъл е действувал тук, но и неговият огъваем ум не е бездействувал.

Днес всички говорят за правия път, като спасение за човечеството. Каквито усилия да правите, не можете да вървите постоянно по прав път. Начертайте една права линия и се опитайте да вървите по нея, без никакво отклоняване наляво или надясно. И при най-голямото внимание, все ще излезете ту наляво, ту надясно. Правата линия ще бъде посоката на движението, но все ще има малко криволичене. Значи, огъването, обикалянето е неизбежно. Следвайте правия път, като цел в живота си, но правете съзнателни обиколки и огъвания. Когато двама

души се срещнат, за да се разминат, трябва да се огънат. Иначе, те ще се сблъскат. Колкото по-големи огъвания прави човек, толкова по-малки съпротивления среща на пътя си. Ако огъванията са малки, съпротивленията са големи. Някой иска да върви по правия път без огъвания. И това може, но често ще бъде бит, бълскиан, нараняван. Каже ли ти някой обидна дума, не се гневи, огъни се малко. Направи превод на думата и виж доброто, което тя крие в себе си. Правилният превод на нещата подразбира движение по права линия с разумни и съзнателни огъвания.

В живота и в природата съществуват оригинални и преводи. Оригиналът е един, преводите - много. Мъчно се правят добри и точни преводи. Как ще преведете, например, думите: Ти си голям будала. Ако някой ви нарече будала, веднага се обиждате. В тази дума се крие нещо хубаво. Тя е съставено от думите: Буди и Аллах. Значи, човек трябва да събужда Бога в себе си. От друга страна, думата „будала“ е съставена от сречките „буд“ и „ал“, т.е. да разглежда нещата, както Бог ги е направил. Само онзи може да разглежда нещата така, който има вяра. В този смисъл будалата не е невежа, не е глупав човек, както някои мислят. Следователно, за да не се обиждате, да понасяте лесно ударите на съдбата, трябва да знаете основа съдържание и смисъл на думите, които те са имали първоначално. Ако проследите значението на думите в първоначалния език, т.е. тъй както са дадени в далечното минало, виждате, че днес те имат съвсем друго значение. Те са претърпели големи промени. В целокупния живот е станал голям преврат, който се отразил и в езика на хората. Преврат е станал и в мислите, и в чувствата на човека.

Първоначално човек е мислен и чувствувал по един начин, днес мисли и чувствува другояче. В далечното минало е било благословение за човека да бъде красив.

Той давал стимул на окръжаващите. Днес красотата е изпитание за всички. Красивият внася съблазън в хората, а често за красивата жена или за красивия мъж се вършат престъпления. Ако жената е красива, нейният мъж я следи, подозира я, съмнява се в нея, приписва ѝ неща, които тя не може да извърши. В далечното минало мъжът никога не се страхувал за красивата си жена. Той се радвал на нейната красота и оставял и другите да ѝ се радват. Превратът, който станал в мислите и чувствата на човека, показва, че в него има нещо неустойчиво. Неустойчивата материя всякога е подложена на промени. За да се определи степента на тези промени, нужна е никаква мярка. Вътрешният закон - любовта е мярката, с която си служим при определяне характера и степента на промените във физическия и психическия живот на човека. Който не разбира така живота, не може да приложи този закон и да намери вътрешното равновесие в себе си, чрез което да си въздействува.

Като се изучавате, виждате, какви големи промени стават във вас. Всяка промяна се отразява на човешкото лице. То е огледало, върху което всичко се отразява. Не можете да преживеете най-малкото недоволство, омраза, завист, които да не се отразят на лицето ви. Достатъчно е да погледнете лицето на всеки млад, неопитен проповедник или учител, за да видите и най-малкото отражение върху чертите на лицето му. Проповедникът е недоволен от първата си проповед, учителят - от първата си лекция. Каквито усилия да прави, той не може да скрие недоволството си. Срещнете ли напътя човек бос, гологлав, и той е недоволен, смущава се. Кое от двете положения е за предпочитане: да бъдеш бос и гологлав, или да си обут и облечен, но със скъсани дрехи и обуща. Ако предпочиташ здравите дрехи и обуща, ти си тщеславен, искаш хората да имат добро мнение за тебе да не се излагаш пред тях. Който носи скъсани дрехи и обуща, той е минал през

голям товар, през голям огън и се освободил от него.

Огънят опича човешките мисли и чувства, т.е. той ги облагородява. Тъй щото, видите ли, че някой се пече, т.е. страда, ще знаете, че е поставен на огъня на своя мъж или жена, приятел или настойник, син или дъщеря. Хората взаимно си създават страдания. Всеки сам е виновен за огъния, през който минава. Той сам подготвя условията за огъня, и сам го запалва. Но и друг някой може да го запали. Да ходиш бос и със скъсани дрехи, без да си свободен, това не е никакво постижение. Друг е въпросът, ако при скъсаните дрехи и обуща, ти си свободен. Това показва, че си надрасъл условията в живота, издигнал си се над обществото мнение. Само така човек решава правилно задачите си.

И тъй, който разбира законите на живота, подчинява се на съдбата си и върви напред. Той не роптае против условията и се справя лесно с тях. Трябва ли ученикът да роптае против програмата на училището, в което следва? Щом е ученик, ще учи уроците си добре, без да роптае срещу учителите и предметите, които му преподават. Като живее, човек минава през известна специализация, затова трябва доброволно да се подчинява на законите, които управляват живота. Те са Божествени закони. - Защо идат изпитанията? - За да те възпитат. Ако личните чувства в някого са крайно развити, ще го поставят на такива изпитания, които да изгладят малко върховете на тези чувства. Ако е голям скъперник и мисли само за себе си, ще го поставят при условия, че който мине край него, да му вземе нещо. Този ще го обере, онзи ще го обере, докато се научи доброволно да дава. Ако е прекалено набожен и се натрапва на хората със своето духовно разбиране, ще го изложат на присмех. Днес ще го подиграват, утре ще го подиграват, докато го заставят да се крие пред хората. Не е нужно окръжаващите да знаят твоите духовни възгледи. Духовният елемент е нужен на

човека дотолкова, доколкото той сам да разбере вътрешния смисъл на нещата. Когато се говори за изпитанията, някои ги схващат като противоречия, като фаталности в живота. Наистина, съществува фаталност в живота, но тя се крие в самия човек.

Като знаят това, хората се страхуват от фатални дни и числа и се пазят от тях, в такива дни не предприемат нова работа. Например, числото 13 и денят вторник се считат фатални. За някои хора числата 22, 29, 30 са нещастни. За да се освободиш от противоречията на числото 29, трябва да събереш цифрите му и да го превърнеш на 11. За Якова двойката беше нещастно число. Той имаше две жени и мина през големи противоречия. Освен нещастни числа има и щастливи. Например числата 1 и 3 са щастливи. Щастието и нещастието в живота се дължи на спазване или неспазване на вътрешните закони на живота. Който ги разбира и правилно прилага, той е щастлив; който не ги разбира, той е нещастен.

Христос казва: „Царството Божие е подобно на квас, който, като го взе жена, скри го в три мери брашно, докле вкисна всичкото“. (21 ст.) - В този стих са взети две щастливи числа: един квас - единицата, която представлява Бога, от Когото излиза всичко; числото три - три мери, е също щастливо число. Само Бог работи с единицата. Тя е число на любовта. Затова казваме, че само Бог работи с любовта. Който разбира закона на любовта, само той може да мине през всички противоречия на живота и да разбере неговия смисъл. Любовта е единствената сила, която прекарва благополучно човека през противоречията. Опита ли се да мине без нея, той непременно ще си счупи главата. Където е любовта, там са мъдростта и истината. Затова казваме, че само чрез любовта, мъдростта и истината човек влиза и излиза безпрепятствено от мъчинотии. Без тях животът е страшен. Не е лесно да търпи човек. Има обидни думи, които са по-страшни от отрова. Как ще

търпиш, ако глътнеш такава отрова? Ще се въртиш на леглото си дни и нощи, не можеш да заспиш, не можеш да се движиш. Докато отровата не се асимилира от организма, не можеш да си намериш място. Геройство се иска от тебе, за да превърнеш отровата на обидата в безвредно вещество. Много ще се мъчиш, докато постигнеш това. Някой отива на бойното поле без страх. Хвърля се в боя смело, сражава се, без да трепне мускул на лицето му. Той минава за герой. Обаче, кажат ли една обидна дума по негов адрес, не може да издържи. Пред куршума е герой, а пред обидната дума се проваля. Силна е отровата на обидата. Страшна е отровата и на клюката, на интригата. Като знаете това, молете се често, да бъде съзнанието ви будно, да не изпадате в изкушения.

Един селянин се връщал от града за селото си, с пълна кола провизии. Той настигнал един от своите съселяни, който също се връщал с жена си в село. Чул, че жената се карала с мъжа си, казвала му лоши думи, мъчила го. Като минал край тях, той казал на съселянина си: Чудя ти се, как търпиш тази жена. Как си я оставил да те мъчи? Щом чула тези думи, жената скочила от колата и се прехвърлила в неговата. Като я видял зад себе си, той се ужасил, не знал, какво да прави с нея. Тя му казала: Карай в селото! Аз съм твоя жена. Ще дойда в твоята къща и ще разправя на жена ти, че имаш две жени, не си толкова честен, както се представяш. Селянинът карал колата и мислел, как да се освободи от лошата жена. Той разбрал, че не е лесно да се справиш с лош човек и влязъл в положението на съседа си.

Помните: много от противоречията ви са от характера на обидата, на клюката, на интригата. Те носят такава отрова в себе си, че човек се вижда в чудо, не знае, как да се справи с тях. - Защо идат тези противоречия? - Да ви изпитат. Чрез тях се проверява характера на човека. Чрез тях се опитва човешкото естество: от чисто злато ли е, или

е само позлатено. Ако е златно, колкото и да е окаляно отвън, лесно ще се очисти и ще блесне с истинския си цвят. Ако е позлатено, златото отгоре лесно ще се изтрие и ще остане онова, което се поддава на окисляване и ръждясване. Какво трябва да правите, за да издържате на изпитанията? Ще се свържете с разумния свят, за да ви помогат възвишенните същества. Както болният търси лекари да го лекуват, така всеки ще се моли, ще вика за помощ към разумния свят. Като се намериш пред изпитания и противоречия, които не можеш да разрешиш, ще знаеш, че си духовно болен. За да се излекуваш, ще се обърнеш с молитва към разумния свят, да ти помогнат. Затова казва Христос: „Бдете и молете се! Плътта е немощна, а духът - силен. Бдете всяко будни, защото не знаете, кога ще дойдат изпитанията.“

„Ето, оставя се вам домът ваш пуст; истина ви казвам, че няма да ме видите, докато дойде времето, когато ще речете: Благословен, който иде в името Господне.“ (35 ст.) С други думи казано: Благословен е този, който може да ви въведе в пътя на любовта, чрез която ще разберете Божия Дух. Любовта разрешава всички противоречия. Докато е вън от любовта, човек казва: Сега отчасти знаем, отчасти пророкуваме. Като влезе в любовта в пътя на съвършенството, той ще каже: „Ще познаем Бога така, както ни е познал.“ „Благословен е този, който иде в името Господне.“ Името Господне е Любовта. Затова е казано: „Бог е Любов.“

Божият Дух носи всичките блага на живота.

9. Утринно Слово от Учителя,
държано на 17 ноември, 1935 г. 5 ч.с. София - Изгрев.

ДОВОЛСТВОТО

Размишление.

Има хора, които всякога са недоволни. Недоволството се дължи на глада, в широк смисъл. И нетърпението произлиза от глада. Гладният е крайно нетърпелив. Това не значи, че ситият е търпелив. Той не е търпелив, но крайно взискателен. Опитайте се да задоволите преситения. Каквото и да направите, каквото и да сте сготвили, той все недоволен остава. Това не било добре сготвено, онова не било добре наредено - все ще бъде недоволен от нещо. Значи, недоволството се проявява и в гладния, и в сития, но по различни начини. Гладният изразява недоволството си чрез нетърпението, а ситият - чрез голямата си взискателност. И религиозните, и светските хора са недоволни. И тяхното недоволство се изразява чрез нетърпение. Религиозният поглежда натукнатам и казва, че не може да търпи този или онзи. - Защо не може да го търпи? - Защото не се проявявал, както трябва. Този не бил истински набожен, онзи не бил справедлив и т.н. Светският човек изразява недоволството си по отношение на материални работи: за ядене, за облекло, за наредбата в къщата и т.н.

Какви са качествата на набожния човек? Едно от неговите качества се изразява чрез даването. Ако влезе в едно общество, той ще даде нещо от себе си. Ще каже нещо,

с което да обърне внимание на хората, и те ще започнат да мислят. Той ще им помогне в разбирането. Ако преди него не са разбрали нещо, в негово присъствие ще го разберат. Ще каже някой, че, преди да разбере нещо, не може да го възприеме и приложи. Обаче, има неща, които първо ще направиш, ще ги приемеш в себе си, а после ще ги разбереш. В това отношение, светлината дава пример. Тя първо влиза в очите ви, в къщата ви, и след това ви дава възможност да я разберете. Речете ли първо да я разберете, а после да я възприемете, всичко е изгубено. Тя се движи с такава бързина, че не можете да я стигнете. Фотографът мисли, че хванал светлината с апаратъ си. Наистина, той е хванал нещо, но не светлината, а някой предмет: човек, дърво, планина и др. Светлината му е помогнала да отпечата нещо върху стъклото, но тя веднага си е заминала. Чувате някой да казва, че иска да разбере истината, да я схване. Истината е неуловима. Ти можеш да хванеш само последствията ѝ, както светлината оставя последствия върху светлочувствителното стъкло на апарата. Обаче, нито светлината е уловена, нито истината. - Искам да зная истината, да разбера, здрав ли си, или болен. - Това не се разбира. Ще наблюдаваш човека и ще изучаваш проявите му. Ако се движи, яде, работи, мисли, чувствува и постъпва право, той е здрав. Ако лежи, не яде, не работи и не постъпва право, той е болен.

Сегашните хора се делят на светски и на религиозни. Светският мисли за себе си, че е свободен, нищо не го ограничава, за нищо не се държи. Религиозният пък мисли, че е свързан с Бога и стои по-високо от другите хора. Наистина, той е свързан с някого, но не с Бога. И волт е вързан, но връзката, веригата, която го държи, не му дава свобода. Да бъдеш свързан с Бога, това значи, да бъдеш свободен в мислите и в чувствата си. С каква връзка може да се похвали религиозният, щом не е свободен да ходи, където иска? Той не е свободен даже и в мисълта си.

Където и да отиде, чувствува, че нещо го държи, не е свободен да се прояви, както разбира. Истински религиозен или духовен човек е този, който няма юлар на главата си, нищо странично не го увлича, нищо не го смущава. Ето защо, за да се определи като духовен, човек трябва първо да си отговори на въпроса, свободен ли е, или не.

Хвърлете всички юлари, които са ви ограничавали! Откажете се от всички стари религии, т.е. връзки, които са ви държали пред ясли, пълни със слама, и сте разисквали върху качеството на сламата, върху оборите. Това е старата философия на живота, философията на юларите, яслите и оборите. Ние не се интересуваме от тях. Ще кажете, че имате говеда, трябва да се грижите и за тях. Който има говеда и ги е вързал, нека се грижи да им даде условия за живот. Ние не се интересуваме вече от говеда. - Ела да ми помогнеш, да очистим оборите. Това не е моя работа. Ако аз съм истински религиозен, никога няма да търся външна помощ, други да ме чистят. Ако някой ти донесе храна, добре ще бъде; ако никой не се погрижи за прехраната ти, сам ще си я намериш. Ти ще бъдеш свободен, сам ще се връзваш и развръзваш, без да държиш някого отговорен за това. Докато държиш хората отговорни за това и за онова, ти никога не можеш да разрешиш противоречията в живота си.

Запитаха Христа: „Да даваме ли дан на Кесаря, или да не даваме?“ Това е все едно да питате, да се грижим ли за оборите си или да не се грижим? Ако имате обори, ще ги чистите; ако нямате, ще бъдете свободни. Това подразбира, кесаревото да дадете на Кесаря, а Божието - Богу. Само така човек може да бъде свободен. Христос посочва на хората пътя към светлината и им показва, как трябва да живеят. Ще живеете така, както Той е живял. - Как живеем ние? - Няма защо да се говори, как живеете. Достатъчно е да влезе човек в обора ви, и да знае, къде са погрешките ви. Ако воловете ви са чисти, и оборът е чист;

ако воловете не са чисти, и оборът е нечист. Ако воловете са мършави, това показва, че не са добре хранени; ако са угоени, храната им е била добра.

Често хората се обвиняват едни други в престъпления. Вързаният вол или кон може ли да прави престъпления? - Може, но по-малко от свободния? Вързаният кон може да рита, той само с краката си върши престъпления. Същото се отнася и до человека. Вързаният човек прави по-малко престъпления от свободния. Под „свободен човек“ разбираме разумния, добрия, справедливия. Той не може да върши престъпления. Обаче, който е свободен само физически, с развързани ръце и крака, той прави големи престъпления. В такъв случай, и ограниченият прави престъпления. Например, заставят едного да се движи в ограничено място, между много хора. Без да иска, той ще удари някого, ще удари другого, ще ритне трети и т.н. Ако се движи на простор, на широко, никого няма да засегне. Следователно, който прави много погрешки, движи се в ограничено пространство, между много хора. Който прави малко погрешки, движи се на широко, далеч от хората. Той не засяга никого, не може да бутне никого. - Коя е причината за погрешките? - Чрезмерните желания в човека. Срещнеш една красива жена, искаш да се запознаеш с нея и сгрешиш. Видиш една хубава къща - сгрешиш. Отидеш на пазара, видиш тъпста кокошка, пожелаеш я - сгрешиш. Ако се движиш по полето, далеч от хората, не можеш да сгрешиш.

Ще кажете, че човек не трябва да се съблазнява, да не пожелава нищо. Добре е това, но какво ще прави гладният, като види добре опечен хляб или добре опечена кокошка? Колкото и да се въздържа, все ще се съблазни. Ако гледаш добре опечен хляб, от чисто брашно, ти се съблазняваш. Да гледаш мухлясал хляб и да желаеш да си хапнеш от него, това е престъпление. - Защо? - Защото мухлясалият хляб ще разстрои организма ти. И при яденето на хубавия

хляб има опасност. Ако ядеш бързо, можеш да се задавиш, затова когато ядеш хубав хляб, не яж бързо. Дъвчи хляба добре, бавно, да се ползваш от него. Дадат ли ти мухлясал хляб, спри се да го разгледаш. Като видиш мухъла, откажи се от този хляб. Хубавият хляб ще ядете спокойно, ще го дъвчете с любов, а мухлясалия ще разглеждате от всички страни и ще се откажете от него.

Какво означава любовта? Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който ме яде, има живот в себе си.“ Значи, любовта е свързана с яденето. Щом обичаш някого, ще го приемеш в себе си, както детето слага ябълката в устата си и я изядда. Христос казва още: „Който яде плътта ми и пие кръвта ми, има живот в себе си.“ Христос казва, че яденето е благо. Религиозният казва, че яденето е изкушение, и човек трябва да се въздържа от него. Разумното ядене, т.е. яденето с любов, е благо, а без любов води към нещастие. Ако ядеш с любов, дълго време ще живееш; ако не ядеш с любов, преждевременно ще умреш. Кое е по-добре: да ядеш с любов, или без любов? Да бъдеш нахранен, или да ходиш гладен? За предпочтане е човек да яде с любов, отколкото без любов. За предпочтане е да яде, отколкото гладен да ходи. Гладът ограничава човека, води го към смърт.

Като се говори за смъртта, мнозина я свързват с онзи свят и се запитват, какво има там. На онзи свят има някакви същества, има живот, но не е като този на земята. Докато сте на земята, сърдите се, огорчавате се и мислите, че същите отношения съществуват и на онзи свят. Майка и дъщеря, син и баща се карат, не се разбират, но като умре някой от тях, мислят, че ще се намерят на онзи свят. Там идеята за брат и сестра, за майка и баща е съвсем различна от тази, която хората разбират. Следователно, който отиде на онзи свят със сегашните си разбирания, никого няма да намери: нито баща си, нито майка си, нито брата си, нито сестра си. Отношенията между съществата на онзи свят се

определят от любовта.

Когато се говори за любовта, мнозина мислят, че тя няма отношения към тях, т.е. не могат да я прилагат. Значи, да бъдат обичани, това е в реда на нещата; те да обичат, това е мъчна работа. Както искаш да те обичат така и ти трябва да обичаш. Докато детето е малко, майката го храни, къпли, облича, носи го на ръце, проявява любовта си към него. Щом порасне, тя го пушта на земята, само да ходи, само да се храни и облича. Трябва ли младият момък и младата мома да изискват от майка си същите прояви на любов? Сега е ред на сина и дъщерята, те да проявят любовта си към родителите. Майката носи детето си, докато е леко и малко. Щом порасне и стане тежки, тя го оставя свободно, само да ходи. Щастието на земята временно. Ползвайте се от силите, които носи то, за да понасяте страданията, мъчнотите и несгодите в живота. Само така ще имате трезво отнасяне към всичко, което ви се случва. Не е въпрос само да фантазирате и да си въобразявате, че можете да постигнете високи служби и да се прославите. И това е възможно, но работа се изисква от всички: съзнателна работа върху себе си, както и върху близките.

Какво е нужно на человека, за да подържа живота си? От една страна, той се нуждае от въздух, вода, светлина и храна, а от друга - от мисъл, чувства и действия. - Трябва ли да ядем? - Ако искате да живеете, ще ядете; ако не ядете, ще умрете. За да живеете, все трябва някой да се пожертвува за вас. Всяка жертва, направена съзнателно и с любов, се благославя. Днес и дърветата, и растенията, и животните се жертвуват за нас. Какво трябва да правим тогава? - Да приемем жертвата им и да благодарим. Щом приемаме жертвата им с любов и благодарност, те се повдигат. Жертвата им не остава напразно.

Запитаха Христа: „Трябва ли да се женят човек“? Христос отговори: „Синовете на този век, които се раждат

и умират, ще се женят. Обаче, които придобият вечния живот, нито се женят, нито за мъж отиват“. Значи, в бъдещия век, хората няма да се женят по този начин, както става сега. Днес момата умира за момък, момъкът - за момата. Те се жертвуват един за друг. - Защо? - Мислят, че така ще влязат в Царството Божие. В същност, за да влезе в Царството Божие, човек трябва да стане като дете. Така е казал Христос. Не е казано, че възрастният или старият може да влезе в Царството Божие, но казано е: „Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие“. Влизането в Царството Божие подразбира освобождаване от смъртта. Само онзи влиза в Царството Божие, който носи любовта в себе си, който не очаква на любовта на другите. Бъдещият свят е на любовта. - На коя любов? - На любовта, която дава, без да взема. Казано е, че Бог е Любов. Ние живеем и се движим в тази любов. Като ни люби, Бог ни учи, как да живеем и да любим. - Възможно ли е човек да обича като Бога? - Ти не можеш да обичаш целия свят; не можеш да обичаш голямото, цялото, но можеш да обичаш малкото, т.е. частите. Ти не можеш да носиш цял океан вода на гърба си, но можеш да носиш една капка.

И тъй, непостижимите неща имат отношение към този свят, а постижимите - към онзи. На онзи свят лесно можеш да носиш океана: на този свят не можеш. Обаче, тук можеш да носиш само една капка. Светът, в който нещата стават постижими, е реален; светът, в който нещата са непостижими, е нереален. От гледище на земния живот е обратно: непостижимото е реално, а постижимото - нереално. Човек вижда, че зад непостижимото има нещо разумно, което, при други условия, постига нещата. Например, на земята човек не може да носи океана, но той създава, че при други условия океанът може да се превърне на капка, която и детето може да носи. Другите условия са на небето. - Къде е небето? Къде е онзи свят? - Където е

този свят, там е и онзи. И двата свята са на земята. От съзнанието на човека зависи, в кой свят живее. Има хора, които се съблазняват от парите, но има и такива, които не се съблазняват. Първите живеят в този свят, а вторите - на онзи свят. Едните имат отношение само към материалния свят, а другите - и към духовния.

Как се разрешават спорните въпроси на земята? - Чрез светлината. Гвоздеят се оплаквал от чука и наковалнята, че го бият. Питали наковалнята, защо постъпва така с гвоздея. Тя казала, че вината е в чука. Питали чука: Защо биеш гвоздея? - Вината е в гвоздея, който е застанал между мене и наковалнята. Може ли чукът да не бие гвоздея, а наковалнята да не го подържа? - Може, само когато гвоздеят се превърне в светлина. Докато е от желязо, ще страда. Докато чукът и наковалнята са железни, ще бият. Стане ли човек на светлина всички въпроси се разрешават. Никой не може да хване светлината и да я сложи между чука и наковалнята. При сегашните разбирания на човека, както и условията, при които живее, страданията са неизбежни. Превърне ли се на светлина, страданията престават. Хората се страхуват да станат на светлина, да не изгубят живота си. Няма да изгубят живота си, но ще се освободят от страданията и противоречията. - Къде ще бъдем тогава? - Навсякъде. В една секунда ще се намериш на 300 000 км разстояние от своя възлюбен. Видиш ли, че възлюбеният ти иска да те изяде, бягай далеч от него. Сложи крилата на светлината и бързо се понеси в пространството. Ако си slab, ще те изяде. Затова казваме, че slabият е кандидат за онзи свят, а силният - за този свят.

Изкусителят дойде при Христа и му каза: „Направи тези камъни на хляб“. Христос му отговори: „Не само с хляб може да живее човек, но и с всяко слово, което излиза от устата на Бога“. Докато хората мислят, че само с хляб може да се живее, всякога ще се ядат едини други. Лесно е,

когато ти ядеш хората; мъчно е, когато тебе изиждат. Чувате някой да се оплаква, че го подляли; друг се оплаква, че го ощетили. Приятелят подяжда, а неприятелят ощетява. Как става това? Представете си, че носите на гърба си сто килограма хляб и пъшките под тежестта на този товар. Среща ви вашият приятел и тръгва с вас. Понеже не носи хляб, той взема от вас. Днес взема един-два хляба, на другия ден пак един-два хляба, докато товарът ви олекне. Той ви е подял, но същевременно ви освободил от голямата тежест. Срецнели ли ви неприятел, той няма да ви подяде, но ще ви ощети, т.е. няма да ви освободи от товара, а ще ви натовари още повече. Ако се сдружите с него, той ще ви хвърли в някакво престъпление. Вместо него ще обвинят вас. Вие ще носите неговия грях. В този смисъл, грехът не е нищо друго, освен ощетяване. Дяволът ощетява човека. Той влиза в него и започва да гледа чрез неговите очи. Направиши едно престъпление и веднага те хванат. Причината е дяволът, но ти си хотел, в който се настанил той. Тебе виждат, а не дявола. Когото хванат, него държат отговорен за престъплението. Дяволът те накара да откраднеш пари, и ти го слушаш. Защо ти са чуждите пари? Искаш да си поживееш, да се удоволствуваш. Тази мисъл води към смъртта. Ще кажете, че без пари не може да се живее. Освен парата, има и друга разменна монета - приятелството, добродетелта, красотата.

Отива един дядо да си купи захар. Бакалинът претегля едно кило и казва: Дай парите! Той взема парите и дава захар. След малко дохожда млада, красива мома да си купи захар. Бакалинът поглежда към нея, претегля едно кило захар и казва: Днес ще ти дам захар без пари. Защо той дава на момата захар без пари, а на дядото с пари? Момата носи любовта, която разрешава всички въпроси. Тя отваря сърцата на всички хора. Без нея няма живот. Ще кажете, че и без любов, въпросите се разрешават. И това може, но при отсъствие на любовта въпросите се

разрешават временно Любовта е непреривен процес.

Сегашните хора мислят, че без любов може да се живее, а без пари не може. Точно обратно: без пари може да се живее, а без любов не може. Какво представляват парите? - Резултат на нещо. Ако под „пари“ разбираат златото, ще знаете, че те имат отношение към слънцето. Следователно, човек не може да живее без слънце, но и без пари не може да живее. Доскоро учените казаха, че електричеството се пренася само по жици. Новите учени доказват, че и без жици може. Днес виждаме, че електричеството се пренася по въздуха без жици. Както жиците, така и въздухът са проводници на електричеството. Значи, и златото е потребно на човека, само като проводник на онзи живот, който иде от слънцето. За да възприеме този живот, човек се нуждае от злато. - В какво количество? - колкото да мине през него космичният живот. Повече злато не ти е нужно. Имаш ли повече, отколкото трябва, ще носиш неговия товар. Тъй щото, когато се говори за златото, гледайте на него като проводник на живота, като на елемент, който не се окислява, не гние, не се разваля, на никого не причинява пакости. Красив е цветът на златото. Между златото и материалния живот и истината - в духовния има известна аналогия. Каквото е златото за материалиста, такава е истината за духовния човек.

Какво, всъщност, е истината? Тя дава живот и свобода на всички същества. Никого не заробва, на никого не причинява пакости. Истината дава знание на човека. Тя внася светлина в неговото съзнание. Истината всяка дава нещо на човека. Тя го освобождава и от най-малките му ограничения. Не са страшни големите желания, а малките. Не са страшни големите желания, а малките. Не е страшно голямото зло, а малкото. Една българска поговорка казва: „Малкото камъче спъва колата.“

Време е вече хората да оправят живота си. Как ще

стане това? Някои разчитат на Христа, други - на себе си, трети - на обществото, на държавата и т.н. Какво искат сегашните хора от Христа? В миналото едни искаха изцеление, други - спасение на душите, трети - слава и т.н. Майката Заведеева дойде при Христа и Го молеше да нареди, единият ѝ син да седне от лявата Му страна, а другият - отлясно. Тя не знаеше, какво иска. Христос не искаше слава за себе си, още по-малко може да даде слава и почести на хората. Да искаш това, което не те ползва, това значи, сам да си напакостиши. Да даваш съвет на хората, без да разбириш законите на живота, това значи, да копаеш яма сам на себе си.

Вол и магаре живеели приятелски и често се разговаряли. Волът орал по цели дни на нивата и се връщал вечер уморен. Магарето ходело през деня на пазар с господаря си и след това се прибирало в обора, заедно с вола. Волът се оплаквал от тежката работа и се чудел, как да се освободи от господаря си. Магарето го слушало, влизало в положението му и най-после казало: Да съм на твое място, ще се престоря на болен. Няма да ям два-три дена, и господарят ни ще се принуди да ти даде почивка. Волът харесал този съвет и го приложил. Обаче, господарят разбiral езика на животните и чул разговора между вола и магарето. Слугата занесъл храна на животните в дома, но забелязал, че волът не яде. Той веднага отишъл при господаря и казал: Господарю, волът е болен, не яде. Господарят се усмихнал и казал: Нека остане днес в дама, да си почине; не го изкарвай на нивата. Вместо вола, вземи магарето със себе си, то да свърши неговата работа. Магарето отишло на нивата, цял ден работило и се върнало крайно уморено. Като разбрало, какво го очаква, то казало на вола: Чух господарят да казва на слугата, че ако си все още болен, да те заведе на кланицата да те заколят. Волът се уплашил и, като му донесъл слугата храна, ял. Тогава магарето му казало: Дадох ти един съвет, от който ти си

почина, но не бих дал същия съвет на хората. То научило, че ако един човек е свободен, друг ще бъде ограничен. Ако волът е свободен, магарето ще оре; ако волът оре, магарето ще бъде свободно.

Всички същества не могат да бъдат свободни в едно и също време. Искате ли всички да бъдете свободни в един и същ момент, ще се натъкнете на противоречия, които не могат да се разрешат. Волът ще си оре на нивата, а магарето ще носи господаря си в града. Който иска да разреши правилно въпросите на живота, не трябва да бъде нито вол, нито магаре. За да бъдат волът и магарето това, което са сега, за това има ред причини. Ти трябва да се освободиш от големите противоречия на живота и да влезеш в света на любовта. Не се занимавай с морализиране. Не питай, защо чукът и наковалнята удрят гвоздея. И това си има причина.

Мъж и жена спорели върху един въпрос. Спорът дошъл до бой. В това време край тях минал един свещеник и чул, как се разправят. Той решил да ги помири и се обърнал към мъжа със строги думи. Жената веднага се нахвърлила заканително върху свещеника и му казала: Веднага да си отиваш! Върви си по пътя! Нямаш право да се месиш в чужди работи. Че се караме и бием, това е наша работа. Както се бием, така ще се помирим. Кой ти даде право да говориш така на мъжа ми? Свещеникът разбрал погрешката си и продължил пътя си.

Казвам: Въпросът между мъжа и жената ще се разреши тогава, когато се разреши въпросът между чука, наковалнята и гвоздея. Не е лесно да се помирят чукът и наковалнята. Чукът удря върху наковалнята, без да мисли, че я измъчва. Наковалнята му противодействува, търси начин да отбие неговия удар. Обаче, в удрянето на чука и в противодействието на наковалнята гвоздеят се оформява. В действието и противодействието се твори великото и красивото в света.

Като се говори на хората, явява се въпросът, какво се постига с това. Все се постига нещо. Говоренето не е нищо друго, освен превозно средство, пренасяне на човешката мисъл от едно място на друго. Както човек се пренася с различни превозни средства, така и мисълта се пренася с биволска кола, с файтон, с автомобил, с пароход, с влак, с аероплан и най-после с бързината на светлината. Кое от превозните средства е най-безопасно? - Биволската кола. Обаче, да се возиш с биволска кола, трябва да имаш търпение. Ето защо, светлината, като превозно средство, е за предпочитане. Там няма никакви мъчинотии и противодействия. Мощна е мисълта, която се движжи с бързината на светлината. Велико е чувството, което се движжи с бързината на светлината. Мисли, чувства и постъпки, които се движат с бързината на светлината, произтичат от Божията Любов. При това положение, човек се радва на свободата и на живота си. Той е доволен и от най-малките си придобивки. Изгуби ли светлината на мисълта си, той губи доволството си. Страшно е да изгубиш светлината си. Още по-страшно е да изгубиш любовта, която разрешава всички мъчинотии, противоречия и несгоди.

И тъй, докато сте на земята, не се мъчете да разрешавате противоречията. Каквито усилия да правите, те остават неразрешени. Чукът си остава чук, наковалнята - наковалня и гвоздеят - гвоздей. Каквито наставления да даваш на чука, той всяко ще прави това, което си знае. Колкото и да смекчаваш положението на гвоздея, той трябва да търпи. - Как търпиш? - Какво ще прави? По неволя ще търпи. Какво прави онзи, на когото кракът е счупен? Плаче, вика, говори за счупения си крак, но търпи. Като дойде неволята, ще те научи да търпиш. Ако си гладен и няма какво да ядеш, ще търпиш. Яденето носи едновременно нещастия и блага за човека. За да се нахрани, човек ще заколи един ден кокошка, на другия ден - агънце

и т.н. Много кокошки и агнета са станали жертва за човека; ако са изядени с любов, и те се ползват. Когато низшето съзнателно се жертвува за висшето, тогава и двата живота се развиват правилно. Законът е низшето да се жертвува за висшето. Понякога законът действува обратно: висшето става жертва за низшето. Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пияте кръвта ми, нямате живот в себе си“. Под плът и кръв на Христа се разбира Словото Божие. Който иска да бъде ученик на Христа, трябва да се храни с Божието Слово. Значи, Словото става жертва на човешката душа. Като влезе в човека, Словото оживява, започва да го учи, как да се жертвува за другите. Когато висшето се жертвува, човек се освобождава. Жертвата има отношение към любовта. Само любещият може да се жертвува. Любовта предизвиква любов. Ако любовта не ражда любов, тя не е истинска. Влезе ли любовта в човека, той трябва да се изяви така, както Бог се проявява. Както Бог е милостив, дълготърпелив и щедър, такъв трябва да бъдеш и ти.

Много е говорено за любовта, но, въпреки това, хората се оплакват от живота си. Някой казва: Лесно се говори, но никой не влиза в положението ми. Огън гори в къщата ми! - Има ли нещо лошо в огъня? Ако е зима, и ти нямаш огън в печката, ще трепериш от студ. Огънят е на място; но димът е страшен. Той просълзява очите, препятствува на дишането.

Едно се иска от човека: права мисъл и прилагане на мисълта. Не е достатъчно само да мислиш право, но трябва и да прилагаш мисълта. Казват, че всяко същество употребява храна, съответна на устройството му. Мисълта е права, но, ако накарате някого да покаже, къде, именно, се вижда, че тази мисъл е права, нищо не може да ви каже. Достатъчно е да погледнете зъбите на едно същество, за да определите храната, която употребява. Например, у тревопасните са развити кънниците, с които стриват

тревата, у месоядните - предните зъби и кучешките. Същевременно, храната определя характера. Вълкът се храни с месо, следователно, има един характер; овцата се храни с трева - има друг характер. Хора, които се хранят с обикновеното слово, имат един характер; които се хранят с Божественото Слово, имат друг характер. Ако се храниш с обикновеното слово, това значи, че ядеш хляба по обикновен начин. Храниш ли се с Божественото Слово, ти ядеш хляба по Божествен начин: с благодарност и любов. В първия случай ще имаш един резултат, във втория случай - друг. В първия случай и най-хубавата баница, и най-хубавият хляб ще дадат по-малък резултат от трошицата или парче хляб, приети с любов и благодарност.

Бъди доволен и благодарен от малкото, което Бог ти дава. Ако страдаш малко, бъди доволен; ако страдаш много, пак бъди доволен. Ако изгубиш богатството си, бъди доволен и на това. Бъдете доволни и като губите, и като печелите. В каквото положение даде намирате, бъдете доволни. Ако искате да имате приятели, давайте от благата си на онези, които са лишени от тях. Богатият да дава от богатството си, ученият - от знанието си, добрият - от своето добро и т.н. Каквото благо имат, сподели го със своя близък. Не задържай светлината само за себе си. Христос казва: „Запалена свещ под шиник не стои.“

Задачата на човека е да разреши правилно противоречията си. Това се постига с доволството. Ако си беден, бъди доволен от беднотията; богат си, бъди доволен от богатството си. Не се обезсърчавай! Всякога превръщай недоволството в доволство. Във всичко търси добрата страна. Чедрехите ти били скъсаны, това да не те смущава. Намери добрата страна в скъсаните дрехи. Така ще става по-лесно проветряване, всяко ще имаш чист въздух.

Нека остане в ума ви мисълта: Бъдете доволни от малкото, което денят ви носи. Не мислете за утрешния ден. Той сам ще помисли за себе си. Благодарността и

доволството внасят радост и веселие в човешката душа. Само така човек ще стане като дете и ще влезе в новия живот, в Царството Божие. Само така той ще придобие светлина и мощ, ще влезе в Божествения живот, който носи условия за освобождаване на човека от робство.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

*10. Утринно Слово, държано от Учителя,
на 24 ноември, 1935 г. 5 ч.с. София - Изгрев.*

ОГЪН НА ПРЕЧИСТВАНЕ

Размишление.

Съвременните хора се оплакват от различни болести, особено от едно болезнено състояние, което лекарите наричат „мускулен ревматизъм“. Който страда от този ревматизъм, постоянно се криви, прави особен род движения, наречени класически. Рече да мръдне ръката си, заболи го, сваля я надолу; мръдне крака си, пак боли; мръдне вратата си, боли. Като не може да се движи свободно, според желанието си, той следва съветите, които лекарите му дават. Целия ден прекарва в прилагане на лекарски съвети и правила. Всяко движение на болния се определя от ревматизма. - Какво да правя, за да се освободя от ревматизма? - Ще се обърнеш към Бога. Ревматизъмът, както всички болести, е създаден от човека, а здравето е дадено от Бога. Следователно, ако останеш в човешкия порядък, ще страдаш, ще се огъваш на леглото от различни болести; ако влезеш в Божествения порядък, ще бъдеш здрав, ще живееш с радост и веселие.

И тъй, работете върху себе си, да се освободите от мускулния ревматизъм, наречен „ревматизъм на класическите движения“. Това се постига чрез правата мисъл, която е подобна на чистата, кристална вода. Където тече тази вода, тя чисти всичко. Следователно, мисли право и чисто, и не се страхувай. Говори истината

навсякъде, за да се освободиш от ограниченията. Къде прониква истината, всичко расте, цъфти и зреет. - Как ще бъдат последствията, като се прилага истината? Прилагай истината, и не мисли за последствията. Що носиш Божественото в себе си, ти си на прав път. Напусни този път, ти влизаш в човешкия порядък, в областта на страданията, болестите и мъчнотите. Човешкият порядък носи противоречия, които, неразрешени правилно, водят към престъпления. С това се обяснява, защо човек краде, лъже, убива и т.н. Кога краде човек? Когато изгуби слънцето на своя живот. Буквата „К“ в думата кражба означава забулване на слънцето; сричката „ра“ е самото слънце. Щом е така, пазете се да не забулите слънцето си. Докато грее слънцето, докато е ден, човек вижда ясно и не се спъва. Скрив ли се слънцето, настава тъмнина, и той не вижда къде ходи. Който живее в тъмнина, той страда, мъчи се, прави погрешки и престъпления.

Като се натъкват на противоречия, хората се запитват: Кое е право, и кое е криво? Кой е на правата страна, и кой на кривата? Онзи, на когото работите вървят добре, е на прав път; онзи, на когото работите са оплетеани, е на крив път. Онзи, на когото умът и сърцето са свободни, е на прав път; онзи, на когото умът и сърцето са ограничени, е на крив път. Нещата се познават от последствията. Свободният се движи в правия път. А свободен е онзи, който мисли, чувствува и постъпва право. Свободата се проявява извън триизмерния свят. Каже ли някой, че миналото си е бил свободен, а сега е ограничен, той не мисли право. Каже ли, че ще прояви свободата в бъдеще, пак не мисли право. Свободата се проявява в настоящето, настоящето пък е извън триизмерния свят. Настоящето е вечността, т.е. безграничният свят.

Днес всички се стремят към физическия свят с надежда да намерят в него живот, знание и свобода. Обаче, на физическия свят няма нито живот, нито знание, нито

свобода. Може ли да се нарече живот това, където има само страдания, противоречия и спънки? Човек е дошъл на земята да реши мъчнотите и противоречията. Те са задачи за разрешаване. Следователно, не питайте защо идат противоречията, но ги решавайте правилно. Земята е велико училище, в което човек трябва да учи, да решава задачите си и да върви напред. Който мисли да почива и да се удоволства на земята, той е на крив път. Земята не е място за щастие. Който търси щастието на земята, ще намери нещастието. Човек е щастлив само тогава, когато намери това, което е изгубил. - Какво търси човек? - Ключът на живота. Големи са мъчнотите и изпитанията на онзи, който е изгубил ключът на живота. Какво прави човек, когато изгуби ключа на къщата си? - Остава вън, докато направи нов ключ. За да не го губи, той трябва да го пази. Ако е опасно загубването на ключа от къщата, много по-опасно е да загубиш ключа на живота. Който е загубил този ключ и не може да го намери, смърт го очаква. Пазете ключа на живота да не го загубите и да останете вън от него. Ще кажете, че близките ще ви помогнат отново да влезете в живота. И това може, но вашият близък трябва да стои по-високо от вас във всяко отношение. Ако богатият разчита на бедния, той се самоизлъгва. Бедният не може да оправи работите на богатия. Болният не може да оправи работите на здравия. Невежият не може да оправи работите на учения. Ученият, здравият и богатият ще разчитат на себе си, ще се ръководят от своя ум, от своето сърце и от своята воля. Затова е казано в Писанието: „Не ходете по чужди пътища!“

Следователно, който следва съветите на болни и невежи, той сам обръква пътя си. И след всичко това, хората искат да бъдат обучани от Бога, да се ползват от Неговото благоволение. Бог не благоволи към грешния, безумния и болният. Той не се интересува от онези, които по цял ден ровят в праха. - Защо ровят? - Загубили са

ключа на живота. Те приличат на кокошка, която цял дърви. - Какво търси кокошката? - Семена, житни зърнца. Само онзи има право да рови, който никога е сял. Значи в далечното минало кокошката е посадила семенца, и днешни рови да ги намери. Колкото и да рови, нищо не може да придобие. Друг е въпросът, ако господарят ѝ подхвърля нещо. Същото се отнася и до человека, който очаква наготови други да му подхвърлят нещо. Съвсем друго е, ако човек работи, учи и прилага наученото. Бог помага на такъв човек. Той благославя труда му и му създава добри условия за работа.

Както ровенето на кокошката не допринася нищо особено за нея, така също има знания, които не ползва човека. Някой знае погрешките на хората, знае недостатъците им, но това знание не го ползва. За предпочитане е да знаеш, как се изправят погрешките отколкото да ги посочваш. За предпочитане е да рисуваш отколкото да критикуваш картините на художника. Лесно е да кажеш, че художникът не е нарисувал добре портрет на някого, че линиите на носа и на устата не са правилни, но мъчно е да ги изправиш. Ще кажеш, че не си даровит. Щом си дошъл на земята, все имаш някаква дарба. Развий дарбата, която ти е дадена. Ако не можеш да рисуваш, ще признаеш в себе си, че не си работил, а не че не си даровит. Даровит си, но не си работил в това направление. Умен си, но не мислиш, затова не вършиш умни работи. Добър си, но не прилагаш добротата си. Като не можеш да прилагаш разумността и доброто, които са вложени в тебе, ти се извиняваш със своите наследени черти от баща и майка, от дядо и баба. Това не е извинение. Срещу всяка лоша черта, придобита по наследство, стои по една добра черта, която компенсира лошата. Приложи добрата черта, работи върху нея, и ти лесно ще се справиш с лошото наследство. Който не работи и не изправя своите слабости, той не е разумен човек. Докато не изправи погрешките си, той

остава техен роб. А всеки сам се освобождава от робството. Сам се е заробил, сам ще се освободи.

Представете си, че сте вързали с въже едно куче и един кон. Кучето ще прегризе въжето и ще се освободи. То ще си каже: Имам зъби, ще ги сложа на работа. Конят, обаче, ще остане вързан. Той си казва: Който ме е вързал, той ще ме освободи. Постъпвайте и вие като кучето и коня. Ако сами сте се вързали, сами ще се развържете. Не чакайте да дойдат хора отвън да ви развързват. Ако други са ви вързали, и вие не можете сами да се развържете, тогава приложете философията на коня. Ето защо, като изправяте погрешките си, не казвайте, че сте се уморили и не искате повече да се занимавате с тях. Ще изправите до последната си погрешка, няма да оставите нито една неизправена. - Няма ли извинение за погрешките? - Извинението иде след изправянето на погрешките. Дойде ли преди изправянето, положението ви се влошава. Тогава, вместо една погрешка, ще направите още няколко. - Какво да се прави, като имам слабости, останали от деди и прадеди?

- Дядото може да се извини, защото го няма на земята, но ти не можеш да се извиниш. Ти си поставен на пост, трябва да изпълниш задължението си. Още със слизането на земята ти си обещал, че ще изправиш погрешките на своите деди и баби. Ще мислите върху обещанията и задълженията си. Щом имате ум, сърце и воля, можете да работите върху себе си, да развивате дарбите и способностите си и да се изправяте.

И тъй, изправените погрешки определят вашите придобивки. Неизправените погрешки показват, какви възможности се крият във вас. Зад всяка погрешка се крие една добродетел, която иде в помощ за изправянето ѝ. Като изправя погрешките си, човек развива ума, сърцето и волята си. - Голямо е злото в света. - Колкото и да е голямо, злото е временно и ограничено. Доброто еечно и неограничено. Злото отслабва, а доброто расте от сила в

сила. Като прояви един път силата си, злото отслабва; а доброто е точно обратно: като се прояви един път, силата му се увеличава. Същото се отнася и до лошите наследствени черти. Колкото повече време минава, толкова повече те отслабват. Доброделите, обаче, растат и развиват все повече и повече. Някога, в далечното минало злото е било по-силно, отколкото днес. Доброто привидно е по-слабо, но колкото повече време минава, толкова по-силно става то. Вечността работи за доброто, а моментът - за злото. Доброто има два помощника: вечността и времето. Злото има само един помощник - времето.

На хората се говори за добро и за зло, за да не се спъват, да знаят, как да се справят със злото и как да усилват доброто. Временните неща не трябва да ви спъват. Защо не се спъвате от въпроса, какво ще стане с вас, как ще се прехраните, откъде ще вземете пари и т.н. Яденето на парите са неща от временен характер. Всички временни неща носят известни опасности след себе си. Например, ако бърза и не яде внимателно, човек може да се задави. Ако е много гладен, може да открадне хляба на първи човек, когото срецне на пътя си. И за парите се върши големи престъпления.

Един англичанин пътувал със слугата си за Швейцария. Той носел в раницата си печено пиле и бутилка вино, а слугата - останалите провизии. Господарят мислел да изяде пилето, когато се качва по планинските върхове. Понеже имал слабо сърце, станало му лошо, и той изгуби съзнание. Слугата се възползвал от това, отворил чантата на господаря си, извадил кокошката и виното и си хапнал и пийнал добре. Като се нахранил, обърнал се към господаря си и почнал да го разтрива. Като дошъл в съзнание, той погледнал към раницата си, с желание да си хапне, да подкрепи силите си. В раницата нямало нито пилето, нито виното. Той се обърнал строго към слугата с думите: Защо изяде пилето? С какво ще възстановя силите си? Слугата

се сепнал от забележката на господаря си, припаднал и изгубил съзнание, но не могъл вече да дойде на себе си. Кой е слугата в дадения случай? - Злото в човека. - А господарят? - Доброто. Значи, когато доброто в човека се пробуди за живот, злото отстъпва мястото си и умира. Не плачете за злото, но поддържайте доброто в себе си. Давайте храна на доброто, да се усилва, да свърши определената работа. Злото трябва да стане ученик и слуга на доброто, за да изправи погрешките си. Само така човек ще се научи да живее правилно.

Велико изкуство е да знае човек, как да живее. Това се постига чрез правата мисъл, правите чувства и постыпки. Това е задачата, както на хората на земята, така и на съществата, които живеят на небето. От всички се иска права мисъл, право чувство, право действие. Това значи съзнателен живот. Ние трябва да живеем съзнателно, за да заслужим вниманието на съществата от разумния свят. Те се интересуват от нас, изучават ни, както ние изучаваме растенията и животните. Колкото по-добре се развива една дърво и колкото по-добри плодове дава, толкова повече ни интересува то. Така постъпват и възвишените същества с нас. Колкото по-добри плодове даваме, толкова по-голям интерес имат те към нас.

Това са сравнения, чрез които човешкият ум се развива. Като прави сравнения и съпоставя фактите, човек започва да мисли правилно. Така той вижда разпределенето на службите на ума и на сърцето си. Ще кажете, че някой страда от неврастения, нервите му са разстроени. Първо, той трябва да благодари, че има нерви, и после, да пази нервите си, да не се разстрояват. Правата мисъл никога не разстройва нервите. При това, не трябва да смесвате функцията на мозъка с тази на сърцето. Задачата на сърцето е да изпраща нечистата кръв в дробовете да се пречисти и оттам, като артериална кръв, да се изпрати по цялото тяло. Значи, дробовете,

представляват олтар, на който всеки ден се пренася жертва. На минута се изпращат 20 всесъжения, които стават жертва на този огън. Като се пречисти, жертвата се превръща в артериална кръв, която се разнася по тялото, да го храни. В този смисъл, дълбокото дишане е необходимо за пречистване на жертвата, която влиза в олтара. В психическо отношение жертвата не е нищо друго, освен чувства. Благодарение на въздуха, чувствата се пречистват и обновяват тялото. Който не разбира психическата функция на сърцето, гледа на него като на орган, който има само физиологическо значение. Както мозъкът, така сърцето и дробовете имат двояка функция: физиологическа и психическа. Като изучава физиологическата им функция, човек постепенно отива към психическата. Сърцето не пречиства само кръвта, но и чувствата. Дробовете не пречистват само въздуха, но те са олтар, на който се поставят мислите, чувствата и желанията на човека да се пречистят. Само така човек ще разбере функциите, които те изпълняват. На този олтар гори жертвеникът на свещения огън, който пречиства и калява нещата.

Като се говори за двете функции на мозъка, на сърцето и на дробовете, виждаме, че човешкият организъм изпълнява сложни функции. Какво ще разберете, ако четете индуската философия, според която човек има седем тела? Всъщност, всички говорят за физическото си тяло, само него познават. Апостолите и учениците на Христа говорят и за духовно тяло. Апостол Павел казва: „Имам тяло плътско, имам и тяло духовно.“ Мъдреците и великите Учители говорят за седемте тела в себе си и живеят в тях. Съвременният човек залочва да живее и в духовното си тяло. Това показва, че той работи вече върху духовното си развитие. Той е дошъл на земята, като велико училище, да изучава първо себе си, а после своя ближен.

Казано е в Писанието за человека, че е чудно и страшно създаден. Същият този човек, който е чудно и страшно създаден, след смъртта си изгнива, нищо не остава от него. Значи, чудното и страшното не е в това, което гние и изчезва, а в онова, което вечно живее. Никоя сила в света не е в състояние да го разруши. „Който приема свидетелството Негово, запечатал е, че Бог е истинен“. (33 ст.) В Божията Истина се крие смисълът на живота. Който намери истината, намира смисъла на живота и разбира, че той не е временен и преходен, но вечен.

Опасно е да се говори на хората за вечния живот, за придобиване на добродетели. Те се обезсърчават, мислят, че нищо не са постигнали. Не е така. Жivotът се развива, човек върви напред, да постигне крайната цел на живота си. Важно е всяка да мисли право, да не се заблуждава. Някой писател се хвали със своя стил, говори за красива реч, без да прониква в същината на нещата. Той не знае, че красотата на стила и на речта се крие в истината. Без истината нещата имат само външна форма. Истината носи светлина и разкрива същината. Стремете се към истината, за да осмислите живота си, да не се обезсърчавате. Който е изгубил истината в себе си, той се обезсърчава. Той казва, че никой не го обича. Отчасти е прав. Кое обичате в човека? - Истината. Затова е казано: „Възлюбил си истината в човека.“ Щом намерите истината и я приложите, всички ще ви обичат.

Често хората се обезсърчават от живота, казват, че са остарели вече, нищо не ги подтиква, нищо не ги радва. С младите не се разбират, защото те вървят по своя път. На себе си не разчитат, защото са изгубили знанието и силата си. Какво са знаели? Да играят на хорото. Това е забавление, не е знание. Къде е силата им? В борбата с атлети. Това не е сила, но упражнение. Значи, те съжаляват за забавите и упражненията си. Човек се нуждае от знание и сила, които никога не изчезват. Придобие ли това знание и тази

сила, той не оставява. Разсъждавайте добре, за да не изпадате в заблуждение. Правете разлика между временните и вечните неща, да не изгубите времето си напразно. Ако придобивате знание, стремете се към положителното знание, което прави човека силен. Атлетите, борците са силни, но само физически. Те развиват мускулите си за сметка на ума и сърцето си, поради което се деформират. Наблюдавайте борците да видите, колко деформирани са носът, ушите, устата им. Вратът им е дебел, което показва, че ги очаква катастрофа. Ще кажете, че вратът и на вълка е дебел, защото сам си върши работата. Каква работа върши вълкът? Носи овцете на врата си. При това положение, естествено е, че вратът му ще задебелее, но тежко на онзи човек, на когото вратът задебелее. Ако вратът на някого задебелее повече, отколкото трябва, животът му е изложен на опасност.

Сега не е въпрос, какъв трябва да бъде вратът на човека. Не е въпрос, какъв трябва да бъде носът му. Ние не препоръчваме дебелите вратове и широките носове. Ние препоръчваме онзи ум, който може да разрешава трудните задачи; ние препоръчваме нова сърце, което разрешава големите мъчинотии; ние препоръчваме онази воля, която знае, как да постъпва. Изкуство е да може човек да решава задачите на ума и на сърцето си правилно и да знае, как да постъпва пред Бога, а не пред хората. Бог наблюдава движенията на човека, прониква в неговите мисли и чувства и предварително знае, как ще се прояви. Той обича правилните линии, независимо от това, дали са прави, или криви. Когато някой греши, Той не го съди, но му казва: Виж картина, която си нарисувал, и сам дай мнението си, правилни ли са линиите, или не. Намириш ли някаква погрешка, изправи я. Ако не я изправиш, картина ти не може да се приеме в изложбата на разумния свят. Не се присмивай на погрешките си, нито на погрешките на своя близък, но търси начин да ги

изправиш. Срещаш единого, ранен в ръката, и кръвта му изобилно тече. Не питай, защо е ранен, каква е погрешката му, но вземи мерки, веднага да го превържеш. Не му ли се притечеш на помощ, кръвта му ще изтече. Като превържеш ръката му, тогава мисли, защо е ранен. Той е направил някаква погрешка: или е казал на някого обидна дума, или му препятствуval в живота. Важно е, пострадалият да изправи погрешката си, а ти, който му превърза раната, да вземеш поука от неговата погрешка. Каквото и да е страданието на човека, откъдето и да иде, все има някаква причина за това. Няма човек на земята, който може да избегне страданията.

Днес всички хора страдат. Светията страда не за своите погрешки и престъпления, а за чужди. Обикновеният човек страда за своите грехове. Обаче, единият, и другият страдат за изкупване на погрешки и грехове. Когато страда, светията казва: Такава е волята Божия. Когато обикновеният човек страда, той се запитва постоянно, защо Бог му изпратил толкова страдания. Чрез страданията човек върши някаква работа. Който се отнася съзнателно към страданията, свързва работата си според Божествения план. Който няма съзнателно отношение към страданията, в първо време роптае, възмущава се, докато най-после съзнае, че чрез страданията изкупва греховете си. Тогава се помирява с мъчинотии си и започва да работи съзнателно върху себе си. Като плаща за греховете на хората, светията ще ги научи да живеят добре. Когато човек плаща за своите грехове, в края на краищата, пак ще се научи да живее добре. Христос дойде на земята да понесе греховете на човечеството. Като дойде втори път на земята, Той няма да плаща дълговете на хората, но те ще минат през огън, за да се изчистят. Който е чисто злато, ще светне, без да изгори; който не е чисто злато, ще изгори и на пепел ще се превърне.

Сегашните хора се стремят към придобиване на блага,

но смисълът на живота не е в благата. Можеш да имаш много блага, а да нямаш възможност да ги използваш. В една приказка се говори за категицата и за лъва, царят на животните. Категорицата изпълнявала служба на пощаджия, за което лъвът я наградил щедро на стариини. Дал ѝ на разположение голямо количество орехи. Категорицата погледнала със съжаление към орехите и въздъхнала. Защо ми са тези орехи, когато нямам зъби, с които да ги чупя и да вадя ядките им? В същото положение се намират повечето хора днес. Те придобиват богатство, когато не могат да го използват. Защо им са благата на живота, когато зъбите им са опадали и не могат да ги използват? - Защо падат зъбите на категорицата? - Защото не живее добре. - Защо падат зъбите на хората? - Защото не живеят добре. Където и да се обърнете, навсякъде виждате неправдата. Хората падат, стават и за всичките си погрешки приписват вината на Господа. Те са несправедливи и към себе си, и към своите близки. Когато Адам яде от забранения плод, Бог го попита: Защо наруши заповедта ми? Адам отговори: Господи, жената, която ми даде, ме накара да ям от този плод. Аз мислех, че тя ще бъде умна, а не излезе така. После Бог попита Ева, защо яде тя от забранения плод. Тя отговори: Змията ме изкуси. Най-после Той попита змията, защо е накарала първите човеци да ядат от забранения плод. И тя се оправда, като каза, че искала да ги направи учени. Тогава Бог прокле змията, от този ден да се влачи по корем и да се храни с пръст. На човека каза: „От пръст си направен, и в пръст ще се превърнеш“.

Какво представлява пръстта? - Смъртта. Змията ще се храни с пръст, т.е. ще мине в смъртта. И хората изкарват храната си от пръстта. В широк смисъл на думата „пръст“ означава месоядството. То води към страдания, нещастия и болести. За да се излекува от тях, препоръчват на човека вегетарианска храна. Следователно, вегетарианството не

е нищо друго, освен метод за лекуване. Докато се излекуват, хората и народите трябва да се хранят с листа, т.е. с растителна храна. След това ще дойдат до истинската храна - плодоядството, което беше първата храна на човеците в рая. Другояче казано: Истинската храна на човека се заключава в светлите мисли, възвишени чувства и благородни постъпки. Това са плодовете на живота, с които хората трябва да се хранят в бъдеще. Само така те ще разберат Словото Божие и ще се ползват от Него. Не се ли хранят с тези плодове, придобивките и успехът им ще бъдат временни. При това положение, те ще бъдат като категорицата, която спечелила много орехи, но нямала вече зъби, да ги яде. При временния успех все ще придобиеш някакво благо, но понеже нямаш вече зъби, други ще се ползват от твоето благо.

„Който приема свидетелството Негово, запечатал е, че Бог е истинен“. Съзнаваш ли, че Бог е истинен, ти си придобил истинската свобода. Бог е образец на всичко, към което ние се стремим. Бог е идеалът на човешката душа. Ще кажете, че се стремите към съвършенството. Само Бог е съвършен. Следователно, вие се стремите към Него. Не е важно, дали всички съзнават това. Важно е, че съвършенството е идеал на човека. Той е недоволен, безпокой се постоянно, че не е дошъл до съвършенството, не е постигнал идеала си.“

Като се наблюдава, човек сам вижда за колко неща се безпокой и смущава. Той е подобен на онзи, който има лотарийен билет и очаква тегленето на лотарията. Намира се още в положението на човек, канен на голямо угощение, или на концерт и очаква да види мястото, което му е определено. Всеки иска да бъде на първо място. Всъщност, най-доброто място за концерта е трето място. Въпреки това, когато ходи на концерт, обикновено сядам на второ място. Това число, двойката, ми е дадена за работа. Аз работя с числото 29. Като събера цифрите $2+9=11$. Като

събира двете единици, получавам числото две. Това е най-недоволното число в живота. И досега още не съм му намерил мястото. Където и да го сложа, все не е доволно. То прилича на красива мома, която никой не може да задоволи. Единственото нещо, с което може да се задоволи, е женитбата. Затова съм решил да оженя двойката. Като се ожени и роди дете, тя ще се задоволи.

Да се говори на хората за числата, за техния вътрешен смисъл, това е малко смешно и невероятно. - Кога се смее човек? - Когато нещата не могат да станат. Всяко нещо, което повидимому не може да стане, всъщност става. Когато ангелите казаха на Сара, че ще роди син, тя се засмя и си помисли: На млади години не е станало, че сега ще стане. Човек се смее пред реалността, която се проявява. Където не се смее, там загазва. Числото две показва, че човек трябва да мисли, чувствува и действува правилно. Може ли да мисли, чувствува и постъпва правилно, човек е доволен вече, решил е задачата на числото две - строгото и недоволно число в живота. Двойката е число на Сатурна. Само тройката е в състояние да го задоволи. Като види числото три - число на Венера. Сатурн се усмихва, става весел и доволен. Той е недоверчив, на никого не дава кредит. Види ли Венера, той отваря сърцето си за нея и казва: Има едно добро в света.

Кое е доброто в света? - Любовта. Отворете сърцата си за това добро и работете с него. Желая всеки да даде път на любовта в себе си и да я прилага навсякъде в живота. Любовта разрешава всички мъчнотии, всички противоречия и недоволства. Приложете любовта и вървете напред.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

11. Утринно Слово от Учителя,
държано на 1 декември, 1935 г. 5 ч. с. София - Изгрев.

ТРИТЕ КНИГИ

В 10 глава от Евангелието на Иоана се изнася спорът между учените Юдеи и Христа. Спорът се отнася до произходението на Христа, дали е от Бога, или не. Чудно е, как тези учени, които вярваха в пророците, в Бога, не можаха да се проникнат от светлината, която Христос носеше, да разберат Словото Божие. Каквото е било положението на тогавашните учени, такова е положението и на сегашните хора. И те спорят върху религиозни и духовни въпроси, като считат своето верую за най-право. Всички вярват в известна идея, но има нещо неясно в тяхното верую. Ако днес подложат хората на изпит за тяхното верую, малцина ще издържат. Например, някой минава за търпелив, но ако дойде при него сто пъти наред един и същ просяк, той ще се разгневи и ще го изгони. Къде остана търпението му? За свое оправдание той казва: Да ме беспокой този просяк 10-15 дни наред, може да се понесе това, но сто пъти да ми се явява пред лицето, това е непоносимо.

Казва се в Писанието, че Бог е дълготърпелив. - Какво представлява търпението? Защо Бог трябва да търпи? - Защото без търпение нищо не се постига. Почти 99% от работите в живота изискват търпение. Какъв е поводът за търпението? Има външен и вътрешен повод. Търпение, което се дължи на някакъв външен повод, е неволя. Например, гладен си, искаш хляб, но трябва да търпиш. -

Житото още не е смяяно. Ще чакате, докато се смели житото, докато хлябът се омеси и опече. Щеш, не щеш, ще търпиш. - Не мога да търпя. - Както ти не можеш да търпиш, така и тебе не могат да търпят. Дал ти е някоя работа, която трябва да свършиш в определен срок. Ако няма свършиш навреме, ще стоят над главата ти, ще чакат чак по-скоро да я предадеш. Който ти е дал работата, не може да търпи, но и ти, който си я взел, губиш търпение. И двамата са нетърпеливи. Има случаи, когато някой търпи по отношение на положителните прояви на хората; други търпи по отношение на отрицателните прояви. Слугата например, може да търпи положителните прояви на господаря си, а може да търпи и отрицателните му прояви. Положителна проява на человека е точността, но тя не е всяка в интерес на слугата. Обаче, той търпи. Неточността е отрицателна проява, но слугата и няя търпи. За такъв слуга се казва, че е търпелив. Значи, случва се, че слугата е търпелив, а господарят - сприхав. И обратно: господарят е търпелив, слугата - сприхав. Добре е, когато и господарят, и слугата са търпеливи.

Какво е нужно на человека, за да търпи? - Правилното разбиране на живота. Който разбира добре законите на живота, той е търпелив. Той не се спира върху временни неща. Той знае, че те носят временни блага, които са подобни на позлатени предмети. Те са ценни, но мине ли известновреме, те се изтриват, губят стойността си. Вечните неща са Божествени и, като такива, никога не губят цената си.

Като се говори за вечни и временни неща, хората се спират върху мисълта за този и за онзи свят. За тях този свят е временен, а онзи - вечен. Представят си онзи свят като земния: и там има ядене и пие, жилища, църкви и др. Според тях, всичко, каквото има на земята, има го и на онзи свят. Хората подържат тази мисъл с думите, изказани в Господната молитва: „Както на небето, така и на земята“

Обаче, като се говори за животните, казват: Животно е това! Те искат да кажат, че животното няма съзнание. Не е така. Животното има съзнание, което е на по-ниска степен на развитие от човешкото. Божественото Начало в животното още не е пробудено, както в человека, но все пак съществува. Животното е животно, човек е животно и човек, ангельте човек и Бог едновременно. Животинското, човешкото и Божественото естество в человека говорят за различните степени на съзнанието.

Човек, като съзнание, средно по степен, заема средно положение между животното и ангела. Тази е причината, поради която той притежава и животински, и човешки, и ангелски качества. Гневът, нетърпението, безправието са животински качества. Някой се хвали със силата си и казва: Каквото пожелая, могадаго направя. Така постъпва и животното. В животинското царство правото е на страната на силния. В човешкото и ангелското не е така. Докато е малко, детето се подчинява на майка си и на баща си. Като порасне, стане момък, не се подчинява вече. - Защо? - Защото е силен. Силата на големия, на възрастния човек не показва още, че правото е на негова страна. Той е силен само на физически свят, но не е силен в духовния и в умствения. Ето защо, като се говори за истинския човек, трябва да знаете, какви са неговите качества, които го определят като човек.

И тъй, не всяка физически силният има всички права в живота, и не всяка слабият е на последно място. Големият чук може да смаже гвоздея, но има малки и яки гвоздеи, които се противопоставят на чука. Това зависи от качеството на метала, от който е направен гвоздеят. Богатият е силен, но не всяка. Ако е тъщеславен, той ще направи много пакости и ще изгуби силата си. Богатият и разумен човек ще направи такива добрини, от които ще се ползват много хора. Той има дълбоко разбиране за живота и за природата; той е в правилни отношения с всички

добри хора, с разумните същества, с цялата природа. З него всичко окръжаващо е живо; камъните, водата, въздухът са живи. Следователно, всичко, което Бог създал, е живо и се движи. Затова учените казват, че животът е движение. Вярно е, където има живот, има движение. Според един животът произвежда движението, а според други, движението произвежда живота. Излизай, че животът е резултат на движението. Значи, движението е причина, а животът - резултат. Всъщност, животът не може да се разглежда като резултат. И нисшите същества смятат всичко, което се движи, за живо. Например, ако кучето стои при кола, която не е в движение, то не лае. Щом колата потегли, кучето започва да лае. То мисли, че тя е жива и тича след нея.

Много хора постъпват несъзнателно, като кучета. Като видят, че някоя кола или колело в живота се движат, те хукват след него и се чудят, защо Господ е позволил на това колело да се движи. Много естествено. Колелото се движи, понеже някое разумно същество го управлява. Следователно, стане ли нещо особено в твоя живот, напитай, защо Господ позволил да стане това нещо. Причината се крие в някое разумно същество. Ако обидиш някой силен човек, мислиш ли, че той ще ти прости? Ще ти удари една-две плесници и ще те повали на земята. Ще питаш ли след това, защо Господ позволил на този човек да те бие? И той ще пита, защо позволил на тебе да го обиждаш. Ако е позволено на тебе да обиждаш, и на друг се позволява да ти удари една-две плесници. Ако искаш да не те бият, кажи на човека нещо хубаво. Кажи му, че си силен, добър, разумен. Пожелай да ти каже, как е работил, че придобил такива добри резултати. Така ще видиш, че той започнал от прости упражнения, от малкото, и постепенно дошъл до голямото. Дъбът израства от жъльда, а не от голямо дърво. Яйцето се снася, и от него се излюпват пиле. И човек постепенно израства. От малко дете току-

става юноша, възрастен и най-после останява. Растенето е процес, при който нещата постепенно се увеличават, както във физическия, така и в духовния свят. И в доброто, и в знанието, и в богатството човек постепенно расте. Той не може да бъде изведенъж много добър.

Като не разбират проявите на живота, някои се чудят, защо бащата оставя на малкия си син повече пари, отколкото на големия. Малкият е по-добър, по-разумен от големия, затова бащата му оставя повече средства. Ще кажете, че бащата е несправедлив. Не е така. Какво ще направите, ако ви дадат да напълните два чувала с жито? Единият чувал е здрав, а другият има на средата две дупки. Разумният земеделец ще напълни здравия чувал догоре, а скъсания - само до половина, където са дупките. Ще кажете, че малкият син заслужава повече внимание, отколкото големият. Не е въпрос за заслуги, въпросът е до възможностите, които се крият в човека. Малкият син има по-големи възможности да възприема и обработва нещата. Ето защо, преди да се произнесете за нещо, първо мислете, а после говорете. Не се сравнявайте с онези, които имат къщи, дрехи, пари и др. Ако искате да имате всичко, каквото другите имат, трябва да отидете при тях, при условията, в които те живеят. Трябва ли ученикът да желае това, което имат възрастните? Ученикът е влязъл в училището да учи. Трябва ли вярващият да иска за себе си това, което има безверникът? Вярващият има отношение към духовния живот, когато безверникът се интересува само от физическия живот.

Сега и вие се интересувате от духовния свят, искате да знаете, какво представлява той. Чудно нещо! Вие сте излезли от духовния свят, слезли сте на земята и всичко сте забравили. Мислите, че каквото сте на земята, такива ще бъдете и на онзи свят. Това е все едно, да мислиш, че както влизаш с водолаз в морето, ще може със същото облекло да влезеш и в обществото. Това е невъзможно.

Във водолаза ще бъдеш със специални дрехи, но отидели между хората, ще бъдеш облечен тъй, че да приличаш на тях. Иначе, ще ги изплашиш. Следователно, дрехата която е облечен човек на земята - физическото тяло - представлява истинския човек. Влезе ли с тази дреха духовния свят, той ще изплаши съществата там. Ще съблечеш земната си дреха, ще я оставиш тук, а с духовната ще отидеш на онзи свят.

Каква е разликата между духовния и светския човек? Ще кажете, че духовният човек е вярващ, а светският безверник. Това не е съществено различие, защото духовният, и светският вярват, но в различни неща. Светският е привидно безверник, но всъщност, и то вярва в нещо. И какво виждаме в края на краищата? Безверникът си направил къща, децата му са здрави, добре възпитани. Вярващият няма къща, децата му боледуват, не се учат добре. Следователно, когато правите разлика между две неща, трябва да изтъквате някои съществено качество. Например, ако правите разлики между желязото и златото, няма да изтъкнете различията в твърдостта им, а ще спрете вниманието си на действието на кислорода върху тях; желязото се окислява, а златото не се окислява. Въз основа на това свойство, желязото се счита за неблагороден метал, а златото - за благороден.

И хората, като металите, се делят на добри и лоши, на благородни и неблагородни. Добрият човек дели хапката със своя ближен; лошият взима хапката от устата на близкия си. Добрият е щедър, раздава от благата си на всички; лошият е алчен, с ненаситно око. Тъй щото, когато се изучавате, наблюдавайте се, да видите, какви чувства ви владеят: egoистични, или хуманни. Ще кажете, че сте културни, образовани хора. Оставете културата и образоването на страната. Съвременната култура не е нищо друго, освен позлатяване или посребряване на предметите. Някой бил в странство, свършил някаква наука и мисли,

че е образован и културен човек. Каква култура е тази, която изменя естеството на човека и го заставя да изопачава нещата? Истинска култура, истинско знание е основа, което буди човешкото съзнание и му дава условия да се прояви така, както Бог го е създад първоначално. Какво мислиш за себе си, това не е важно. Че си свободен, че си свършил един-два факултета, това не показва още, че си културен, че си истински човек. Отличителното качество на човека е мисълта. Като мисли, той прави разлика между добро и зло, между бяло и черно. В противен случай, той е сляп, нищо не вижда. Ето защо, казва се, че изпитанията и страданията дойдоха, за да заставят човека да мисли, да развива ума си, да различава противоположностите в живота. Когато яде овца, вълкът се радва, че има какво да си хапне. Но същевременно той се готови да нападне друга овца. Това показва, че той не мисли. Вълкът има ум, но не мисли. Обаче, истинският човек не постъпва така. Съзнанието на много хора не се различава от това на вълка. Някой минава за религиозен или духовен, но без колебание взима ножа и отива в курника да заколи една кокошка. След това жената изчиства кокошката и я сготвя добре. Като се нахранят, и двамата благодарят на Бога, че промислил за тях. На другия ден ще заколят агне, ще одерат кожата му и ще го опекат. Ако вълкът си позволи да нападне една овца и да я изяде, считат, че това е престъпление. Тогава всеки има право да го убие. Защо човек има право да коли кокошки, агнета и да ги яде, а вълкът няма право? Ще кажете, че вълкът постъпва по-жестоко с тях. Не е така. От гледище на Божественото съзнание, на висшия морал, и в двата случая престъплението е еднакво. Затова казваме, че бъдещето на вълците не е добро. Те ще бъдат изтребени от лицето на земята. Всички месоядни животни ще бъдат унищожени, няма да станат наследници на земята. Законът е един и същ и за месоядните животни, както и за

хората, които постъпват като тях. Първо ще изчезнат кръвожадните животни, а след тях лошите хора. Ще каже че това трябва да се докаже. Времето ще го докаже. Голяко нещо, което се доказва, е вярно. Има неща, които могат да се доказват, но времето ги хроникира. Кой доживее това време, ще бъде свидетел на думите ми.

Преди години присъствувах, като слушател, на един углавно дело. Обвиняемият имаше 20 души свидетели, пострадалият - само един. Като наблюдавах свидетели на обвиняемия, видях, че всичките приличаха на него. Единственият свидетел на противната страна, добър честен човек, приличаше на пострадалия. Казах на приятеля си, който беше с мене, че правото е на страната на този, който има само един свидетел. И наистина, когато започна разпита на 20-те свидетели, те изпаднаха в противоречие. Даваха показания ту като очевидци, ту като такива, които чули само за престъплението, като забравяха, какво са казали първия път. Лъжата им с хвана и, в края на краищата, съдията даде право на онзи, който имаше един свидетел, а обвиняемия осъди. Значи не всяка много свидетели изнасят истината. И сте души свидетели да имате на ваша страна, ако не говоряте истината, те не могат да изнесат правото. Може да имате един свидетел, но да говорите истината. Тя не се нуждае от много доказателства.

Човек трябва да работи върху себе си, да развива ум и сърцето си, да мисли и чувствува правилно. Така той ще различава правото от кривото, доброто от злото, истината от лъжата. Като срецните човек, който не постъпва правилно, ще му каже истината, ще му помогне да види погрешките си. Кажете ли, че го обичате и не можете да изнесете погрешките, вие сте на крив път. Според мене човек най-лесно говори истината на онзи, когото обича. Майката наказва детето си, посочва погрешките му, защото го обича. Наказание, наложено от любов, е на-

място. Какво трябва да прави майката, когато види, че детето ѝ се надвесва над кладенеца? Ако започне да му се кара, може да го стресне, и то да падне в кладенеца. Щом види опасността, тя веднага му удря една-две плесници, и то пада настрани, далеч от кладенеца. Така тя го предпазва от нещастието, което може да му се случи. Като падне на земята, детето ще заплаче, но очите му ще се отворят.

Следователно, всяка плесница, която отваря очите на човека, е благословение. Не може ли да ги отвори, тя не е на място. Когато добрият човек бие, това е благословение. Чрез ръката той предава част от енергията си, която струва хиляди и милиони. Страшно е, ако лош човек ви удари плесница. Тя носи разрушение и загуба. Като знаете това, пазете се от лошите хора. Ако лошият бие добър, праведен човек, той ще вземе от неговите енергии и ще се нагърби с неговия кръст. Римските воиници биха Христа, поругаха се с Него, но поеха част от страданията му. Апостол Павел гонеше християните, взе участие в убиването на Стефана, но, в края на краищата, пое неговата работа. Сам той стана християнин и тръгна да проповядва Христовото учение.

Сегашните хора се нуждаят от право разбиране на нещата, за да знаят, че постъпките им определят тяхното място в живота. Изобщо, постъпките на човека показват, радости ли ще има или скърби. - Баща ми е добър, способен човек, знае да свири и пее добре. А щом баща ми е добър и способен, и аз съм такъв. - Баща ти не познавам, тебе познавам. Вземи тогава цигулката и започни да свириш и пееш. Ако свириш и пееш добре, ще разбера, че и баща ти е бил добър музикант. Колкото и да ми говори вълчето за баща си, аз познавам баща му. То ще каже, че баща му е добър, великодушен. Щом видя вълчето, аз зная вече, какъв е баща му, няма защо да ми говори за него и да го препоръчва. Ще се хвали някой, че се движи в общество на

учени, на просветени хора. - Това не ме интересува. За мене е важно, какъв си и как постъпваш. Ако си разумен, и приятелите ти са разумни; ако не си разумен, и приятелите ти не са разумни. Подобното подобно привлича.

Работете върху себе си, да различавате доброто от злото. Кажете ли, че не може без погрешки, без зло в живота, вие сте на крив път. Неможе без външни погрешки, но не и без вътрешни. Външните погрешки лесно се изправят, а вътрешните - мъчно. Жivotът не търпи вътрешни погрешки. Те са опасни, водят към смърт. Адам и Ева направиха една външна погрешка, заради която ги изпъдиха от рая. Ако за една външна погрешка ги изпъдиха от рая, можете да си представите, какво щеше да бъде положението на сегашното човечество, ако бяха направили вътрешна погрешка. Те ядоха от забранения плод, понеже не различаваха доброто от злото. Яденето е външен процес. Ще кажете, че първите човеци проявиха непослушание и ядоха от забранения плод. Наистина, Адам и Ева ядоха от забранения плод, но хората и до днес още не са престанали да ядат от този плод. Всяка крива присъда, всяка неестествена любов не са нищо друго, освен ядене от забранения плод. Ако разубедиш някого в неговата вяра, ти му даваш плод от забраненото дърво. След това този човек ще те питат, в какво вярваш, за да вярва и той в същото. Какво ще му отговориш? За да му предадеш своето верую, покани го да живее при тебе една година и, каквото правиш ти, и той ще го прави. От последствията на своя живот, ще разбереш, право ли е твоето верую, или не е право. Искаш ли да разбереш, какво е твоето верую, приложи го в живота си.

Мнозина говорят за новите идеи, които ще преобразят света. По какво се познават тези идеи? Не е достатъчно само да се говори за нови идеи и да се очаква от тях нещо, без да се придобият никакви резултати. Не е нова тази идея, която не може да произведе преврат в човека. Не е

чиста и здравословна онази храна, която не носи здраве и живот за човека. Не е чист онзи въздух, който не пречиства кръвта, и от венозна да я превръща в артериална. Чистият въздух носи Божествено благо и прониква в кръвта, пречиства я и обновява човека. Чистият въздух играе роля на инспектор в човешкия организъм. Като влезе в дробовете, той пречиства кръвта и се подписва, че тази чиста, червена кръв може свободно да пътува по тялото. Така постъпват инспекторите на културните индустриални държави. Те преглеждат индустриалните произведения на своята държава и, катоги одобрят, пушат ги из целия свят. Няма ли такива инспектори, индустриалните произведения минават от държава в държава, но зле препоръчват своите производители.

И тъй, всяка нова идея, всяко ново учение или верую имат отличителни качества, по които се познават. Който има ново верую, той постъпва по нов начин, съвършено различен от старите. Ако си търговец, няма да говориш за стоката си, но тя сама ще говори за себе си. Ако си вярващ и духовен, няма да казваш на хората, че Бог те обича, но така ще се проявяваш, че хората ще те обикнат. Обичат ли те хората, това показва, че Бог те обича. Ако не те обичат, ти не вършиш волята Божия, не вървиш в правия път. Тогава нещастията и страданията ще те следват едно подир друго: болести, беднотия, нещастия, противоречия и др. Всички страдания, мъчинии и противоречия не са нищо друго, освен методи за възпитание. Наложи ли ви се един от тези методи, не питайте, кой е причината за това и не считайте окръжаващите виновници на вашите страдания. Всеки сам е виновен за страданията си. Страдаш, боледуваш, обедняваш - има причини за това. Няма нищо скрито-покрито в света. Който се е отклонил от правия път и не изпълнява Божията воля, неизбежно страда. Някой минава за учен човек, но въпреки това страда. Значи, не е истински учен. Който постъпва по

Божия закон, той е истински учен, той има положително знание. Ако не постъпваш по Божия закон, всичко ще изгубиш: и знание, и сила, и богатство, и младост, и щастие.

Приложение, работа се иска от всички. Някои вярват в Христа, в Бога, но очакват всичко наготово. Те мислят, че на онзи свят ще ги посрещнат с колесница, с музика и песни. И това е възможно, обаче, важно е, как са живели на земята. Ако тук са прилагали Божия закон, добро ги очаква на онзи свят. Ако тук не са живели добре, и там няма да живеят добре. Ще кажете, че Бог е Любов. Любовта не търпи погрешки и престъпления. Тя мълчи; не съди никого, но чисти света. Тя е огън, който изгаря всичко нечисто. Вън от нея могат да се вършат престъпления, но вътре в нея никакво престъпление не се позволява.

Казано е в Писанието, че любовта е дълготърпелива. Вън от себе си тя всичко търпи, но вътре в себе си не допушта никаква нечистота и погрешка. Любовта изисква абсолютна чистота. Същото изисква и мъдростта, и истината. Вън от себе си мъдростта търпи глупостите и невежеството на хората, но в себе си не ги допушта. Вън от себе си истината допушта всякакво ограничение и робство, но в себе си не ги допушта. Христос казва на учениците си: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни.“ Бог е съвършен в своята мисъл. Следователно, и човек може да бъде съвършен в мисълта си. Външно може да допусне никаква погрешка, но дойде ли до вътрешния живот, до проявите на своята душа, там никакви погрешки не се допускат. Не можеш ли сам да се прецениш и дадеш отчет на своите мисли, чувства и прояви, други ще те преценят и осъдят. Външният свят е крайно справедлив отвън и крайно несправедлив отвътре. Духовният свят е крайно снизходителен отвън и крайно взискателен отвътре. За да се справя с външния и вътрешния си живот, човек трябва да има будно съзнание, да различава проявите

си.

Казано е в Писанието: „Да се облечем в Христа.“ Обличането се предхожда от съблиchanето. Значи, човек трябва първо да се съблече, а после да се облече. Религиозните и духовните хора мислят, че са облечени вече с дрехата на Христа. Малцина, обаче, са облечени. Повечето християни още не са облечени в новата дреха. За да се облекат в новата дреха, те трябва първо да съблекат животинската си дреха. Новото е дрехата на любовта. Който е облякъл тази дреха, той е намерил правия път на живота. Той живее в истинската светлина. Мнозина живеят в тъмнина, но се заблуждават, като мислят, че са придобили никаква светлина. Те гледат картините на различни художници, посещават кино и представления и мислят, че това е действителният живот. Всъщност, истинската светлина не е нито на платното на киното, нито в театъра, нито в картините на художниците. На платното гледате хора, които говорят, движат се, плачат, но това не е действителност. Ако отидете зад платното, ще видите, че там има един апарат, в който се поставят картините, чието изображение се проектира върху платното. Така и духовният живот се проектира на земята в образи и картини, които се движат, говорят, смеят се и плачат. В този смисъл, земният живот не е нищо друго, освен проекция на духовния. С други думи казано, земният живот е сянка на духовния. Духовният човек се отличава с мир, търпение и чистота. Неговите постъпки са проникнати от искреност и справедливост. Светският човек обаче, не се е освободил от неправдата. Каквото предприеме, все ще наруши някой Божествен закон.

Следователно, от всички хора се изисква чиста мисъл, чисти чувства, чисти постылки. Чистотата е качество на Божествения свят. Достатъчно е да ви посети една Божествена мисъл, за да се ползвате от благословението на Божествения свят. Той носи условия за растене и

развиване на человека. Тъй щото, който иска да се развива правилно, трябва да подържа връзката си с Божествения свят.

Помните: Божественото повдига человека. Божествените мисли внасят светлина в ума. Божествените чувства внасят топлина в сърцето, а Божествените постъпки внасят сила в тялото. Мислите имат отношение към умствения свят, чувствата - към духовния свят, а постъпките - към физическия. Умственият, духовният и физическият свят откриват красотата на живота. Най-близо до нас е физическият свят, който ни запознава с Бога. За някои хора съществува само един свят - физическия, и в него вярват. Вън от този свят те нищо не виждат и не признават. Обаче, Христос казва: „Ако не вярвате в мене, вярвайте в Онзи, Който ме изпратил.“ Вярата има отношение към опита. Опитвайте думите, които Христос говори, за да Го познаете и повярвате в Него. Ще кажете, че не знаете, къде е учил Христос. Това нищо не значи. Има хора без диплом, които знаят повече от онези, които са свършили университет и получили диплом. Първите лекуват болни, помагат на страдащи, носят доброто в себе си, а вторите не притежават тези качества. Добрият и свят човек се познава по благословението, което носи на хората. Влезе ли в някой дом, където има болни, нещастни, бедни, на всички помага. Той е скъпоценен камък, който отразява и пречупва добре слънчевата светлина. Той е цвет, който разнася благоуханието си надалеч. Всички трябва да бъдете такива скъпоценни камъни и цветя, зададесе ползвате от знанието, което новите професори-адепти, ще ви преподават. Те ще насочат вниманието ви към неща, за които никога не сте мислили.

Често хората говорят за любов, за обич, но още не могат да ги проявят правилно. Само да се говори за любов и за обич, без да се прилагат, това е теория, т.е. книжовно знание. Казвате, например, че обичате хляба. Мислите ли,

че, като ядете хляб, вие го обичате? Да обичаш нещо и да го изядеш, това още не е обич. Любовта се отличава с особено качество. Да любиш някого, това значи, да виждаш Бога в него и да го обичаш заради Бога. Докато гледате на человека като на същество, в което Бог живее, вие можете да го любите. Той може да не съзнава това; важно е вие да го съзнавате и да виждате Божието присъствие в него. Само при това положение вие можете всякога да му правите добро. Любовта не прави разлика между хората. Тя не ги дели на бедни и богати, на учени и прости. Когато дава чаша вода на человека, не обръща внимание на външността му. Както и да е облечен, тя му подава вода с любов, с внимание. Откъде знаете какво се крие в бедния и в богатия? Външно бедният е скромно облечен, със стари, износени дрехи, но вътрешно е богат. Той може да е светия. Богатият, облечен с нови, скъпи дрехи, може вътрешно да е беден, или някой нехранимайко. Като постъпвате еднакво и с двамата, вие ги сближавате, правите ги приятели. Щом се сближат, те се обменят. Единият предава на другия това качество, което му липсва. След време и двамата се изравняват. Приятелство съществува при взаимна обмяна от двете страни. Само така хората се изравняват и уякват връзките си.

Ще кажете, че обичате и Господа, и хората. Щом говорите за любов, ще ви поставят на изпит. Момък обича една мома, но бащата на момата не е разположен към момъкта. Това е първото изпитание, което той среща на пътя си. Вместо да търси начин, да се помира с бащата, момъкът настройва и момата против баща ѝ. Той ѝ казва, че щом се оженят, ще се отделят, няма да останат в бащиния ѝ дом. Докато момъкът внася лоши чувства в момата, не може да се говори за любов. Който люби, никога не изпитва лоши чувства към хората. Любовта примирява человека, както със самия него, така и с окръжаващите. Влезе ли лошо чувство в човешкото сърце,

това показва, че дяволът се е настанил там. Страшно е да дадете място на дявола в сърцето си. Влезе ли дяволът в някоя къща, иде запустението.

В един манастир умрял главният игумен и оставил сметките си неуредени. Заместникът му поел работата, но се видял в чудо, не могъл да оправи обърканите сметки на своя предшественик. За да се справи с новото си положение, той се молил дълго време на Бога, да му се яви по някакъв начин старият игумен, да вземе участие в оправяне на сметките. Най-после молбата му била чута. Явил се старият игумен, но донесъл такава миризма в манастира, че всички трябвало да го напуснат. От този ден манастирът запустял. Страшно е положението на человека, който влиза в сдружение с дявола. Някои казват: Стани съдружник с дявола, докато минеш моста. Погодбре да минеш моста сам, отколкото с дявола. Не правете връзка с дявола. Не заставяйте стария игумен да излиза от ада да оправя работите ви. Това значи: Не се връщайте към миналото си, чрез него да оправяте работите си. Миналото е изиграло ролята си. Дръжте се за настоящето, което подготвя условията за бъдещето.

Мнозина искат да знаят, какво е било миналото им, за да си обяснят причината на страданията. Не се ровете в миналото си. Спомнете си пословицата „да спи зло под камък“ и вървете напред. Казано е в Писанието: „Ще залича греховете им и няма повече да ги споменавам.“ Следователно, не извиквайте в паметта си това, което Бог е хвърлил зад гърба си. Забравете старите си погрешки и не правете нови, да не би, Господ като види новите, да види и старите. Не заставяйте Господа да отваря книгата на старите възпоменания, да види, какво е писано там. Тогава положението ви ще стане по-лошо, отколко е било първоначално. Ако Господ си спомни за вашето минало, и вие ще си спомните. Така ще дойде грехът. По-добре е Бог да отваря книгата на живота, да вижда доброто, което сте

направили, и да си спомняте за него. Човек се радва, когато Бог отваря книгата на живота и преглежда добрините, които е направил. Той страда и скърби, когато Бог преглежда погрешките и престъпленията, които човекът е направил. Като знаете това, не питайте, защо идат радостите и скърбите. Не заставяйте Бога да отваря книгата на миналото. Нека отваря книгата на живота, на настоящето, в което се пише красивото и доброто. И тъй, Бог пише в три книги: в едната записва погрешките на хората, във втората - добрите им дела, а в третата - възнаграждението, което се определя за добрите постылки. Доброто е общо за всички хора, за всички живи същества. Доброто за едного трябва да бъде добро за всички. Злото за едного трябва да бъде зло за всички. В целия свят добрите хора си приличат. Те са от една школа. Също така и лошите хора си приличат. Добрият човек навсякъде е добър, лошият навсякъде е лош, геният навсякъде е гений, светията навсякъде е светия.

Каквото и да се говори на хората, те свеждат всичко към страданията и нитат, защо страда човек. Страданията идат за изправяне на погрешките. Мъчно се носят страданията, но без тях животът щеше да бъде два пъти по-лош. Със страдания е лош, но без страдания е два пъти по-лошо. Ако страданията не вкарат човека в пътя на доброто, не са на място; и ако доброто не му донесе благата на живота, и то не е на място. Тогава човек минава през трите книги, за да дойде до убеждението, че всичко, което се случва в живота му, е добро. Всичко, каквото прави човек, се пише; всичко, каквото е правил, е написано вече. Благодарение на това, което е написал и пише в първата и втората книга, се определя неговото бъдеще. Ако страдате, радвайте се, че отваряте книгата на доброто; ако не сте добри, радвайте се, че отваряте книгата на възпоменанията, да разберете, защо не сте добри и да намерите причината на нещата. Любовта се проявява в

книгата на миналото, когато човек е правил погрешки; мъдростта се проявява във втората книга, когато се изправял и вършил добри дела, а истината - в третата книга - книгата на възмездиято, или на въз награждението. Любовта показва пътя към доброто, а мъдростта - пътя към истината. Любовта изправя и повдига човека. Дойдете ли до любовта, няма да се спрете там, ще продължите по-нататък, да намерите мъдростта и истината. Само така ще влезете в Божествения свят и ще се ползвате от Божиите блага.

Сега аз искам да ви избавя от заблужденията, да извадя гвоздеите от главите ви, които ви смущават. Вие тъпчете само на едно място и мислите, че сте изгубили времето си напразно. Искате да оправите живота си, да подобрите положението си, но не знаете как. Ще оправите и живота си, и работите си, ако любите, ако сте разумни и истиноподобни. При това положение не можете да се оплаквате от мъчинотии и страдания. Ще кажете, че Йов бил праведен човек, но, въпреки това, минал през големи страдания. - Йов беше голям адепт. Той мина през изпитания и страдания, за да се изпита любовта му. Той беше богат човек, имаше на разположение ниви, говеда, стада, добри синове и дъщери. Всичко това му се взе, но той пак остана верен на Бога. Христос мина през още по-големи страдания, но издържа докрай. Той увисна на кръста и каза: „Господи, да бъде Твоята воля. В Твоите ръце предавам духа си.“ Той се моли да Го отмине чашата на страданията, но като не се отмени, прие я с любов. Страданията обаче, Го повдигнаха. Големи бяха противоречията на Христа, но Той не възропта. Пред Него се отвори третата книга и там се написа въз награждението Му - възкресението.

Ще кажете, че има добри хора на земята. Има хора външно добри, има и вътрешно добри. Ако човек е само външно добър, малцина ще го обичат; ако е вътрешно

добър, повече ще го обичат; ако е и външно, и вътрешно добър, всички ще го обичат. Ето защо, човек трябва да бъде добър и в двата свята, във външния и във вътрешния. Във всичките си вземания и давания да бъде честен, изпълнителен, като търговец, който не взема и не дава полици, но не ощетява и не подяжда нико се себе си, нико близките си. Разумният свят обича точността. На земята ние разполагаме с Божествените енергии, но нямаме право да злоупотребяваме с тях. Никой няма право да изразходва повече енергия, отколкото е нужно. Човек не живее само за себе си. Следователно, той трябва да се съобразява и с живота на другите. Благата са общи и трябва да се разпределят справедливо.

Днес са нужни герои, образци, морални хора. Светът се нуждае от нещо ново. Старото минава, трябва да се замести с ново. Новият човек слиза на земята с радост, да свърши една полезна работа за всички. Като напусне този свят, той отива в другия свят с радост, че скоро ще се върне на земята, да продължи работата си. Някой мисли, че като замине за другия свят, няма да се върне на земята. Ако не е готов още за небето, доброволно или насила, пак ще слезе на земята. За предпочитане е да се върне доброволно, отколкото чрез насилие. Който не разбира този закон, скоро се обезсърчава, не му се живее, иска да сложи край на живота си, да замине за другия свят. На всеки, който иска да се самоубие, аз казвам: Изпълни ли обещанието си, което даде в разумния свят, преди да слезеш на земята? Свърши ли възложената си работа? Изпълни ли Божията воля? Ето, ти си сложил подписа си, че ще свършиш известна работа на земята, а сега искаш да я напуснеш, да оставиш задачата си незавършена. Такива хора наричаме беглеци. Искаш ли и ти да бъдеш беглец? Ако си добросъвестен, ти ще останеш на земята до края на живота си, да свършиш работата си напълно.

Всеки трябва да изпълни волята Божия, да освети

името Божие и да въдвори царството Божие в душата си. В доброволното изпълнение на волята Божия, на обещанието, което си дал, се заключава смисъла на живота. Ще каже някой, че е болен, беден, слаб, не може да изпълни обещанието си. Това не може да го оправдае. Ще работиш при всички условия, без да очакваш на хората. Сам ще работиш и когато изпълниш обещанието си, ще придобиеш великите добродетели на живота. Задачата на всеки човек е да свърши работата, която Бог му е определил, и след това да мисли, какво дължи на хората и какво те мусължат. За тази цел той ще отвори трите книги и ще записва. В първата книга ще пише обидите, хулите, които е получил. Те са резултат на миналото. Във втората книга ще пише доброто, което му е направено - резултат на настоящето, а в третата книга ще пише наградата, която трябва да отдаде на близките си. Пишете в книгите си всичко, което ви се случва, и веднага ги затваряйте. Защо става така или иначе, не питайте. „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш Небесни.“ „Крадецът не иде, освен да открадне, да заколи и да погуби. Аз дойдох да имам живот и то преизобилно.“ Носете Божествените мисли и чувства навсякъде! Носете Божествените блага като благоуханни цветя навсякъде! Който получи едно от тези блага, да каже: Има хора в света, които изпълняват Божията воля, осветяват името Му и въдворяват царството Божие на земята. Желая ви Бог да отвори третата книга и да напише, какво възнаграждение да се даде за делата ви.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

12. Утринно Слово от Учителя,
държано на 8 декември, 1935 г. 5ч.с. София - Изгрев.

КОПРИНЕНИЯТ КОНЕЦ

Размишление.

Като четете 17. глава от Евангелието на Иоана, виждате, че тя е едно от съдържателните Слова, които Христос говорил на времето си. Тази глава е кратка, но съдържателна; тя крие в себе си нещо интимно, вътрешно и крайно смислено. Истинското знание не се изразява с много думи. Малко ще кажеш, но дълбоко и смислено. Само онзи разбира вътрешния смисъл на казаните от Христа думи, който има светлина, т.е. на когото съзнанието е пробудено. Няма ли будно съзнание, колкото и да му се говори и обяснява, той повече се обърква. Пък и онзи, който обяснява, също трябва да има будно съзнание. Някои философи пишат цели томове върху известни въпроси, но, въпреки това, не задоволяват четците. Защо? - Защото и на тях не е ясно това, върху което пишат. Те разглеждат външната страна на въпроса. Външната страна на нещата е временна, преходна. Има и вътрешни неща временни, но човек трябва да различава външното преходно и вътрешното преходно. Не схваща ли същественото във външния и вътрешния живот, той всяка година ще се натъква на противоречия.

Какво се разбира под „външно“ и „вътрешно“? Външното означава нещо далечно, чуждо, а вътрешното близко, интимно. Външните неща нямат тясна връзка

помежду си, а вътрешните имат. Затова казват, че роднините са вътрешни хора. Братята и сестрите по кръст са най-близко до майката и бащата. След тях идат първите братовчеди, вторите и т.н. Дойдете ли до пети братовчеди, вътрешната връзка изчезва. Те стават външни, чужди, непознати хора за дадено семейство. Същото се отнася до отвлечените неща. И в тях има близост на степени, по голяма или по-малка. Еднообразието, например, представлява външна страна на живота, а разнообразието - вътрешна. Еднообразието убива човешкия дух, разнообразието го повдига и оживява. Убийствено е за човека да повтаря едно и също нещо много пъти.

Един калугер се оплаквал от еднообразието на своя живот. Той казвал, че му дотегнало, всеки ден да прави една и съща работа: да кади с тамян, да чете едни и същи молитви, да прави подесетки и стотици поклони. Пръстите на ръцете му и коленете му хванали мазоли от поклони. Кръстът го заболял, виждал се в чудо, какво да прави. Наистина, страшно е положението на човек, който живее в еднообразието. Той сам трябва да търси начин да влезе в разнообразието на живота, т.е. да влезе в контакт с красотата. Разумният човек сам разнообразява живота си. Той внася разнообразие и в яденето, и в обличането, и в четенето, и в отношенията си към хората. Към всеки човек той има различни отношения. Външният му живот е разнообразен, а вътрешният - еднообразен. Вътрешното той спазва закона на единството. Не постъпва ли така човек дохожда до втръсване, което го отвращава от живота? Тази е причината, където някои хора се стремят към духовния живот; така те искат да разнообразят физическия си живот. Ако не са готови за духовния живот, те изпадат в по-големи мъчинотии. - Защо? - Защото между Физическия и духовния живот има голяма пропаст. Който не е готов за духовното, лесно може да пропадне.

Пропаст има не само между физическия и духовния

живот, но и между разбиранятията на хората. Не е лесно да се разберат материалистът и идеалистът. Не се разбира лесно простието и ученията. Обикновеният човек чете книгите на високоучените, но нищо не разбира. Ако чете съчиненията на Айнщайн, умът му ще се вземе - не разбира човекът. Между неговите разбирания и тези на Айнщайн се открива голяма пропаст. Човек не изгубва ума си от неразбранието неща, но преживява ужас, обезсърчаване.

Кой човек се обезсърчава? - Старият. Който се обезсърчава, преждевременно оства; като се насырчава, човек се подмладява. Бъдете всяко млади, да се насырчавате и да вървите напред. Следователно, ако искате да се подмладите, трябва да се насырчавате. Обезсърчите ли се, старостта иде. Обезсърчаването е признак на старост, на невежество, ограничаване, слабост, малодушие и др. Обезсърчаването води към обезсмисляне на живота. Каже ли някой, че не му се яде, това не значи още, че, изобщо, не иска да яде, но сух хляб не иска, дотегнал му е вече. Той иска да си хапне и друго нещо, никакво вкусно ядене. Сухият хляб разранява гърлото, а като го намаже с малко масло, по-лесно се гълта. Тъй щото, когато животът на някого се обезсмисли, това не значи, че той не иска да живее. Напротив, живее му се, но иска по-добър, по-съзнателен живот.

Христос казва: „Не само с хляб ще живее човек, но и с всяко слово, което излиза от устата на Бога.“ Значи, на физическия свят същественото е хлябът, а в духовния - Словото. Да живееш и да се храниш със Словото, това подразбира, да изработиш своето духовно тяло. Като живее добре и се храни със Словото, човек прави мост между физическия и духовния свят. Няма ли мост за минаване, той пада в пропастта. Добрият живот има отношение към отделния човек. Всеки трябва да живее добре, да не мисли, как живеят другите и да ги морализира.

Морализирането прилича на биенето на камбаната. Как допринася биенето на металическата камбана? на многото, което може да направи тя, е да събере богомолци и после да ги разпръсне, но с това те не стават по-вярващи отколкото са били по-рано.

Съвременните хора се нуждаят от дълбоко и правдиво разбиране на живота, като белия доброкачествен хляб. Правилното разбиране освобождава человека, внася разположение в него, както хубавият хляб. Не е достатъчно само да се нахраните, но да станете щастливи. Не е достатъчно само да се наспите, но да се събудите от сънища добри и радостни. И в сън, и в будно състояние, всяко трябва да бъдеш щастлив. Никога човек е щастлив в будно състояние, а е нещастен на сън. Той сънува, че го гонят разбойници или диви зверове, и сутринта става неспокоечно, уплашен, че ще му се случи нещо лошо през деня. Като мине известно време, и нищо не му се случва, той казва: Сън е това, илюзия. Не е илюзия сънят, има нещо вярно в него.

Има неща неверни, но има и верни. Има нещо илюзорни, но има и действителни. Има непостоянни, има и постоянни неща. Неверни, илюзорни и непостоянни неща са тези, които имат малко съдържание, а голяма форма. Например, някой постъпва в един прочути университет, с известни професори. Всички очакват излезе от него учен човек. В края на краищата, надеждите им не се оправдават. Той посещава университета, но не учи, както трябва, и излиза от него, както повечето студенти, посредствен човек. Значи, положението му в форма било голямо, а по съдържание - малко. Има хора, които сами учат, без да се записват в университет, и състават учени, знаменити. По форма те са малки, а по съдържание големи. Не всяка училището дава знания. Не е достатъчно само да посещаваш училището, нито сам да слушаш - трябва да учиши. Не всяка посещаването на

чековите прави человека набожен. Той трябва да се моли, да прилага Божието Слово, и тогава ще стане вярващ, набожен човек. Мнозина казват, че им дотегнало да бъдат набожни. Истински набожният не дотяга нито на себе си, нито на окръжаващите. За предпочтитане е да бъде човек набожен, отколкото да не е набожен.

Истински набожният е здрав, разумен, добър, справедлив човек. Друг е въпросът за привидно, външно набожният. Той говори за Бога, за ангелите, за онзи свят, без да разбира смисъла на тези понятия. Ще кажете, че се интересувате от онзи свят, искате да ви го опишат. Няма думи, с които да се опише онзи свят. Много опити са правени в това отношение, но нито един не отговаря напълно на действителността. Да опишете онзи свят и да дадете пълна представа за него, това значи, да нарисувате человека, или да го изваете от камък. Колкото живо и вярно да предадете образа му, все ще си остане картина или статуя, която нито ще ви проговори, нито ще предаде мислите и чувствата, които го вълнуват. По форма картината прилича на человека, но по съдържание и смисъл не прилича - дълбочина няма в образа на този човек. Досега никоя ръка на художник или на скулптор не е могла да предаде истинския образ на някой човек. Тъй щото, когато казват, че даден човек приличал на друг, и това е невъзможно. В известен момент един човек може да прилича на друг, но във всички случаи да бъде като него, това е невъзможно. Радвайте се, че е така. Природата е съвършена, тя обича разнообразието, затова никога не повтаря формите си. Когато казваме, че някои хора ни са приятни, това значи, че се оглеждаме в тях. В известно отношение ние си приличаме, затова ние са приятни. Хората се обичат, когато си приличат и дават нещо от себе си. Ако взимат само, те не се обичат.

Следователно, има два вида хора: едни постоянно вземат, а други - постоянно дават. Който постоянно дава,

всякога е обичан; който постоянно взема, никой не го обича. Всички обичат Бога, защото постоянно дава. Животът и всички блага излизат от Бога. Чрез вярата човек се свързва с Онзи, от Когото е произлязъл. Тази връзка е необходима. Казано е, че Бог създаде човека по образ и подобие свое. Следователно, необходимо е човек да се свърже със своя Създател, да стане едно с Него. Той иска да знае, доколко сме станали като Него, доколко е спазен първичния образ и подобие. Един човек прилича на друг дотолкова, доколкото постъпва като него. Приятно е на знаменития цигулар да слуша някого, който свири като него. Приятно е да слушате един говорител, който говори красноречиво, логично и музикално. Той говори отвън, а вие го слушате вътрешно. Няма човек в света, който да не чувствува красивото и възвишеното вътре в себе си.

Хората живеят на физическия свят, но мислят и за духовния. Те отчасти познават този свят, но искат да знаят нещо и за онзи свят, да разберат разликата, която съществува между двата свята. Ако някой им опише онзи свят, те ще се обезсърчат от този свят. От друга страна, ще се уплашат, ще им се види страшен. - Защо ще се уплашат? - Защото не са подгответи за него. В това отношение, те приличат на младата мома, която обича родителите си, братята и сестрите си, доволна е от тях. Един ден ѝ доходжа мисълта да излезе от този свят, да види други хора. Увлечена в желанието си, тя среща млад момък, който започва да ѝ говори за друг свят, за други отношения, и тя се увлича. Започва да става недоволна от родителите си, от братята и сестрите си и мечтае за новия свят, който момъкът ѝ открива. От една страна се стреми към момъка, от друга, се плаши от него, чувствува се неподгответна за онзи свят. Докато не се е оженила, тя се облича добре, докарва се, може лицето си, да бъде бяла и червена. Щом се ожени, напушта се. В първия случай, тя е гиздава и добре

облечена, защото играе на хорото. Като се ожени, отива на нивата, където я чака работа. Много естествено. Не може работната мома да бъде облечена с нова рокля. Нивата изисква работници, облечени във всекидневните си дрехи. Там ще се нацапаш, ще скъсаш дрехите си. Докато си на земята, ще се цапаш и ще се миеш, ще вършиш работа.

Животът е непреривен процес от промени. Щом станеш от сън, ти се измиваш. Като си лягаш, пак измиваш лицето си. Кога се мие човек? Когато е работил и се оцапал. Значи, човек се цапа и когато спи, и когато е буден. И през съня той работи, минава през същите състояния, каквито и през деня. Като се мие, човек влиза в новия живот, започва нова работа. В това отношение, водата е проводник на живота. Тя внася сила, енергия в него и го прави годен за работа. Човек вижда, че има нещо мистично в живота и се стреми да го използва разумно. Да схващаши мистичното в живота, това значи, да възприемаш красивото и възвишеното в него и да го използваш. Сега се говори на хората за много неща, но не е достатъчно само да им се говори. При това, важно е, как им се говори. Понякога човек говори високо, натъртено, а някога - тихо, едва се чува. Слабият говори тихо, несигурно. Силният, който има власт, говори високо, със съзнание. Важно е така да се говори на човека, че да се ползва от думите му. А така говори само онзи, който разбира живота, който го опитал. Той знае че всичко, каквото става в живота, е за добро. Че някой паднал и счупил крака си, и това е за добро. Ще кажете, че човекът страда, че има болки, трябва да се влезе в положението му. Ще влезеш в положението му, ако можеш да му помогнеш. Не можеш ли да изправиш счупения му крак, колкото и да плачеш, не можеш да му помогнеш. По-рано този човек се е радвал, бил горд, не обръщал внимание на никого. Сега се смирил, търси човек, който да му помогне. Като намери такъв, веднага слиза от високата на положението си и се свързва с него. Тъй щото,

не съжалявайте, когато гордият човек страда. Чрез страданието си той се свързва с онези, на които не е обръщал никакво внимание. Радвайте се за новите, красиви връзки, които се създават между хората. Те се сприятеливат и така влизат в разумния живот. Да създадеш истинско приятелство с онези, които ти помогат, това значи, да изпълниш Божията воля.

Радвайте се на новото, което иде в света. Радвайте се на новите връзки. Някои се страхуват от връзки. Страхувайте се от старите връзки, които се основават на користолюбие. Радвайте се на новите връзки, основани на любовта. В любовта се крие опознаването на душите. Докато се опознайт, хората ще се карят, ще се помиряват, и най-после ще си подадат ръка на вечно приятелство и любов. Не е страшно, когато хората се карат; страшно е, когато не могат да се помирят. Щом се скарат, те започват дело. Единият по-малко виновен от другия. Съдът решава делото в полза на по-малко виновния и ги заставя да се помирят. Това, което става вън от човека, става и в самия него. Вътрешният съдия разглежда делото и се произнася за вината на спорещите. Щом издаде присъдата, ти непременно трябва да се подчиниш и помириш с брата си. Добре е да се помирявате, но никога след това да не си кажете обидна дума. Някой казва, че простили дълговете на своя длъжник, но, където го срещне, нарича го изедник. Това не е прощаване. Прощава само онзи, който има любов в сърцето си. Прощава се само на онзи, който се разкайва. Не можеш да простиш на човек, който не се разкайва. - Защо? - Защото пак ще повтори същата погрешка. Прощаването е процес, при който човек минава от по-ниско в по-високо състояние.

Изкуство е човек да прощава. Да прощаваш на другите и да ги съдиш е по-лесно, отколкото да прощаваш на себе си и сам да се съдиш. Ако някой, вън от тебе, греши, ще го наругаеш, ще го набиеш и въпросът ще се свърши. Обаче,

какво ще правиш със себе си? Сам да се ругаеш, не можеш; да се биеш, също не можеш. Ако се биеш, ще те боли. Казал си обидна дума на някого. Какво ще правиш, как ще се накажеш и как ще си простиш? Да се биеш, не можеш; да си простиш веднага, не искаш. Тогава започваш да се разговаряш с онзи в тебе, който греши. Казваш му: Моля ти се, бъди внимателен, не се произнасяй бързо за нещата. Нали знаеш, че ти като грешиш, и аз страдам.

Сега, това е въпрос, който не ви интересува. Дъщерята не се интересува от това, как се оженел баща ѝ. Ако той ѝ разказва, как станало това, в края на краищата, тя ще се отегчи и ще престане да слуша баща си. Започне ли да и говори, че е време вече да се ожени, тя широко отваря очите и ушите си, иска да знае, кога ще се ожени и как ще стане това. Добро нещо е женитбата, но ако има в нея нещо ново. Ако донесе новото в света, женитбата има смисъл. Остане ли в старото, тя е безпредметна. Старото създава драмата и трагедията в живота. И човек почва да съжалява за жертвата, която е направил. Той жертвуval ценното за безценното.

Време е вече да излезете от старите си разбирания. Това не става изведенъж, но постепенно. Да излезеш от старото, това не значи да го изхвърлиш навън. Старото ще послужи за тор на новото. И след това ще се оставят на действието на слънчевата светлина и топлина. Ако новото не се натори и не се изложи на слънчевата светлина и топлина, нищо не може да излезе от него. Старото знание е изживяло времето си. Знание, което не носи свобода, светлина и топлина, не е истинско. Знание, което не подмладява човека, не е истинско. Живот, който не носи знание, свобода и сила, не е истиински. Сила, която не носи свобода, живот и младост, не е истинска. Светлината пък разкрива красотата и простора в живота. Страшно е да се изгубиш вечер в тъмнината, да останеш сред гората сам, без никаква светлинка. Само при това положение, човек

оценява светлината, разбира, какво означават препятствията и противоречията в живота. Където е светлината, там няма противоречия, спънки и страдания.

Следователно, докато живее, човек се нуждае от вътрешна светлина и топлина. Никой не може да живее без светлина и топлина. Това не значи, че няма да страдате. Изпитанията, мъчнотите и страданията са неизбежни. Нямале ли нужната светлина и топлина, страданията и мъчнотите ще бъдат по-големи. Те са поставени съзнателно на пътя на всеки човек, за да прави усилия и да ги преодолява. Така се развива мисълта на човека. В каквото училище да учите, все ще се натъкнете на известни мъчнотии. Те влизат в програмата на училището. Без изпитания и страдания няма развитие. Без програма, в училището няма успех. Не само това, даже местата на учениците са определени. Ученикът не може да седне, където иска. Учителите определят местата на учениците си по ръст, по характер, по темперамент, или според положението на светлината. Разумният учител взема под внимание ред съображения, докато постави ученика на неговото място. Попадне ли в ръцете на добър, способен и разумен учител, ученикът се развива правилно. Способният учител следва законите и методите на природата, а обикновеният се ръководи от правилата и законите на обикновените училища, където всичко върви по изкуствен път. Искате ли да познаете добрия учител, добрия художник или учен, дайте им да свършат една работа по своя предмет. Учителят ще преподаде урока си естествено, свободно, както стават нещата в природата. Художникът ще нарисува една картина без никакви външни пособия. Той не си служи с линия и пергел, но само с окото, в което се намират всички помагала. Окото му е точно, мери и вижда нещата правилно. Той е развил своя вътрешен усет към природата, поради което схваща вярно нещата. Ученият пък описва нещата, както са в

природата, без преувеличения. Достатъчно е да наблюдава известна проява в човека, за да я опише точно и подробно.

Съвременните хора се нуждаят от вътрешно разбиране на духовния свят. Само така може да се внесе новото в живота. Без него животът на човека е обикновен, еднообразен и слабо продуктивен. Тази е причината, където обикновеният човек лесно се обезсърчава. Каквато работа му дадат, той я погледне от една, от друга страна и казва: Тази работа не е за мене, нищо няма да излезе от нея. Много естествено. Ако лентата на фотографическия апарат не се движи, ти нищо няма да постигнеш. Може да фотографираш много предмети, но те ще се отпечатват на едно и също място, и, в края на краищата, нищо няма да излезе. Когато снемаш образите, лентата трябва да се движи постоянно. Изкуство е да може човек да схваща правилно нещата, да разбира условията и да знае, как да фотографира. И в живота се фотографират нещата. Следователно, всеки човек трябва да бъде фотограф, да знае, как да нагажда окото си по отношение на светлината. При това, той не е длъжен да фотографира всичко. Има неща, които не трябва да се клишират. Апаратът, чрез който човек фотографира образите, е неговото съзнание.

Пазете съзнанието си чисто, за да схващате образите вярно и точно. Схващайте образите по такъв начин, че да запазите известна последователност между тях. Така ще направите един филм, от който ще се ползват всички хора. Филмувайте мислите и чувствата на хората със същата цел, да се види новото и красивото в живота. Някой минава покрай къщата на свои познати и чува, че мъж и жена се карат, и веднага ги филмира. Минава край друга къща, пак мъж и жена се карат - и тях филмира. След това се замисля за причините на карането. Защо се карат, не е важно. Причината е от материален характер: или жената не е сготвила добре, или синът и дъщерята са направили някаква пакост. Колкото случаи на разправии и

недоразумения изнесете пред света, нищо ново няма да дадете. Разправите и недоразуменията между хората датират от най-стари времена. Те не заслужават да бъдат представяни на филм. Няма защо да филмирате стари работи. Ще кажете, че синът счупил стомната. Щом старата стомна е счупена, ще се купи нова. Грънчарят прави нови грънци; ще отидете при него и ще купите нова стомна. Ако дъщерята скъсала или оцапала роклята си, ще отидете при търговеца и ще купите нов плат. Ако жената изгорила лука, ще вземе отново лук и масло и ще го запържи. Новото трябва да се филмира, а старото да се заличава и изправя.

Радвайте се на новото, което иде; не съжалявайте за старото, което си отива. Старите българи били крайно гостоприемни и практични. Като им дохаждал гост, те го приемали с радост: гощавали го добре, слагали му богата трапеза. Целият дом бил на негово разположение. Те го считали гост само за 24 часа. На другия ден всички ставали рано и отивали на нивата. Домакинът на къщата се обръщал към госта с думите: Ние тръгваме на работа и те каним с нас. Ако дойдеш, ще бъдеш добре дошъл между нас. Ако не дойдеш, довиждане! Те го посрещали по нов начин, с любов и радост, а го изпращали по стар начин. За да не става нужда да се прилага старият начин, вие трябва да бъдете будни, да разбирате хората и да не спъвате тяхната работа. Новият човек се приспособява към живота на другите хора, влиза в положението им и е готов всяко да помага. Задачата на человека е да вземе предвид условията, при които живее, и да ги използва разумно. За тази цел, той трябва да мисли, да се научи да съпоставя фактите, да прави връзка между тях. Ще дойде ден, когато той ще се изправи пред комисия от светли, възвищени и благородни същества и ще държи изпит пред тях. Какво обществено положение заема, не е важно. И като цар, и като последен просяк, той ще държи изпит през тази

комисия. Човек е дошъл на земята - великото училище, да се учи. Следователно, изпитът му е неизбежен. Комисията е в разумния свят, между възвищените същества. Като се яви пред нея, ще му свалят всичко, което носи сега: шапка, дрехи, обуща. Там ученикът се явява съвършено гол. Как си се обличал на земята, каква шапка си носил, това няма значение за тях. Там съдят за ученика по главата, която му е дадена. И на земята има общества от хора, които ходят голи. Те искат да се върнат към първоначалното положение, когато човекът е бил в рая. Обаче, климатът на земята не позволява на хората да ходят голи. Онези, които се осмеляват да правят това, живеят в специални острови. За обикновените хора те минават като прокажени, отделени от света. В духовния свят идеята за голотата има смисъл, защото се разбира човек, външно гол, а вътрешно облечен с добродетелите на живота. Сега на вас казвам: Макар че сте външно облечени, стремете се към вътрешното облекло. Облечете се с дрехата на добродетелите, да бъдете готови за изпита, който ви очаква в духовния свят.

Какво означават думите „гол“ и „облечен“? Човек оголява, когато изгуби нещо съществено. Тогава той изпитва срам. Значи, изгубването е вътрешно, а не външно. Да се облече човек, това значи придобиване на същественото, на светлината, от която е изтъкана неговата дреха. Казано е в Писанието: „Облечете се в дрехата на светлината!“ Когато се радва, човек свети. Следователно, радвайте се, и когато скърбите, и когато сте щастливи. - Може ли да се радва човек, когато скърби? - Може. Скръбта е облак на човешкото небе. Както се радвате на слънцето, което грее, така се радвайте и на облаците, които го засенчват. Скръбта и радостта са временни състояния, които дават нещо на человека. Ето защо, той трябва да бъде буден, да използва благото, което те крият в себе си. Истинският християнин запазва разположението си и при добрите, и при лошите условия на живота. Така

се опитва силата му. Ако човек не издържа на мъчнотини и страдания, силата му е малка.

Христос казва: „Бог живее в мене и аз в Него. Аз и Отец ми едно сме.“ Ако ти не съзнаваш, че Бог е в тебе, и ти в Него, нищо не можеш да постигнеш. Думите „вътре и вън“ означават близост и далечина. Бог е в мене, значи, близо е; аз съм в Него, пак е близо. Когато се разбират, хората са близо. Щом не се разбират, те са далеч един от други. Близостта е мярка, чрез която се определя степента на разбирането между хората. Казано е още в Писанието: „Бъдете благоугодни на Бога.“ Само онзи може да бъде благоугоден на Бога, който е близо до Него. Щом е близо, той Го разбира и познава. Близостта е вътрешно състояние. Ако хората са близки външно, а вътрешно далечни, те са лишиeni от всякакво разбирателство.

Какво е нужно на съвременните хора, за да бъдат близо до Бога? - Любов: Тя е единствената сила, която определя разстоянието между човешката душа и Бога. Мнозина страдат, когато оstarяват, когато губят богатството си. Старостта и младостта, богатството и бедността са временни състояния. Следователно, страдайте, когато се отдалечавате от Бога, а не когато губите младостта и богатството си. За какво богатство ще страдате? За онова, което сте придобили неправилно? Плачете и страдайте, ако загубите вътрешното си богатство и добродетели. Те са съществени неща. Всичко, което сте придобили от Бога, трябва да се пази. Божественото трябва да остане у вас, а човешкото и животинското трябва да си отидат там, откъдето са дошли. Ако не си отидат Божественото трябва да ги подчини, да им стане господар, а те - слуги. Човешкото и животинското имат отношение само към земята. Обаче, иде момент, когато те трябва да станат слуги на Божественото, да заемат последно място. Човешкото лесно се изчерпва. То е малкошищенце, пълно с вода, което на два-три пъти се изпива. След това трябва

да се отиде на извора, отново да се напълни. Божественото представлява извор, който тече през твоя двор и, когато пожелаеш, ще се ползваш от водата му. Така става и с водата на физическия свят. Който е прекарал вода в дома си, достатъчно е да завърти крана, за да потече, колкото му е нужно. Значи, за придобиване на човешкото са нужни усилия, а Божественото иде само по себе си. Човешкото е далеч, Божественото - близо.

И тъй, стремете се към Божията Любов, като извор на живота. Не говорете и не плачете за човешката любов, която всеки може да ви отнеме и разлее. Тя е водата във вашето шише, която лесно се изчерпва. Съвременните хора се карат постоянно, че водата им се разляла, или някой я изпил. Идете на чешма, която едва тече, и вижте, какво става там. Всички се карат, бълскат стомните си, ругаят се. Това са вашите слуги и слугини. Докато водата едва тече, това положение е естествено. Но време е вече, всеки да си прекара вода в стаята, да има в изобилие, да не се кара с хората. Това значи: дошло е време за човека да отвори сърцето и душата си за Божествената Любов, да живее в изобилие, от което да дава и на своите близни. Това не значи, че трябва да бягате от човешкия живот, но да го помирите с Божествения. Само така човек ще свърши работата, която му е определена. Какво е нужно, за да стане някой добър цигулар? Първо трябва да се учи да свири на цигулка. Щом се научи да свири добре, той се нуждае от хубава цигулка и хубав лък. Цигуларят не може да се прояви без цигулка; ораторът не може да се прояви без език; мислещият не може да се прояви без очи, чрез които да възприема истината и красотата; който иска да прояви чувствата си, трябва да има ухо; който иска да прояви разсъдъка си, да определя качествата на нещата, трябва да има вкус. Следователно, само онзи може да се прояви, който има здрави и добре развити очи, уши, език, уста, стомах, дробове и мозък. Той е богат човек има

връзка с всички възвищени същества, които са центров на блага, както видните банкери имат връзка с всички богати банки в големите европейски градове. За да бъдеш богат, ти се нуждаеш от знание, да бъдеш във връзка с всички богати центрове, откъдето идат благата на живот.

Често хората говорят за онзи свят, без да имат връзки с него. Те говорят за любовта, без да имат връзка с нея. Говорят за богатите международни банки, без да са вложили нещо в тях. Говорят за добре уредени училища без да е стъпвал кракът им там. Желая ви да познавате любовта и да я прилагате; да говорите за онзи свят, след като сте го посетили; да се хвалите с големите световни банки, но като членове, като акционери в тях; да описвате новите и модерни училища, след като сте минали през тях. При това положение, който дойде при вас и ви помоли за някаква услуга, веднага му се притичате на помощ. Богати сте, имате възможност да служвате. Достатъчно е да се подпишете на един чек и да го предадете на просителя. Но разполагате ли с това богатство, вие ще живеете с илюзорната вяра, че, като дойде Христос, Той ще ви свърже с богатите банкери и ще забогатеете. И това може да стане. Христос ще ви свърже с големите банки и видни банкери, но какво ще бъде положението ви, ако не знаете съответния език, на който да се разбираете? Говорят ви английски, немски, френски, италиански, руски, вие повдигате рамене, нищо не разбирате. Какво ще правите тогава? Христос казва: „Не се моля за света, но за тези, които ми даде, защото са Твои.“ (9 ст.) Нека всеки каже в себе си: Господи, моля се за това, което Си ми дал, защото е Твое. Като пази Божественото в себе си и се моли за него, човек е готов да изпълни Божията воля и да освети името Божие. Мнозина се засилват да изпълнят това, но скоро се обезсърчават. Те приличат на деца, които мислят, че могат да вдигнат тежък чувал, но, като се засилят, виждат, че не могат. Във въображението си те си представят, че могат да

направят, каквото пожелаят, но в действителност не излиза така. Това, което детето не може да направи днес, ще го направи след няколко години. Човек трябва да дойде до съзнание, да разбере, че има неща, които днес не може да направи, но има неща, които може и трябва да направи. Колкото и да е тежък чувалът му, той трябва да го вдигне.

На едно дете дали да вдигне един тежък чувал. То се напъвало, пъшкало, бутало го от едната, от другата страна, но не могло да го вдигне. Най-после му дошло на ум да отиде при големия си брат и му казало: Бате, вдигни този чувал и го занеси на онова място. Брътът вдига чуvalа на гърба си и тръгва, а детето върви след него. То схванало, че е важно да се пренесе чувалът от едно място на друго, затова използвало силата на големия си брат. Умно било това дете! Понякога и вие, като децата, всичко забравяте и изоставяте работата си. Въпреки това, казвате, че за Бога, за Христа сте готови да направите всичко, каквото ви се каже; всъщност не излиза така. Какво ще направите, ако Той ви каже да минете по копринен конец? Като видите конеца, веднага ще се откажете от възложената задача. - Защо? - Първо ще се уплашите, да не би да се скъса конецът, а после - да не изгубите равновесие и да паднете. Не е лесно да минеш по тънкия конец. Нужно е присъствие на духа. Обаче, казано е, че всеки трябва да мине по конеца. Как ще минеш? Тънкият конец е мостът, по който минава душата от този в онзи свят. Праведният ще мине и замине, без никакви мъчинотии и препятствия, но грешникът не може да мине през този мост. Значи, любовта е единствената сила, която помага на човека да се справи с всички мъчинотии, препятствия и противоречия.

Едно трябва да се знае: никаква работа не може да се свърши без любов. Всяка работа, добре свършена, е станала с участието на любовта. - Защо пада човек? - Защото започнал работата си без любов. И като минавал през тънкия конец, не могъл да издържи и паднал в пропастта.

Където отсъствува любовта, там всяко има падане; където присъствува любовта, там работите стават с въодушевление, там има постижения. Следователно, успехите и постиженията в живота, добрият живот, се дължат на закона на любовта, който съдържа всички условия и възможности в себе си. Който върви по закона на любовта, има всичко на разположение; който не върви по този закон, нищо няма. Това не е за насищчение, но за разбиране на нещата.

Съвременните хора се нуждаят от ново разбиране на любовта, на отношенията между тях. Днес, като се срещат, хората се ръкуват. Това е нов начин на поздравление, ново отношение. По-рано са доближавали носовете си, езиците си. Такъв е бил поздравът им. Ръкуването, с което днес се поздравяват, е материалистическо. То подразбира: Можеш ли да ми дадеш това, което искам? Можеш ли да ми дадеш пари на заем? - Мога. И двамата се хващат за ръце. Кредиторът дава парите, а дължникът се подписва, че след известен срок ще му ги върне. Като изтече срокът, дължникът взима парите и отива при кредитора. Двамата пак се хващат за ръце. Дължникът казва: Ето, връщам назад парите. Кредиторът благодаря, ръкува се с дължника и се разделят. В бъдеще ще има друг начин за поздравяване между хората. Той ще изхожда от закона на любовта. Засега, добро нещо е ръкуването, но и то трябва да става с любов, съзнателно. И тогава, който дава пари, добре да дава; който връща парите, на време да ги връща. Вземането и даването да стават с любов. Който дава, да дава по закона на любовта, със съзнание, че Бог е в него; който взема, да взема по закона на любовта, със съзнание, че Бог е в него. Това значи правилна обмяна между хората, между кредитора и дължника. Каквото да са мотивите, които създават отношения между хората, важно е да се изпълни Божията воля, да се служи на Бога. Ще служите

на Бога с вяра и любов. Само така ще минете по тънкия копринен конец. Нямале ли вяра и любов, ще минавате по широки мостове, по дебели въжета, но това не е задачата на человека. Ще дойде ден, когато трябва да минете по тънкия конец. Какво ще правите тогава? Ако вярата ви е сила, лесно ще минете от този в онзи свят. Ако вярата ви е слаба, ще паднете в пропастта и ще чакате да дойде някой отвън, да ви изведи и отново да ви изпрати на земята, да работите и усилите вярата и любовта си. Това, което можете да направите на земята, на онзи свят не можете да го направите

Ето защо, докато сте на земята, бъдете будни, да прилагате любовта, за да свършите работата си добре. И тъй, четете и препрочитайте 17. глава от Иоана, да придобиете ново разбиране на нещата. Всички сте чели тази глава, знаете я, но не сте я приложили. Всички се молите, но още не знаете, как трябва да се молите. Всички вярвате в Бога, но вярата ви не може още да ви помогне. Дойде ли ви някакво изпитание, веднага питате Господа, защо ви изпитва. Това е съмнение. Каже ли баща ти да занесеш един хляб на разстояние един километър оттук, вземи хляба и го занеси. Не питай, защо трябва да го занесеш там. Каквото каже баща ти, изпълни го без колебание. Той е разумен, добър баща, знае, какво прави. - Искам да зная нещата предварително. - Щом запитваш, ти се съмняваш в него. Първо, изпълни волята му, знанието ще дойде накрая. Каже ли ти Бог да направиш нещо, направи го без никакво съмнение и колебание. Вложи вярата си в Него и прави всичко, каквото ти заповядва. Ако помислиш, че Бог е зает с някаква работа, не ти обръща внимание и не се грижи за тебе, ти сам се отдалечаваш от Него, сам поставяш препятствия на пътя си. Помни: Няма същество в света, което да е готово при всички случаи да помага на хората, както Бог. Няма

същество в света, на което съзнанието да е всяко будно, както на Бога.

Защо понякога Бог не помага на хората? Представете си, че някой е в затвор. Краката му са вързани с тежки вериги, които не му дават възможност да се мръдне. Той плаче, моли се, вика към Господа, иска помощ: Господи, хвани ме за ръка и ме извади от този затвор. Бог чува молитвата му, но не се притича на помощ. Ако го хване за ръката и започне да тегли нагоре, ще я скъса. Той погледне към него, вижда, в какво положение се намира, и му нашепва, какво трябва да направи, за да го освободи. Веригите, с които е вързан, представляват неговите желания които го държат здраво за земята. Господ му казва: Откажи се от земните си желания, и аз ще те освободя от затвора. - Не мога, Господи. Ти си всемъдър, всесилен, Ти ме освободи. Ако човек сам не скъса връзките на своите желания, никой не може да му помогне. В такъв случай, по-добре да останеш с товара си, отколкото насилиствено да ти го отнемат и да останеш без ръка. Мнозина искат да отидат при Бога с всички си товар, с всичко земно и преходно. Не може така. Който отива при Бога, ще остави товара си на земята, ще се откаже от човешкото и преходното и ще се яви при Него свободен, готов за нов живот и нова работа.

Следователно, ако искаш да ти се помогне, развържи сам връзките, които те държат за земята. Сам си се вързал, сам ще се развържеш. Ще отидеш при Бога с душата си, която почти няма тегло. Ще кажете, че душата тежи 30 грама. И 30 грама не тежи. Тя е по-лека и от атома. Кой учен досега е могъл да претегли атома на някой елемент? Днес няма везни, с които да претеглят атома. Ако той не се подава на физическо претегляне, колко по-невъзможно е това за душата. Това е задача на висшата математика, т.е. на математиката от духовния свят.

И тъй, стремете се към Божественото, към Божествените мисли и чувства. Не се стига лесно до Божественото. За да дойдеш до него, трябва да минеш през най-големите противоречия и страдания. Божественото е на границата между физическия и духовния свят. Като дойдеш там, ще изпиташ страх и ужас: под тебе е бездънна пропаст, над тебе не виждаш нищо, на никого не можеш да уповаваш. Нищо друго не ти остава, освен да минеш през тънкия копринен конец. Минеш ли по него, на отвъдната страна те очаква спасението. Там е Божественото. Докато дойдете дотам, трябва да изучавате изкуството да ходите по въже. Това значи, да се въръжите с любовта.

„И явих им Твоето име и ще явя, да бъде в тях любовта, с която си ме възлюбил, и аз в тях.“ (26 ст.) Тук се говори за любовта в широк смисъл, от която мнозина се страхуват. Те мислят, че ако приемат тази любов, ще изгубят живота си. Не само че няма да го изгубят, но и сегашният, и бъдещият им живот ще се осмислят. Любовта осмисли всичко. С любовта и царят, и последният слуга са доволни от живота си. Без любов мъчно се живее. Където се обърнеш, от никъде нямаш помощ: пари нямаш, къща нямаш, приятели нямаш. Какъв смисъл има такъв живот? Достатъчно е да отвориш сърцето си за любовта, за да придобиеш всичко: и пари, и къща, и приятели. Любовта примириява противоречията. И беден да си, щом имаш любов, сърцата на хората се отварят за тебе, всички те приемат в домовете си като техен близък. Имаш ли нужда тогава от своя къща? При любовта благото на единого е благо за всички. Който носи любовта в сърцето си, той е гражданин на царството Божие. Щом е гражданин на Божественото царство, той е приет във всички земни царства. Любовта освобождава човека от всички ограничения. Желая ви да придобиете любовта, още докато сте на земята, за да се отвори широко светът пред вас, да

осмислите живота си. Само така ще се пригответе за минаване по тънкия конец.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

13. Утринно Слово от Учителя,
държано на 15 декември, 1935 г. 5 ч.с. София - Изгрев.

ЗЕМЯТА КАТО УЧИЛИЩЕ

Размишление.

Мнозина се запитват, защо са дошли на земята. Отговорът на този въпрос е прост и естествен: Човек е дошъл на земята да се учи, да придобива знания. Това не е достатъчно. Важно е да придобие систематични знания, за което е нужно да започне от най-елементарните работи. Кои неща са елементарни? Някои имат едно понятие за елементарните работи, а други - различно от тяхното. За едни хора иглата е елементарно нещо, а за други - не е. Те я ценят според службата, която върши. В даден момент тя може да зашие скъсаната дреха на някого и да му даде възможност да си свърши работата. В този случай, иглата върши такава работа, каквато и скъпоценният камък не може да свърши. Просто, елементарно нещо е иглата, но върши добра работа.

И тъй, човек е дошъл на земята да учи. Като започва от елементарните работи, той развива ума си, придобива постоянство. За това се изисква труд и работа. Не е знание онова, което се постига без труд и работа. Не е богатство и онова, което се постига без труд и работа. Ще дойде ден, когато с малки усилия, с малък труд ще се постигат големи знания и богатство, но днес това е невъзможно. Това, което в далечното минало било достояние само на гениите и светиите, днес е достъпно и на обикновените хора. Едно

време само гениите и светиите могли да говорят и да мислят право. Обикновените хора повече слушали и мълчали като риби. - Защо? - Не им било дадено да говорят. Постепенно те са развивали тази способност, докато днес повечето хора могат да говорят добре, минават даже за оратори. Всеки издава звукове, всеки отваря и затваря устата си, но малцина говорят, както трябва. Говорът има отношение към любовта.

Сега, като се говори за велики и обикновени хора, виждаме, че великите са малко на брой. В областта на музиката, например, днес едва ли има 19 знаменити музиканти, като 19-те забележителни звезди на небето. Ще дойде ден, когато повечето хора ще бъдат видни виртуози, всеки в своята област, както 19-те звезди от първа величина. Това ще стане постепенно. Като работи съзнателно върху себе си, човек развива своите дарби и се проявява като знаменит виртуоз. Много години са нужни, за да се постигне това. Някой работи десетки години усилено върху себе си, но пак не става велик човек. Има нещо, което му препятствува. Казано е в Писанието: „Свети бъдете!“ Велико нещо е да станете свети, но това не се постига лесно. Човек трябва да се стреми към светостта, а кога ще я постигне, не е важно. Работете за придобиване на добродетелите, без да се питате, кога ще ги постигнете.

Ще кажете, че светостта не е за всички хора. Понеже не знаете, кое е за вас и кое не е, работете върху светостта, да си проправите пътя към нея. Някога ще се приближите към нея и ще станете чисти и свети. Ако не се приближите до нея, пътят ви за небето ще остане затворен. Ако искаш да станеш професор, трябва да си свършил университет. Освен това, трябва да си се специализирал по предмета, който ще преподаваш. Много знания се изискват от професора. Ако е филолог, трябва да знае добре няколко езика. Ако е естественик, трябва да познава добре естествените науки. Виждате, че някой наблюдава небето

и казвате, че е астроном. Не всеки, който наблюдава небето, е астроном. Астрономът наблюдава небето през телескопа и вижда различни звезди, големи и малки. Той прави ред наблюдения, изчислява разстоянието на звездите една от друга, изчислява за колко време дохожда светлината им до земята и т.н. Някои от изчисленията му излизат верни, някои не са верни, но той не се отчайва, прави нови изчисления. Голямо постоянство има астрономът. Той посвещава целия си живот на звездите. Какво прави обикновеният човек? Помоли се на Бога два-три пъти, погледне към небето и очаква отговор на молитвата си. Ако не получи, обезсърчава се, обезверява се и се отказва от Господа. Това не е никакво верую, това е човек без убеждение. Без труд, без усилия той очаква големи постижения. Това е невъзможно. Този човек не познава животните и растенията, които го обикалят, не познава своите прояви, а изисква, като прочете една-две молитви, да получи отговор на молитвата си.

Смирение е нужно на съвременните хора. Един болен ме повика в дома си, да му дам някакви наставления. Питам го, защо не се обърне към някой лекар. Каза ми, че не искал да употребява лекарства, да трови организма си. Казвам, че мога да му помогна без лекарства. Обаче, зная, че като оздраве, ще ме пита, как съм го излекувал. Аз помагам, без да обяснявам, как правя това. Ще кажете, че никакво чудо става с болния. Мислете, както искате, но аз не давам никакви обяснения. Ако е въпрос за чудеса, понякога и животните правят чудеса. - Възможно ли е това? - Възможно е.

Две снахи отишли със свекърва си в гората за дърва. По едно време те се скарали. Свекървата се разтревожила и легнала на земята, не искала да се мърдне. Снахите я увещавали да стане, да си вървят, но тя казала: Ако не ми доведете кола от селото, не мърдам от мястото си. Те се чудели, какво да правят. Селото било далеч, не могат да

отидат за кола. Да я оставят сама в гората, и това не може. Докато мисели, какво да правят с нея, от вътрешността на гората се задала мечка. Като я видели, снахите хукнали да бягат. И свекървата не се забавила. Веднага се вдигнала от земята и ги последвала. Като разбрали, че и свекървата тича след тях, снахите се запитали: Как стана чудото? Кой направи това? - Мечката. Щом я зърнала, свекървата се изправила на краката си и без кола се върнала в селото. Тъй щото, когато някой ме пита, какво трябва да прави, за да се излекува, казвам: Мечка трябва да те срещне. Щом я видиш, страхът ти ще изчезне, а с него заедно и болестта.

Две хиляди години се изминаха от идването на Христа на земята, но и до днес още хората разискват върху въпроса, защо е дошъл. Онези, които само разискват, без да прилагат, са останали далеч от Христовото учение. Те се спират само върху външната страна на учението. Обаче, има хора, които проникват в същината му и вървят напред. Те са граждани на царството Божие и синове Божии. Който не е влязъл в царството Божие, още спори върху въпроса, Син Божи ли е Христос, или обикновен човек. Съвременните християни спорят върху различни въпроси, както красивите моми помежду си, коя от тях е най-красива и заслужава княжеския син. Все една от тях ще бъде най-красива и ще се ожени за княжеския син, но явява се въпросът. За красотата ли се жени човек? Той може да се ожени за красива мома, но после ще пита, има ли някаква нива зад красотата. Без нива, която да дава нещо, красотата е безпредметна. Някой свърши с отличие медицина, право, естествените науки или музика. Всички разглеждат диплома, радват се, че пред тях стои способен човек. Дават му след това да изсвири нещо, но той започва да се мъчи, върти цигулката на една, на друга страна, нищо не излиза. Довеждат на медика един болен, той не може да определи диагнозата. Дават му да разреши един спорен въпрос, и това не може. Какъв смисъл има тогава

неговият отличен диплом? Докато хората използват духовното за придобиване на материални блага, всяко ще бъде така. Човек трябва да учи от любов към науката, а не от желание да му допринесе материални блага, да се издигне с нея. Знанието се дава само на онзи, който го търси безкористно и с любов.

Днес се проповядва на хората, как трябва да живеят, но те се отегчават и казват: Всичко, което ни се проповядва, го знаем вече. Знаем, че Христос дойде на земята да спаси човечеството, за което пострада, умря и възкръсна. Знаем, че трябва да възприемем учението *Му* и да живеем по любов. Вярно е, че съвременните хора знайт много неща, но прилагат ли това, което знайт? Много хора са слушали видни музиканти, възхищавали се от тях, но ако ги накарат да свирят, не могат. Не е все едно да слушаш нещо, да разбиращ и да прилагаш. Прилагането подразбира работа, упражнения. Не е лошо да слуша и да разбира човек нещата, но трябва да има стремеж, да постигне това, което е слушал и разbral.

Всички трябва да станат наследници на царството Божие, да придобият нещо, което да им послужи като капитал, който да влагат в обръщение. Придобие ли нещо ценно в себе си, човек усилива вярата си. Той сам вярва вече в това, което говори. Иначе, колкото и да говори, не вярва на думите си. Някой минава за голям метеоролог, но не може да предскаже времето. Днес не може да предскаже, утре не може, докато сам изгуби вяра в знанието си. Има растения, животни, птици, риби, които предсказват времето, а той не може. Свинята, паякът предсказват времето, а някой учен говори, обяснява законите, но предсказанията му не се събъдват. Как предсказва паякът? Много просто. Наблюдавайте проявите му при промяната на времето, и вие сами ще извадите заключение за неговото знание. Трябва ли да се говори много, кога печката се отразява приятно на човека и кога неприятно? Достатъчно-

е да се приближиш при силно нагорещена печка, за да ти стане неприятно. Отдалечиши се на известно разстояние, изпитваш приятност.

Задачата на човека е да усили вярата си, да си служи с нея. Като заболееш, приложи вярата си. Боли те стомаха, кажи му да оздравее. Ще кажете, че стомахът не се лекува с думи, но се нуждае от лекарства. Не е така. Думите, които му казваш, трябва да са проникнати от вяра. Щом ти пръв вярваш в думите си, и стомахът ти ще повярва. Ако не можеш сам да си помогнеш, извикай двама или трима свои приятели, да усилите действието.

Христос казва: „Където са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз посред тях.“ Христос е лекувал различни болести. Защо и вие да не се лекувате сами? Той е упавал на Бога и на себе си, а вие упававате на майка си, на баща си, на роднини, на приятели, на лекари, и най-после упававате на Бога и на себе си. Онези, на които упававате най-много, не могат да ви помогнат. Всеки, който върши Божията воля, може да ви помогне. На такива хора трябва да упававате.

Христос казва: „Който върши Божията воля, той ми е брат, и сестра, и майка.“ Който не изпълнява Божията воля, той се интересува само от своите работи. Той мисли само за себе си и казва: Докато не наредя своите работи, за никого не се интересувам. Ако ми остане време, тогава ще мисля за другите. - Защо този човек не е добър като другите? Защо не е готов да помага на близкия си? - Дотук е дошъл човекът, нищо повече не може да направи. Каква задача може да реши детето от първо отделение? - Само такава, която познава, която е учило. Ако му дадете задача от второ, трето или четвърто отделение, то казва: Не мога да решам тази задача, не съм свършил повече от първо отделение. Сегашните хора, светски и религиозни, са на различни степени на развитие, поради което всеки може да свърши такава работа, за която е готов. Вън от

ней, той се отказва да работи.

Сега аз засягам този въпрос не за упрек, но за ориентиране. Той има отношение към бъдещето. Днес всеки е това, което е изработил и придобил в себе си. Утре ще бъде нещо повече. Човек се развива по специални закони. Никой не може да излезе вън от законите на своето развитие и да върви напред. Всеки човек е специфичен плод, който узрява на своето време. Никой плод не може да узреет в 24 часа. Колкото и да желае това, той не може да излезе вън от законите и реда на природата. Някои плодове узряват в продължение на два-три месеца, а други - в продължение на четири-пет месеца. И човек е плод, за узряването на който е нужно определено време. Той трябва първо да цъфне, да завърже и най-после да даде плод. Някой иска да даде плод преди да е цъфнал и завързал. Това е невъзможно. Първо трябва да напъпиши, да цъфнеш, да завържеш и след време да дадеш плод. Това се определя от природните закони. Ще кажете, че сте постигнали някои неща. Ако малките неща сте постигнали, трябва да работите много, за да постигнете големите.

И Петър рече: „Сребро и злато аз нямам, но което имам, това ти давам: В името на Иисуса Христа Назарянина, стани и ходи!“ И като го хвана за дясната ръка, дигна го; и тоз час утвърдиха се плесните и глезните му. И скочи, та се изправи и ходеше; и влезе с тях в храма, та ходеше, и скачаш, и славеше Бога. (6, 7, 8 ст.) Петър излекува болния, защото имаше Христовия Дух в себе си.

Следователно, само онзи може да лекува, който носи Духа в себе си. Какво нещо е Духът, малцина знаят. Ще кажете, че всеки може да има Христовия Дух. Не е така. Не всяка печка може да топли. Само онази печка дава топлина, в която има въглища. И това не е достатъчно. Въглищата трябва да са запалени и буйно да горят. Топлината излиза от печката и стопля окръжаващите.

Следователно, ако здравето минава през душата на

човека, и тя трансформира енергията му, той може да прояви силата си. Същото може да се каже и за вярата. Ако вярата проникне през всички клетки на човешкото тяло и го освети и събуди Словото в него, тя е изпълнила задачата си. Ако вярата може да запали Словото в човека, изпълнила е своето предназначение. Казано е в Писанието: „Не угасвайте Духа.“ - Може ли Духът да изгасва? - Не може. Значи, тези думи имат вътрешен, скрит смисъл. Да не угасвате Духа в себе си, това значи, да не препятствувате на условията, при които Духът се проявява. Щом Му препятствувате, Той не може да се прояви. И във вас да е, пак не може да се прояви, ограничен е. Когато Духът не може да се прояви, човек се намира в трудно положение.

Днес всеки човек има някакво верую и счита, че то е най-право. Православният мисли, че православието е най-право и вън от него няма спасение. Мохамеданинът мисли по същия начин. Обаче, малко вярващи прилагат своето верую, както трябва. Всички изискват от Бога да изпълни желанията им. Когато Бог иска от тях да направят нещо, отказват се под предлог, че нямат знание. Отчасти те са прави. Бог, Който е всемъдър, не може да изпрати невежия на работа. За да му възложи никаква работа, Той трябва да го научи, как да работи и какво да говори. Затова е казано в Писанието: „Когато дойдат дни на изпитание, не мислете, какво ще правите. Духът, Който е във вас, ще ви научи, какво да говорите.“ - Кого ще научи Духът? - Онези, които имат вяра, които са готови да Го приемат. Духът посети мнозина евреи, но малцина Го приеха. И които Го приеха, даде им сила да проповядват Словото Божие и да лекуват болни. Слънцето огрява цялата вселена, но камъните само се нагорещяват, а земята погълща лъчите и дава подтик на растенията да растат. Единствен човекът разбира най-добре слънцето, възприема светлината и топлината му и започва да мисли.

Мнозина слушат Христовото учение, малцина Го

приемат и прилагат. Всеки Го възприема по специфичен начин: едни Го възприемат като камъните - нагорещяват се; други - като земята, която го погълща и дава подтик на растенията да цъфтят, връзват и да дават плод. Малцина Го възприеха като хора, в които внесе живот. Които Го приеха така, приложиха Го. Да се приложи Христовото учение, това значи, да се свърже човешката душа с Бога, да се почувствува човек като Син Божи. Който има правилни отношения към Бога, никога не питай, кой какъв е, христианин, мохамеданин или будист. Той познава, кой е свързан с Бога, и го разбира.

Като се говори за различните вярвания на хората, някои запитват: Толкова години вече, как слушаме Словото, не сме ли още христиани? Не сме ли още Синове Божии? Да се задава такъв въпрос, то е все едно, детето да пити в утробата на майка си: Не съм ли още човек? Ти ще станеш човек, когато минеш през 400 000 различни форми. И, като издържиш изпита, ще се родиш. Това става на деветия месец. Който издържи, заминава за другия свят. Като се роди човек, се поставя на друг изпит. Какъв е този изпит, после ще разберете. Помните ли, какъв беше първият ви изпит? Забравили сте го. Помните ли, кога се пробуди съзнанието ви и каква беше първата ви мисъл? И това сте забравили.

И тъй, докато съзнанието на човека не се пробуди, докато не гледа на природата като на нещо живо, нищо не може да постигне. Съзнанието на съвременния човек е обикновено, съзнание на различаване на добро и на зло. Това съзнание трябва да се повдигне, да мине в по-висока степен, да гледа на Бога като на свой Баща. Такова състояние наричаме синовно. Докато се нуждае от утеха, от помиряване, от възстановяване на вътрешния мир, човек е в обикновеното съзнание. Всичко това ще изчезне, когато той влезе в Божественото съзнание, или тъй нареченото свръхсъзнание или космично съзнание. Ще

кажете, че трябва да се примирите с Бога в себе си. Ням защо да се примирявате всеки ден. Щом се примирите веднъж, вие сте примирени вечно. Щом сте в синовни отношения с Бога, вие изпълнявате Неговата воля. Който изпълнява Божията воля, не се натъква на противоречия. Като върши Божията воля, той знае, че върши и своята работи. Човек е дошъл на земята да свърши първо работите на Баща си, а после своята. Който не изпълнява Божията воля, има криво разбиране за нещата. Той живее първо за себе си, а после за другите. Тази е причината, където неговият живот е подобен на живота на листа. Докато пролет и лято, листът стои на дървото зелен и свеж. Щом дойде есента, той постепенно пожълтява, окапва и изгнива. Трябва да се минат още шест месеца, за да се яви отново. Това е животът на живите-умрели. Човек трябва да мине в по-висока фаза на живот, че и като умре, да бъде жив. Това е животът на умрелите-живи, минаване от смърт към живот, а не от живот към смърт. Значи, съществуват две положения: минаване от живот към смърт и от смърт към живот. Христос мина първо от живота към смъртта, а след това - от смъртта към живота, т.е. към възкресението.

И тъй, за да минете от смъртта към живота, трябва да пазите следните правила: Не внасяй капитала си в банки, които фалират. Не уповавай на временни, преходни неща. Уповавай само на Божественото в себе си. Който спазва тези правила, лесно се справя с изпитанията и страданията си. Той е подобен на авиатор, който знае законите на летенето. При каквито мъчнотии да се намери, лесно се справя. Който не знае законите на въздухоплаването, лесно обърква пътя си и пада на земята. Истинският християнин лесно се правя със силите на своя организъм, със силите на ума и на сърцето си. Той знае, колко светлина и топлина му е нужно, и така регулира силите на ума и на сърцето си, за да не произвеждат повече светлина и топлина, отколкото им е нужно. Понякога светлината е

толкова голяма, че очите на човека не могат да я понасят; топлината е толкова голяма, че сърцето не издържа на нея.

Също така и идеалът на човека не трябва да бъде по-висок от възможността му да издържа на него. Не е позволено да правите по-големи усилия от тези, които организъмът може да издържа. Като спазвате законите на разумната природа, това не значи, че изведенъж ще станете светии. Светийството се постига с течение на стотици години съзнателен живот. Няма да усетите, как ще станете светии. Както придобивате по наследство известни дарби и способности, така ще станете светии. Като обработвате и развивате сърцето си, вие се готовите за светии; като развивате ума си, готовите се за гении. Работете с вяра върху сърцето и ума си, за да разчитате на капиталите, които се крият в тях, както банкерът разчита на своята чекова книжка. Достатъчно е да се подпише той на чека, за да получи, каквато сума му е нужна.

Мнозина казват, че човек се нуждае от вяра. Каква трябва да бъде вярата му? - Да почива на връзка с Бога, с разумните същества. Връзката подразбира чек. Както без чек не можеш да получиш никаква сума, така и без връзки с възвишенните същества не можеш да имаш никаква вяра. Ти не обичаш хората, критикуваш Бога, а очакваш същевременно големи придобивки. Не, широк трябва да бъдеш в своите възгледи и вярвания, никого да не съдиш. Живееш ли добре, Бог сам ще ти помогне, няма да очаква да викаш към Него за помощ. Най-напред Той ще ти покаже, как да живееш, а след това ще те постави на изпит. Така постъпва учителят по музика с ученика си. Първо той го запознава с цигулката, показва му, как да я държи, как да управлява лъка и след това му дава елементарни упражнения, като го напътства в изпълнението им.

Често хората говорят за миналото си, съжаляват за

изгубените условия. Чувате ги да казват: Какви бяхме едно време! Да се говори за миналото, това значи, да не можеш да използваш настоящето и бъдещето. Говорете за настоящето, а не за това, че някога сте били богати, здрави, учени, силни. Ако днес сте бедни, болни, невежи и слаби, защо не говорите за придобиване на богатство, здраве, знание и сила? - Какво трябва да прави бедният?

- Да работи, за да придобие богатство. - Богатият? - Да вложи богатството си в обръщение. - Невежият? - Да започне да мисли. Правата мисъл отваря пътя на человека във всички посоки.

В какво се заключава правата мисъл? Как се прилага тя? Начините, по които се прилага правата мисъл към различните хора, са различни. - Защо? - Защото всички не могат да я възприемат по един и същ начин. Умовете на всички хора не са еднакво устроени и развити, да възприемат и чувствуват еднакво. Очите и ушите им също не са еднакво развити. Тази е причината, където един вижда предметите от едно разстояние, а друг - от друго разстояние. Ако предметът е много далеч, не се вижда ясно; ако е много близо, пак не е ясен. На младини човек вижда ясно предметите, на старини не ги вижда добре. За да ги види добре, трябва или да ги приближи до очите си, или да ги отдалечи. За да вижда добре, той трябва да носи очила. Правилно е, обаче, и 120 годишният дядо да вижда ясно предметите, без очила. Някой вижда добре, но, като влезе между хора, на които зрението е слабо, той се повлиява от тях и започва да не вижда ясно.

Един познат ми разправяше следната своя опитност. Стпал рано сутринта и започнал да чете вестник. Прочел всички новини. По едно време искал да свали очилата си от очите, да ги изчисти. Посегнал да ги свали, но останал учуден: очилата не били на очите му. Значи, той чел свободно, без очила. Пожелал по-нататък да чете вестника, но не могъл, не виждал вече без очила. - Защо не виждал?

- Защо се намирал под влиянието на мисълта, че не може да вижда без очила. Докато не мислил за очилата, виждал ясно; щом помислил за тях, не виждал вече. Това е законът на внушението, под който се намират всички хора. Някой казва, че има вяра. Щом се срещне с безверници, и неговата вяра отслабва. Той се разколебава във вярата си и казва: Не зная, какво става с мене. Едно време имах вяра, но сега вярата ми отслабна. Много естествено, препоръчали са ти очила, и ти си повярвал, че не виждаш, че вярата ти отслабнала. Ако се убедиш сам, че виждаш, вярата ти, сама по себе си, ще се усили.

Законът на внушението действува във всички области на живота, във всички науки и изкуства. Някой цигулар свири добре, изпълнява правилно музикалните пиеци, но ако попадне между немузикални хора, или между големи критици, може да изгуби вярата в себе си и да се провали. Ако е сам, той свири добре, с изпълнение и разбиране. Той знае, че животът не е само равнище, но има височини и дълбочини, има радостни и тъжни моменти, които предава точно. Ако изнася състоянието на влюбен и отчаян човек, в тоновете се предава еднонастроение; ако предава любовта на някой оптимист, тоновете имат друг израз. Благородното и възвишено чувство се предава чрез лъка по особен начин. Добрият майстор-виртуоз свири, както мисли и чувствува. Така той завладява публиката и се ползва от любовта ѝ. Следователно, като се научите да свирите точно, чисто и вярно, вие сте виртуоз, на когото липсва само изпълнение. Четете ли, свирите ли, живеете ли, трябва да бъдете истински виртуоз, да имате добро изпълнение. Само така ще бъдете доволни от себе си. Само така ще задоволявате и окръжаващите. Не може да очаквате успех, ако вие не сте доволни от себе си.

Съвременните хора говорят за новото в живота, в музиката, в изкуството. В какво се заключава новото? - В изпълнението. - Как се предава изпълнението? - Чрез

вглеждане в малките неща. Умееш ли да предадеш израз на дребните неща, ти си изпълнител. Изпълнение е нужно не само в музиката, но навсякъде, и в знанието, и в писането, и в говоренето и т.н. Някой пише, както му попадне. Той казва: Важна е идеята, а не как е написана и предадена. Не е така. Такова писане е обикновено. Така пишат всички писари. Истинският писател обръща внимание на граматиката и поставя всяка дума на нейното място. Като четете Библията, Евангелието, виждате, че има нещо увлекательно в тях. Те са написани по особен начин, в особени гами, и разполагат към четене. Изпълнение е нужно във всички човешки прояви. И като се моли, човек трябва да знае начина, по който да нарежда думите. Ако наредиш молитвата си правилно, ще бъдеш чут. Ти се молиш по един, по друг, по трети начин, но не получаваш отговор на молитвата си. Чудиш се, коя е причината за това. Причината е в самия тебе, не знаеш да се молиш.

В старо време имало един светия, който постоянно се молел на Бога, но молитвата му не се приемала. Той искал да знае причината за това. Един ден, както се молел, видял един ангел, който му казал: Дойдох да ти открия, защо твоята молитвата не се приема. Преди години, когато живееше като обикновен човек, ти отне котела на една бедна вдовица. Докато не върнеш котела ѝ, молитвата ти няма да се приеме. Това представя дисонанс в молитвата ти, поради което тя не се приема в света на хармонията.

Един религиозен човек често се молел на Бога да подобри материалното му положение. Случило се нещо в живота му, което го накарало да мисли, че Бог послушал молитвата му. Веднъж, като се връщал от черква, видял една торба на прозореца в къщата на един банкер. Помислил си: Ще видя, какво има в торбата. Повдигнал я и останал крайно изненадан: торбата била пълна със злато. Като броил парите си, банкерът забравил торбата

на прозореца. Религиозният човек си обясnil работата, както му се искало. Той си казал: Молих се на Бога да подобри положението ми. Ето, виждам тази торба със злато на прозореца и се радвам, че Бог е промислил за мен.

Той взел спокойно торбата и се върнал у дома си. Като започнал да се моли на Бога и да благодари за парите, забелязал, че между Бога и него застава торбата и пречи на молитвата му. Това продължило две седмици. Колкото пъти започвал молитвата си, пред него се изпречвала торбата и не му позволявала да се моли. Най-след той разбрал погрешката си, вдигнал торбата и я занесъл на банкера, като му казал: Слушай, братко, твоята торба затвори пътя ми към Бога. Колкото и да се моля, молитвата ми не се приема. Аз мислех, че ще направя нещо с тези пари, но се убедих, че те не са мои, нито ми са нужни. Вземи парите си назад, те са необходими за твоите нужди. Следователно, ако си взел парите на брата си, ще ги върнеш. Не ги ли върнеш, ще знаеш, че молитвата ти няма да се приеме, и работата ти няма да върви добре. Ще върнеш котела на бедната вдовица, ще върнеш торбата с парите на богатия банкер - нищо повече. Ще знаеш, че работите не вървят добре, защото си взел чужда вещ. Ще върнеш чуждото и ще разчиташ само на онова, което сам си изработил и придобил. Следователно, докато не изправиш и най-малката си погрешка, все ще има нещо, което ще те спъва. Може да си постигнал много, но в момента, когато започнеш да се повдигаш, ще се натъкнеш на някакво малко препятствие, което ще те спъне.

Сега аз говоря за малките неща, които остават скрити от погледа на всички, но Бог ги вижда. Няма скрито-покрито, което Бог не вижда. Не е важно, дали хората виждат погрешките ти; важно е, дали Бог ги вижда. Понеже Той вижда всичко, затова махни всички препятствия, които стоят на пътя между Бога и твоята душа. Изчистете ума и сърцето си от всички погрешки, които стоят като

препятствия на пътя ви. И тогава, каквото пожелаете, ще ви се даде. За каквото и да се молите, молитвата ви ще се приеме. Много котли, много торби има на пътя ви, които ви спъват. Намерете притежателите им и ги върнете. Върнете чуждите неща, да не се спъвате в тях. Ако сами не си помогнете, никой не може да ви помогне. Трябва да съзнаете, че на времето си сте имали нужда от котела и от торбата. Обаче, днес те не ви са нужни. Не само, че не ви са нужни, но са препятствие във вашия живот. Те са временни неща, които днес не ви ползват. Заблуждението и погрешката не е в това, че си взел торбата с парите, но в мисълта и вярата в парите. Ти мислиш, че без тези пари не можеш да живееш. Ти си вложил вярата си във временни и преходни неща. Вложи вярата си в Бога. При всички случаи на живота си, вярвайте и разчитайте първо на Него. Всеки трябва да върне котела на вдовицата, от която го е взел и торбата с парите на банкера. Само така ще се оправят неговите работи. Освободете се от чуждите котли и торби и така идете при Господа.

Ще кажете, че като се изнасят погрешките на хората, имаме предвид някого. Ние говорим за погрешките на всички хора, а не на единого. Погрешките на всички са едни и същи. Безразлично е, кой греши. Когато един греши, все едно, че всички грешат. Първо Ева сгреши, и грехът се предаде на всички хора. Тя повярва на лъжливите думи на змията и яде от забранения плод. Тя повярва, че като яде от този плод, ще стане като Бога. И съвременните хора вярват, че като ядат много, ще станат здрави и силни. Силата и здравето не идат от външната храна. Бог храни человека отвътре и му дава сила и живот да работи, да решава задачите си. Който много яде, много плаща. Пазете се тогава от кривите мисли, които сте получили по наследство, и знайте, че силата и здравето се определят от правата мисъл, правите чувства и действия.

Мнозина се оплакват, че нямат достатъчно светлина

в ума си. Причината на това е, че те сами са поставили някакво препятствие между душата си и Бога. От тях зависи да потече отново светлината. Достатъчно е да махнат препятствието от пътя си, и светлината ще дойде. Препятствието, което стои на пътя им, е кривата мисъл, че не могат да изпълнят Божията воля по липса на възможности и условия, че нямат средства, нямат дрехи, обуща, къща и т.н. Къде се крият възможностите и условията за изпълнение на Божията воля? - В главата на человека. Ще каже някой, че главата му е малка, не може да ражда. Каквато да е главата му, тя носи в себе си достатъчно възможности и условия. От человека се изисква само добра воля да реализира това, което е вложено в неговата глава. Ако главата му е голяма, и плащането ще бъде голямо. Който прави заеми, трябва да плаща: колкото по-големи са заемите, толкова повече лихва ще плаща. Изобщо, колкото повече е дадено на человека, толкова повече се иска от него.

Съвременните хора имат всичко на разположение. Дадено им е, каквото трябва, нищо друго не им остава, освен да работят. Те имат инструменти и учители; свирене и работа се иска от тях. При това, като свирят, трябва да избягват погрешките. Ако направят една погрешка, диригентът ще я изправи. Той коригира музикантите, но и тего коригират. Достатъчно е да направим малка погрешка, за да я видят веднага. Не е лошо, че греши човек; лошо е, когато не изправя погрешките си. Някой греши и се извинява, че вината не била в него. Това не е важно, ти си длъжен да изправиш погрешката си. Пишеш нещо, не слагаш препинателните знаци на място, изяждаш букви и т.н. Кой е виновен за това? Ще кажеш, че вината е в учителите, които не са обърнали достатъчно внимание на работата ти. Щом съзнаваш това, днес ти сам ще се изправиш; ще работиш усилено, да придобиеш това, което ти липсва. Счупил си крака си, не питай, защо си го

счупил. Търси човек, който поправя счупени крака, да ти помогне.

И тъй, ако сам не можеш да изправиш погрешката си, обърни се към Бога, Той да ти помогне. Що се отнася до грехове и престъпления, изправянето им е в ръцете на Бога. Ще се обърнеш към Него, и Той ще изпрати някое разумно същество да ти помогне. Обаче, дойдеш ли до погрешките си, това е твоя работа. Сам правиш погрешки, сам ще ги изправяш. Ти свириш добре, лесно четеш нотите, но ти липсва изпълнение. Ще работиш върху него, да дадеш израз на свиренето. Много хора свирят, но малцина са истински музиканти. Много хора рисуват днес, но малцина са истински художници. Картината трябва да има въздух, дълбочина, израз. От която страна да гледаш една картина, тя трябва да има израз.

И тъй, бъдете добри музиканти, добри художници, без да се представяте пред хората, че сте такива. Нека те сами ви оценят. Иначе, ще приличате на голяма лампа, около светлината на която се събират множество мушици, комари и пеперудки. Малко е съзнанието им, те не могат да я разбират, но, въпреки това, трупат се около нея. Ето защо, съветвам ви, ако сте светии, гении, велики учени, да минавате незабелязано между хората. Какво ще разбере пеперудката от работата на гения? Тя нищо не разбира. Някой чете Евангелието или друга священа книга. Какво ще ѝ разправя за съдържанието? При това, тя е дошла вечер. Който иска да учи, трябва да дойде сутрин, когато е светло. Освен това, съзнанието ѝ трябва да се повдигне до такъв уровень, да разбира нещата. Ще кажете, че миналото на някого не е светло, не може да му се помога. Оставете на страна миналото. Бог не се занимава с миналото на хората, но с тяхното настоящe.

Красотата на живота се заключава в сегашните разбирания на хората. Христос дойде на земята да заличи миналото на хората и да отвори път към новото, към

любовта. Тя ще превърне злото в добро, омразата в любов. И до днес още хората се мразят, убиват, изнасилват. - Кой е прав, кой е правоверен? - Това са въпроси на миналото. Влезте в пътя на любовта, в пътя на сегашния и бъдещ живот. Еди-кой си нямал вяра, не прилагал доброто като вас. Не се сравнявайте с никого. Откъде знаете, каква е вашата вяра? Опитали ли сте я? Направете опит, да видите, каква е вашата вяра, колко издържа, и тогава говорете за себе си. Вярата и любовта предават особени качества на човека: лицето му е светло, погледът ясен и отворен, отношенията му с хората нежни, благородни. От сутрин до вечер той е зает с изпълнение на Божията воля. Достатъчно е да дойде при него някой беден или болен, за да му се притече на помощ. Бедният се оплаква от положението си, но той го утешава и казва, че така, именно, му се дава възможност да познае Бога. И на болния казва същото.

Наистина, тежко е положението на бедния и на болния, но онзи, който носи любовта в себе си, поема половината от загубата им и дава половината от печалбата си. В това се заключава Божественото. Това е новото учение. Ще кажете, че всеки сам трябва да носи кръста си. Това е законът, това е старото учение. Новото учение - учението на любовта казва: Ще вземеш участие в страданието на близния си, ще понесеш половината от загубата му и ще дадеш половината от печалбата си.

„Сребро и злато аз нямам, но което имам, това ти давам.“ (6 ст.) Аз пък ви казвам: В името на Бога на Любовта, Който е изпратил своя Син на земята да спаси човечеството, нека се отворят умовете и сърдата ви, да следвате Божия път, да възприемате вярата, надеждата и любовта, които оживяват и възкресяват. В Негово име станете, вървете напред и работете!

„Пази свободата на душата си силата на духа си, светлите мисли на ума си, и добрите чувства на сърцето

си. Помни: Царският път на душата е добрата мисъл на духа. Помни и не забравяй: Ти не си пратен на земята да глаждиш изсъхналите кости на твоите предци. Не си пратен да се занимаваш с миналото. Всяка разумна душа има определено място в света. Бъди благодарен на това, което ти е дадено. Изплитай своето благодеенствие, както паякът плете своята мрежа.“ (От книгата „Царският път на душата.“).

Божият Дух носи всичките блага на живота.

14. Утринно Слово от Учителя,
държано на 22 декември, 1935 г. 5 ч. с. София - Изгрев.

ПРИЧИНИ ЗА СТРАДАНИЯТА

Често се говори за ангелите, за небесния живот. Какви качества има ангелът? Той се отличава с любов, интелигентност, доброта и разумност. Тези качества представляват основа на небесния живот. Без тях не можеш да се повдигнеш в по-висок свят от физическия. Има вярващи, които мислят, че и без знания може да се отиде на небето. Те разчитат изключително на вярата и на любовта. Обаче, истинската вяра и любов се основават на разумността, знанието, интелигентността и доброто. Без тези качества, ти ще вярваш, но вярата ти ще бъде сляпа. Ученият постепенно придобива знания, които почиват на опита. Като опитва нещата, вярата и знанията му се увеличават. Човек се ражда с условия и възможности да бъде учен, но ако не работи, не развива ума си, той остава невежа. Той придобива знания всеки момент; от сутрин до вечер той складира микроскопически опити и знания в съзнанието си. Яде ли, спи ли, разговаря ли се, той все придобива нещо. Започне ли да мисли за миналото си, той спира развитието си. Миналото е зад гърба ви. Щом сте тръгнали на път, не се обръщайте назад, да видите, какъв път сте изминали. Отправяйте вниманието си към това, какво сте срещнали на пътя си и какво сте научили, а не колко и какъв път сте извървели. Някои религиозни хора се спират върху въпроса, какво е направил Христос за човечеството. Те си казват: Христос дойде на земята,

пожертвува се за човечеството и изкупи греховете му. Ние сме вече спасени, няма защо да се беспокоим и да работим. Това е криво разбиране. Отсега нататък ще работиш и то повече, отколкото по-рано, преди да си съзнал това. Следователно, човек трябва да работи с постоянство и любов, без да морализира другите да правят това, което и той прави. Ти работи, без да мислиш, какво трябва да правят твоите близки.

Един американец-милионер разполагал с фабрики, кантори, работилници, поради което имал възможност да дава работа на мнозина. Който се осмелявал да му поиска някаква помощ, той веднага му отговарял: Мога да ти дам някаква работа, да свършиш нещо, но пари без труд не давам. Който иска да яде, трябва да работи. Така посрещал той всички хора, които се обръщали към него за помощ. Един ден, като отивал на работа, последвала го една бедна вдовица, с молба да ѝ даде някаква помощ. - Не давам пари напразнò. Работи нещо, да си изкараш прехраната. - Болна, немощна жена съм. Имам и малки деца у дома, няма на кого да ги оставя. Най-после, отегчен от нея, той ѝ подхвърлил един доллар и казал: Вземи тези пари и ме освободи! Дошъл краят на неговия живот. Той заминал за другия свят и се явил при св. Петър, с надежда, че ще бъде приет в рая. - Не бързай! - му казал св. Петър. Къде отиваш? - В рая. - Какви добрини си направил? - Цял живот подкрепах бедните. - Как? - давах им работа, да работят и да се прехранват. - Но ти се ползваш от техния труд - спокойно възразил св. Петър. Посочи ми едно добро дело, срещу което не си получил нищо. Американецът мислил много и най-после си спомнил, че някога бедна вдовица му искала помощ и, като му дотегнала, той ѝ подхвърлил един доллар, срещу което не получил нищо от нея. - Виж, този случай е особен, ще го разкажа на Господа и ще чакам отговор - казал св. Петър. Като се върнал при американца, св. Петър предал думите на Господа: Дайте

на американеца два долара за доброто, което направил на вдовицата, и го изпратете на земята, там да научи уроците на живота.

И тъй, който живее като американец, ще отиде на онзи свят, отдено ще го върнат на земята само с два долара. Кривите разбирания водят към страдания. Някои майки работят по цели дни, но щом стане нужда дъщерята да направи нещо, веднага ѝ забраняват. Майката мисли, че ако дъщерята работи, ръцете ѝ ще огрубеят. Тя иска ръцете на дъщерята да бъдат меки, нежни, да я харесват момците. Така ще я продадат по-скъпо. Това е криво разбиране, което ще донесе страдания и на майката, и на дъщерята. И в религиозния живот има подобно нещо. Както майката пази дъщеря си, като писано яйце, така и някои проповедници пазят своите пасоми от работа на ума, за да не се натъкват на противоречиви идеи. Има ли нещо лошо, опасно в това, че мозъкът на човека работи? Колкото повече работи, толкова по-добре за него. Всеки човек трябва да работи за съществени, а не за несъществени и преходни неща. Щом яде, човек трябва да работи, да мисли, да чувствува, да учи и т.н. Всичко това, в широк смисъл, наричаме работа. Като работи, човек развива ума и сърцето си.

Следователно, прилагайте любовта за развиване на сърцето, разумността - за ума. Прилагайте доброто за развиване на сърцето, а истината - за ума. Любовта, разумността, доброто и истината са качества на Божественото, което е вложен в човека. Който не прилага Божественото, сам се спъва и излага на страдания.

Често хората се запитват, защо страдат. Една от причините на страданията им се дължи на факта, че те не прилагат Божественото. Малцина прилагат онова, което Бог е вложил в тях. И животното страда, но причината за страданието му е друга. И да иска, то не може да приложи това, което човек прилага. Много естествено, животното е

лишено от това, което е дадено на человека. Като се чувствува ограничено, то страда и се мъчи. Следователно, каже ли някой, че е лишен от разумност, това показва, че не говори истината. Само животното няма разумност. По естествен начин човек е разумен, но понякога не прилага разумността си. Щом не я прилага, страданията естествено го следват. Христос страдаше за хората, за това, че не приложиха своята разумност. Учителите страдат по същата причини. Те преподават на учениците си, напътват ги, наставляват ги, но повечето от тях не прилагат това, което им се преподава. Който не прилага любовта, разумността, добродетелта и истината, неизбежно страда. Който ги прилага, той е щастлив. Ще кажете, че някога, в бъдещето все ще ги приложите. Няма защо да отлагате нещата за бъдещето. Каквото имаш, приложи го още днес. - Беден съм, нямам възможност да прилагам. Като забогатея, тогава ще приложи Божественото и ще изпълни Божията воля. - Не е така. Човек трябва да съзнава, че е богат, че разполага с големи възможности да прояви своите добродетели. Ако не ги проявява, това показва, че той е скъперник, не иска да дава. Ако не дава и не прилага, богатият ще страда и ще се чуди, защо идат страданията. Жалко е, когато богатият страда. Друг е въпросът, ако си беден и лишен от добродетели. Обаче, невъзможно е човек да е лишен от добродетели. Само животните са лишени от добродетели. Те не могат да се проявяват съзнателно. Ето защо, докато сте човеци, използвайте всичко добро и възвишено, което е вложено във вас. Не го ли използвате, вие изоставате назад в развитието си. Ако животното прояви доброто в себе си, и то се издига по-високо от положението, в което се намира. Ще кажете, че тези неща се нуждаят от доказателство. Доказателство се дава на умния, на добрия, на онзи, който вижда и чува. Ако затваряш очите и ушите си, никакво доказателство не може да ти се даде. Следователно, не затваряй съзнателно

очите и ушите си, за да виждаш и чуваш ясно, без никакви доказвания.

Освободете се от заблужденията, които носите от далечното минало. Само така ще виждате и чувате ясно. Защо трябва да си представяш нещата такива, каквито не са? Защо ще мислиш за себе си това, което не е? Искаш да си направиш голяма къща, с много етажи. Не е лошо това желание, но трябва да съградиш къщата си толкова здраво, че да не се събори и те затисне. Не е лошо желанието на човека да бъде богат, да има жена или мъж, да има деца, но трябва да знае, как да се справя с всичко това. Мъжът трябва да знае, какви отношения да има към жена си, жената - към мъжаси. Всичко, което човек има, е за добро, когато знае, как да се справя с него. Не знае ли, то се превръща на зло.

И ангелът му рече: „Твоите молитви и твоите милости ни възлязоха на помен пред Бога.“ (4 ст.) - Този човек, на когото се яви ангел Господен, беше Корнилий. Ако на съвременния човек се яви ангел, той ще се усъмни и ще си каже, че имал някаква халюцинация. И каквото му каже ангелът, няма да го изпълни. На един свещеник се явил един белобрاد, благочестив старец, който му казал: Съветвам те да не колиш кокошки и агнета, и без тях можеш да живееш. Ако ядеш месо, ще страдаш. Той се замислил и казал на жена си: Не знай, истинско видение ли беше, или някаква халюцинация, но видях, като на сън, белобрад старец, който ми каза да не коля вече агнета и кокошки. Трябва да е нещо като сън. Може ли да ми се забранява да ям кокошка и агне, когато аз трябва да осветя това мясо. Нали селяните си правят курбан? Кой ще чете и благослови курбана им? Като го осветя, все ще си хапна от него. Така разсъждавал той и забравил думите, които старецът му казал. Обаче, видението се повторило. Същият старец му се явил и му забранил строго, да не яде мясо.

Явява се въпрос: Има ли нещо лошо в яденето на месо? Да се задава този въпрос, това е все едно, да се пита, защо човек не трябва да краде и лъже. Да отнемеш насилието в живота на кокошката, на агнето или на свинята, то е все едно, че лъжеш и крадеш. Кой е придобил нещо добро с кражбата и лъжата? Лошо нещо е лъжата. Тя е отров, която руши организма. Ще излъжеш, а след това ще търсиш начин да се извиняваш. Погрешката си е погрешка, няма защо да се извиняваш. Човек прави погрешки, и са защо ги изправя. Що се отнася до изправяне на греховете, това е работа на Бога. Той е в състояние да помогне на човека и да заличи греховете му. - Не можа да не прави погрешки. - Ако не можеш без погрешки, можеш поне да ги изправиш. Злото се заключава в неизправяне на погрешките. Защо ти е даден ум, ако не можеш да работиш с него? Сложи ума си на работа, да изправиш погрешките си. Който иска да не греши, нека прилага любовта, разумността, добродетелта и истината.

И тъй, страдате ли, ще знаете, че сте в изобилието на живота. Човек страда от изобилие и пресищане, от животното - от лишения и глад. Какво прави котката? Дебне мишките. Като хване някоя мишка, цяла я гълта. След това се чисти, грее се на слънце, но все котка се остава и, в края на краищата, ще умре от глад и лишения. - Защо? - Липсвай същественото - проява на добродетелите. Истински човек е онзи, който проявява любовта, разумността, истината и добродетелта. Този е пътят, по който човек може да стане ангел. Ако питате, какви са отличителните качества на ангела, ще знаете, че той се отличава по това, че проявява великите добродетели. Той знае, как и кога да ги употребява. Ангелът е следвал Великата школа на живота и успешно я свършил.

Като наблюдавам съвременните хора, по лицата им се чете тъга, недоволство. Всички се запитват: Какво ще се прави в този свят? Болести, нещастия, беднотия ни-

налегнаха. Където се обърнеш, всеки иска да те обере. Не можеш да разчиташ нито на брат, нито на сестра. Съвременният човек се намира в положението на фалирал търговец. Когато е бил богат, постоянно отварял тефтерите си и мислел, кой има да му дава. Щом намирал имената на длъжниците си, казвал: Този ще хвана, ще го дам под съд, онзи ще осъдя и т.н. Като обеднял, той роптаел, недоволен бил от живота, от хората и техните отношения. Не бъди жесток, за да не постъпват и с тебе жестоко. Защо, когато си бил богат, да не простиш дълга на своя близък? Той е беден, нещастен, няма защо да го съдиш. Ако го съдиш, освен че нищо няма да получиш, отгоре на това ще плащаш разносите по делото. Твоята задача, като човек, не се заключава в това, да съдиш своите близки, но да изправиш погрешките си. Написал си едно писмо. Провери, да видиш, какви грешки си направил. Изправи погрешките си и върви напред. Постави всяка дума и всеки препинателен знак на мястото им. Така и ти ще бъдеш доволен от писмото си, както и онзи, който го получи.

Кога се поставят запетая, двоеточие, точка, удивителен и въпросителен знак? Запетая се поставя при малки мъчнотии; двоеточие, точка и запетая при средни мъчнотии, а точка - при най-големи мъчнотии. Когато искаш да кажеш на някого обидна дума, постави запетая, т.е. спри се за малко и помисли, да кажеш ли думата, или да не я кажеш. Удивителен знак се слага, когато срещаш нещо, което те учудва. За да изразиш състоянието си, ти поставяш удивителен знак. Който поставя препинателните знакове на място, лесно нарежда работите си. Всеки народ, който се съобразява с тези знаци, има бъдеще. Каже ли някой, че не признава препинателните знаци, той е твърдоглав, упорит човек. Главата му ще страда много, докато узреे.

Докато сте на земята, препинателните знакове са необходими. Всеки език се нуждае от такива знаци.

Единственият език, който не се нуждае от препинателни знакове, е Божественият. Той е напълно оформлен. Всички езици, с които си служат хората, имат нужда от оформяване и усъвършенствуване. Затова, в помощ им идат препинателните знаци. Ако мисълта ти е права, няма да се спираш, няма да слагаш никаква запетая или точка. Щом не мислиш право, ще се спреш, т.е. ще сложиш никакъв знак и ще почнеш да мислиш. Ако не се спреш и не мислиш право, непременно ще грешиш. След това ще започнеш да се оплакваш, да страдаш. Някой пише и често изпушта известни букви. Какво означава това? Този човек от време-навреме задържа парите на онези, на които дължи. Ако е господар, ще плати на слугата си, но все ще му задържи нещо. Не задържай на човека нито една стотинка! Колкото дължиш, дай му всичките пари. Ще кажеш, че „ъ“ и „ь“ нямат значение на края на думите. Значи, един лев повече или по-малко, няма никакво значение. Не е така. Вие знаете пословицата: „Капка по капка вир става“. Този вир може да те удави, но може и градината да ти напои. Ако искаш да бъдеш добър господар, плати на слугата си, колкото му дължиш. Не го заставяй да те търси, да ти напомня, че му дължиш. Който иска да върви в правия път, трябва да бъде справедлив.

Като се говори на хората за добър живот, някой се противопостави и казва: Не ме интересува този живот, няма да стана светия. Какво означават тези думи? Ако не иска да стане светия, какъв ще стане? Хората имат крила представа за светийството. Те мислят, че, за да станеш светия, трябва да се откажеш от живота, от яденето, от обличането с хубави дрехи. Значи, светията трябва да ходи бос и окъсан, да не си дояждда, да живее като аскет, да гледа постоянно към земята, да не се изкуси от някоя жена. Това не е светия. Светията има право да се храни и облича добре, да има жена и деца. Не е забранено и на светията да се жени. Лошото не е в женитбата, но в

скритите, потайни желания. Мойсей беше светия, но, въпреки това, женен. Аврам, Яков също бяха свети хора, но женени. Не може да се определи, дали жененият или нежененият ще влезе в рая. Това се определя от живота на човека. Който прилага любовта, разумността, истината и доброто, независимо това, дали е женен, или неженен, той е в рая. Който не прилага тези добродетели, той е в ада. Добрият живот определя мястото на човека, а не положението му като женен и неженен. Много неженени са в ада, и много женени - в рая. И обратно: има женени в ада и неженени в рая.

И тъй, новото учение изисква от всички да прилагат любовта, разумността, истината и добродетелта, и като женени, и като неженени. Ако жената се омъжи, и мъжът ѝ пречи да изгълнява Божията воля, по-добре да остане сама, неженена. Ако мъжът се ожени, и жена му пречи да следва Божия път, по-добре да остане сам, неженен. Ако нежененият, мъж или жена, не може сам да изпълнява Божията воля, по-добре да се ожени, и двамата заедно да служат на Бога. Изучавайте нещата от гледището на възвищения живот, на живота на Духа, а не от физическо гледище, от гледището на плътта. Новото учение изисква свободни хора, служители на възвищеното. Следователно, който се ограничава, смущава и безпокой, не е ученик на новото учение. Който има мир в душата си, светлина в ума си и топлина в сърцето си, той е ученик на новото учение. Той лесно се учи и възприема, лесно придобива знания. Много езици, много науки знае той, но крайната цел на учението му е познаване на Божествения език. Знае ли този език, той знае всички земни езици. Ще кажете, че не е нужно да знаете светските езици. Първо ще изучавате човешките езици, а после - Божествения език. Какво ще правите на земята без знанието на езици? Ще срещнете на пътя си дявола, който знае 12 езика. Как ще се справите с него? За да издържите на изкушенията, на които той ви

поставя, трябва да знаете поне два езика повече от него. Колкото повече знания имате, толкова по-лесно ще се справите с него, лесно ще издържите на този двубой.

Като се говори за изучаване на езиците, мнозина ще се обезсърчат, като не могат да научат 12 езика. От человека зависи, за колко време може да научи един език. Някой може да научи 12 езика за 12 часа, друг - за 12 дена, трети - за 12 седмици, четвърти - за 12 месеца, за 12 години, за 12 века и т.н. Има хора със силна памет, които бързо учат и схващат. Развяват за единого, че могъл да запомни 35 хиляди думи, прочетени една след друга, без никаква последователност и връзка между тях. Той ги възприемал веднага и ги повтарял в прав и обратен ред. Ако един светски човек има толкова силна памет и може да запомни много думи, без смисъл и значение, защо духовният човек да не изучи няколко езика? Защо да не усили паметта си повече от светския човек? Той говори за Бога, за ангелите, за онзи свят, а не може да запомни, какво е чел или чул. Това не е духовен човек. Светът е създаден за человека, да изучава природата, живота и техните прояви. Който не разбира предназначението си, очаква да слезе Духът върху него, както някога върху апостолите, и да го научи на всичко. Духът слиза само върху онзи, който учи, работи и прилага наученото. Духът слиза само върху онзи, който прилага любовта, разумността, истината и добродетелта. Не ги ли прилага, Духът остава далеч от него.

Като се говори много на хората, те мислят, че нищо не знаят, и се обезсърчават. - Какво им е нужно, за да не се обезсърчават. - Да пречистят библиотеките на своя мозък и да сложат потребното на едно място, а непотребното на друго. Те се нуждаят от съществено знание, а не от несъществено. Последното трябва постепенно да се изхвърля, да не се товари мозъка напразно. Ще кажете, че страдате от непознаване на хората, поради което влагате в человека повече, отколкото трябва, и се натъквате на

противоречия. Лесно се познава човек. Достатъчно е да видите, гори ли в него свещеният огън, или не. Ако гори, той е човек, който проявява великите добродетели. Ако не гори, той е жив-умрял, той е изгасил Божественото в себе си. Работете върху добродетелите в себе си, да оживеете. Иначе, ще бъдете човек с прояви на животинското начало в себе си. Това не значи, че сте животни, но животинското ще се проявява често и ще бъде в борба с човешкото и Божественото. Ето защо, който работи върху себе си, той дава предимство на Божественото начало, което лесно разрешава въпросите. Изучавайте себе си, изучавайте растенията и животните, като символи в живота. Те представляват азбука на природата. Разумният човек изучава тази азбука и по нея чете законите, с които живата природа си служи. Всичко, което ви обикаля, е книгата на Божията мъдрост. Разтворете тази книга и четете това, което Бог е написал в нея.

Много хора четат книгата на мъдростта, но малцина я разбираят. Каква е разликата между онзи, който разбира и свободно чете книгата на мъдростта, и онзи, който я чете и не разбира? Първият се ползва от всичко, което го обикаля, влиза в общение с живата природа, а вторият остава беден и невежа. Той вижда някое животно и казва: Животно е това! Каже и отмине, без да му обърне внимание. Обаче, първият влиза в разговор с всичко живо и обогатява речта си. За него всяко животно, мушка, растение е буква от свещената азбука на мъдростта. Чрез тази азбука той осмисля живота си. Без нея всичко се обезсмисля.

И тъй, свързвайте се с разумната природа, за да разширявате своя поглед върху живота и да се освободите от наследствените заблуждения. Злото, лошото в человека се крие в наследените неща, а доброто се явява като дарба. Божи дар, Божие благословение. Забележете, когато се говори за лошите прояви на человека, имаме пред вид онова,

което е наследил той от майка и баща, от дядо и баба. Стане ли въпрос за доброто в человека, имаме предвид онова, с което Бог го надарил. Каже ли някой, че не може да обича всички хора, това подразбира прояви на ограниченото човешкоестество. Поплътчовек е ограничен, не може да обича всички. По дух, обаче, той има възможност да обича всички. Възможностите на плътта са ограничени, а на духа - неограничени.

И тъй, обичайте всички хора в ума, в сърцето, в душата и в духа си, без да се спирате върху въпроса, кой е праведен и кой не; заслужава ли да бъде обичан, или не. Казано е в Писанието: „Бог дава своето благословение и на добрите, и на злите.“ Ако Бог търпи лошите хора и им помага, колко повече ние трябва да ги търпим. Бог търпи и вълка, който дави овцете, но не го освобождава от последствията на постъпките му. И лошият човек е свободен в действията си, но не е свободен от последствията. Ще каже някой, че не трябва да бъде добър с хората. - Защо да не е добър? - Да го не тъпчат. Който не иска да го тъпчат, трябва да прояви любовта, разумността, истината и добродетелта. Той е човек, който мисли право. Такъв човек никой не го тъпче, той е силен и свободен. Щом не мисли право, всички го тъпчат. Така постъпват и с животните, които не мислят и не проявяват любов. И животните понякога обичат, но гладно своите малки, или подобните от своя род. Котката обича другите котки, не ги предизвиква и мъчи, но не обича мишката, птичката и др. Ако кажем, че котката обича мишката, подразбираме, че обича да яде мишка. Щом я изяжда от любов, това не е истинска любов. Така тя обича и птичката.

Да се върнем към основната мисъл - причини за страданията. Помните: човек страда от изобилие, защото не проявява онова, което му е дадено. Животното страда от недоимък. Казвате: Какво ще стане с нас, ако раздаваме всичко, което ни е дадено? Къде ще му отиде краят? Не

мислете за края на нещата. Мислете за началото на нещата. Бъдете като изворите, които постоянно дават. Давайте от себе си, и не се страхувайте. При това, увеличавайте възможностите си поне мислено. Ако можеш да дадеш днес един лев, мисли, че утре ще дадеш десет лева, на другия ден - сто, после - хиляда и т.н. Така постъпва Бог. Щом и ти постъпваш така, ще се ползваш от Божието благословение. Бъдете щедри в даването. „Даром сте взели, даром давайте!“ „Давайте, за да ви се даде!“ Бог е дал хиляди блага на разположение на человека, но той ги е скрил, че нито сам се ползва, както трябва, нито на другите дава. Не бъдете като ленивия слуга, който заровил таланта в земята, да го върне на господаря си. Той не познавал господаря си, мисел, че е скъперник. Но като се върнал, господарят му казал: „Рабе лениви и лукави, като си мислел, че жъна там, където не съм сял, защо не даде поне таланта под лихва, да придобиеш нещо?“

Сега аз ви говоря, без да ви съдя. Съдят ли някого, той не може да учи. Искам да ви кажа, че не могат да ви обичат, ако и вие не обичате. Не можете да бъдете разумни, ако не мислите право; не можете да бъдете свободни, ако не обичате истината; не можете да очаквате добро, без да приложите добродетелта. Давайте от себе си, прилагайте добродетелите си, за да не ви заставят насила да давате.

Вятърът, дъждът и сънцето се разговаряли, кой от тях може да свали кожуха на овчаря. Вятърът казал: Достатъчно е да духна, за да го накарам да свали кожуха си. Засвирил, задухал вятърът, но овчарят все по-добре се загъвал. Не успял вятърът да свали кожуха на овчаря. Дошъл дъждът, придружен със студ, и безмилостно зашибал по лицето и тялото овчаря, дано му свали кожуха. Колкото повечешибал, толкова по-плътно овчарят затягал кожуха си. Дошъл редът на сънцето. То се усмихнало и кротко казало: Ще се опитам и аз, да видя, какво мога да направя. Тихо и спокойно се показало то на хоризонта и

постепенно се издигало все по-нагоре. Колкото повече се издигало, толкова по-горещо ставало. Овчарят не могъл вече да понася горещината му и се принудил да свали кожуха си. И тъй, когато Божията Любов напече човека, той непременно ще свали кожуха от гърба си.

Вложете любовта в душата си, разумността в ума си, доброто в сърцето си и вървете напред. Само така ще постигнете всичко, което желаете. И царе може да станете - царе на себе си, на своята вътрешна държава. Който може да се управлява, той е цар на себе си. Той отваря вратите на затворите и пуща затворниците си на свобода. Той е дал ход на Божественото Начало в своя живот. За него се казва, че не умира и вечно живее. Животинското, животното в човека умира, а той постоянно и вечно живее. Той минава от смърт в живот. Който е повярвал в Бога, вечно живее. Усъмнили се в Него, смъртта неизбежно го следва.

Казано е за Бога, че не гледа на лице, а на сърце. Той не се спира върху вашето минало, но гледа, ставате ли по-красиви, по-богати, по-добри и по-разумни. Ако съзнанието ви постепенно се пробужда, казвам ви: Откажете се от свинете, вземете торбичките си и се върнете при своя Баща. Кажете му: „Отче, съгрешихме пред Тебе, съгрешихме на небето и на земята. Приеми ни като Твои слуги. Ние сме готови да приложим любовта, мъдростта, истината и добродетелта и да Ти служим с радост. Това изисква новият живот от вас. Това значи, да бъдете ученици на новото учение.“

Божият Дух носи всичките блага на живота.

15. Утринно Слово от Учителя,
държано на 29 декември, 1935 г. 5 ч. София - Изгрев.

ЗНАЙНИЯТ БОГ

Намерих едно капище, на което бе написано: „Незнаемому Богу.“

Когато Павел проповядващ на евреите, почти нямаше разлика в живота на онези, които познаваха Бога и онези, които не Го познаваха. И едните, и другите живееха почти по един и същ начин. Тогава, на какво се дължи човешкото развитие? Общо, или единично е развитието? Отделните лица се развиват единично, а народът се развива по определен път. Каквото и да му се проповядва, той неотклонно следва своя път. От хиляди години вълкът е един и същ в проявите си. Ако е станала някаква промяна, тя е микроскопическа. Може би, днес той дави овцете по-малко, отколкото в далечното минало. Това се дължи на факта, че днес овцете се намират под защитата на човека, а не на съзнанието на вълка - да не дави овцете. Ако срещне сто овце на пътя си, той ще издави всичките. Питат ли го, защо прави това, и той не знае. Предполага се, че това масоводавене на овце се дължи на излишната енергия на вълка. Същото правят и мухите. Когато времето се разваля, събира се повече електричество в атмосферата, което се натрупва върху хоботчетата на мухите. За да се освободят от електричеството, което ги дразни, те хапят хората. - Кога се разваля времето? - Когато животът на хората се влошава.

Явява се въпросът: сегашните хора ли са по-добри,

или онези, които са живели в миналото? На този въпрос не може да се даде обективен отговор. Каквото да се каже, отговорът ще бъде субективен. Не можем да кажем, дали съвременните хора са по-добрни, или по-лоши от онези, които са живели в далечното минало. Ако семейният въпрос се разглежда от положението на жената, вината за погрешките в него се дължат на мъжа; ако се разглежда от положението на мъжа, вината ще бъде в жената; ако се разглежда от положението на децата, вината ще бъде в родителите; и най-после, ако се разглежда от положението на родителите, вината ще бъде в децата. От което гледище да се излиза, все ще дойдем до субективното схващане на хората. Нашата задача не се заключава в търсене погрешките на този или на онзи. Това нищо не ни ползва. Погрешките трябва да се изправят, а не да се изнасят.

Срещате един колар и му казвате, че осите на колата са повредени и го заставяте да спре. Той слиза от колата си, навежда се тук-там, не вижда никаква повреда и казва⁷ Не разбирам, къде се крие повредата. И да я намеря, не мога да я поправя. Аз не съм правил колата, друг някой я правил. Качва се отново на колата си, шибва конете и казва: Ще карам с нея, докато мога. Щом престане да върви, ще сляза и ще продължа пътя си пеш. Каквото е отношението на коларя към колата, такова е отношението на човека към неговия живот. Казват на някого, че не живее добре. Той се оглежда натук-натам, не знае, как да изправи живота си. Започват да му проповядват да бъде справедлив, честен, милосърден и т.н. Той се чуди, какво да прави. Как да стане милосърден? Как да стане справедлив? Най-после, като не може да изправи живота си, както хората го съветват, той тръгва по своя път и казва: Друг ми е дал животът, Той ще ме научи, как да го изправя. Наистина, има нещо дълбоко в човека, което му нашепва, как да постъпва. Той чувствува вътрешно, справедливо ли е постъпил, или не.

Един познат ми разправяше, че колкото пъти се опитвал да говори на близките си, че няма друг живот, че Бог не съществува, вътрешно нещо го изобличавало и му казвало: Не лъжи себе си, не лъжи и своите близки. - Не зная положително, дали съществува друг живот. - Ако не знаеш, не говори. Как смееш да говориш за неща, за които нищо не знаеш? Ако се опитам да говоря за смъртта, същият глас ме изобличава: Откъде знаеш, че смърт съществува? Ако искаш да говориш за нещо, говори за живота. Ти живееш и познаваш живота. Обаче, какво ще говориш за смъртта, когато не си уминал? За смъртта може да се говори само на теория.

Сега и вие искате да знаете, имали бъдещ живот. Защо ви е бъдещият живот? Ако не можете да живеете добре в сегашния момент, бъдещето няма отношение към вас. Сегашният живот определя вашето бъдеще. Има смисъл болният да говори за бъдещ живот, но не и здравият: Болестта е противоречие за болния, и той мечтае за друг живот, в който няма болести и страдания. Тъй што, когато хората говорят за бъдещ живот, ние разбираме желанието им да живеят спокойно, добре, без болести, страдания, мъчнотии и противоречия.

Едно се иска от човека: да се освободи от заблужденията си. За тази цел, той трябва да се вгълби в себе си, да види, какво е писал там Бог и на Него да уповава. Хората лесно се заблуждават, защото уповават на различни авторитети. Светският казва: Еди-кой си учен така писал. Религиозният казва: Еди-кой си пророк или апостол така писал. И едното, и другото мнение е важно, но какво ще кажеш ти? Как мислиш ти върху даден въпрос? Еди-кой си учен, философ отрича съществуването на Бога, на възвищения свят.

Има неща, които могат да се отричат, но има неща, които по никой начин не могат да се отричат. Как ще отречеш въздуха, водата, светлината, храната? Как ще

отречеш живота? Достатъчно е да те стисне някой за врата, за да кажеш: Въздух искам! Как ще отречеш живота? Можеш да не живееш, както искаш и разбираш, но както и да живееш, все е живот. И кучето живее, макар, че не разбира живота си, но вие не можете да отречете и неговия живот. Всеки е опитал живота и неговите блага, затова не може да го отрече. На думи всичко може да се каже, но действителността е друга. Колкото и да отрича нещата, човек не може нико да ги създаде, нико да ги унищожи. Той може само да констатира нещата, но не и да повлияе на тяхното съществуване. Освободете се от личното гледане и схващане на нещата. Някой казва, че всяко нещо, което му се отразява благоприятно, е добро. Не всяко нещо приятно за вас е добро; и не всяко неприятно е зло. Има случаи, когато неприятните за вас неща са приятни на други. На крадеца е приятно да бъркне в някой джоб и да вземе известна сума, но това не е приятно на онзи, който е обран.

Казано е в Библията: „Не кради!“ Според някои философи кражба не съществува. Те казват, че не може да се открадне един предмет, защото не може да се изнесе вън от земята. Може само да се премести от едно място на друго, но все пак той си остава на земята. Всъщност, ограбеният мисли другояче. Той казва: Всеки човек представлява особен свят. Следователно, когато някой ме обере, моите неща отиват в друг свят, в света на крадеца. И философският възглед за кражбата, и възгледът на обрания са особен род коментарии на въпроса. Това е все едно, да разглеждате въпроса, защо някои хора са добри, а други - лоши. Добрият казва, че такъв се е родил; и лошият казва, че такъв е роден. Ябълката е създадена да ражда ябълки, а трънът е създаден трън. Нито ябълката може да стане трън, нито трънът може да ражда ябълки. Ябълката може да подобри естеството си, да се облагороди, но не може да стане нито круша, нито друго някое дърво.

Следователно, колкото и да разисквате върху въпроса, може ли животът да се подобри, ще знаете, че човешкият живот може да се подобри и измени, но не и целокупният. Като облагородява характера си, човек постепенно подобрява живота си. Ето защо, стремете се да подобрите своя живот, но не да изменяте общия, целокупен живот.

Съвременните хора се нуждаят от ново верую, ново разбиране на живота. За да се домогнат до новото, те трябва да изхождат от Божественото в себе си, което различава нещата и определя, кои са прави кои криви. Вън от Божественото никакъв идеал не съществува. Без него животът на човека е подобен на животинския. Всички пороци и слабости в човека се дължат на животинското му естество. Той възприел качествата на животните, затова понякога проявява инстинктите и желанията на мечката, вълка, тигъра, заека и др. Например, двама души се скарват и се проявяват като мечка, тигър, змия и др. Единият казва за другия: Ще изпия кръвчицата му! - Така постъпва и мечката. Това не е нещо ново. Друг казва: Ще го удуша! - Така постъпва паякът. Човек възприел качествата на животните и, за да се освободи от тях, трябва да работи съзнателно върху себе си. Не е лесно да станеш истински човек, създаден по образ и подобие на Бога. Значи, човек минава от животинската фаза в човешката и от човешката в Божествената. Всички хора ходят на два крака, но не всички имат човешко сърце. Затова е казано в Писанието: „Ще им отнема каменното сърце и ще им дам пълътско, т.е. човешко.“

Съвременните хора се намират в периода на познаване на доброто и злото. Познаването на злото води към животинското царство, а познаването на доброто - в човешкото царство. Запитвате, защо човек трябваше да яде от забранения плод. - Защото още не беше ликвидиран с животинското начало в себе си. Бог му забрани да яде храни, които ял в далечното минало, когато бил в

носи огъня в себе си, нищо не може да направи.

Съвременните хора се запитват, защо съществуват противоречията в живота. Една от причините за противоречията между хората е отсъствието на огън. На всички са дадени условия и възможности, но малцина проявяват възможностите си. - Какво представляват възможностите на человека? - Вътрешният огън трябва да имате! Който носи огъня на любовта в себе си, той е учен, силен, свободен. Където и да отиде, навсякъде ще бъде добре приет. Който няма огъня на любовта в себе си, той е слаб и невежа. Където е любовта, там е изобилието, светлината, свободата и знанието. С това се обяснява, защо някои хора успяват и в учение, и в придобиване на богатства, а други живеят в лишения, в мъчинотии и страдания. Когато между господаря и слугата има любов, и двамата изпълняват задълженията си правилно: слугата работи добре и с усърдие, а господарят увеличава заплатата на слугата си. Където любовта отсъствува, отношенията между хората са неправилни.

Едно е нужно на сегашните хора: да поставят любовта, вярата и надеждата за основа на своя живот. - Коя любов? - Христовата. - Коя вяра и надежда? - Христовата. Заради любовта си към Бога, Христос се пожертвува за цялото човечество. Спасението на човечеството зависи от любовта. Който люби, ще бъде спасен. Любовта е мощна сила, която прониква в съзнанието на человека, за да разбере, че благата в живота са общи и достъпни за всички хора. Всеки ще се ползва от тях според нуждите си, без да ги трупа, без да се осигурява. Бог осигурява человека за един ден, а дяволът - за десетки години. В желанието си да се осигури за далечното бъдеще, той забравя същественото, отдалечава се от него и, докато се осигури и успокои, дохожда смъртта и го завлича. Защо му е това богатство? Къде остава осигуровката му? Вложете любовта и вярата си в Бога и на Него уповавайте!

Съвременното общество трябва да се постави на нова, здрава основа, с нови разбирания. Старите разбирания са дали своето; новото време изиска нови разбирания. Едно време, според стария закон, евреите принасяли жертва на Бога за прощение на греховете, но днес този начин за изкупване на греховете не се прилага. Църквата лесно разрешава въпроса за прощаване на греховете и престъпленията. Обаче, съдът не проща лесно греховете и престъпленията на хората. Против тях се завежда дело и, ако обвиняемият не се оправдае, слагат го в затвор за няколко години. Жертвата не изкупва греховете. Човек се освобождава от погрешките, когато ги изправи и престане да греши. Това се постига само при изобилието на живота. Докато живее в лишения, той все ще греши. Недоимъкът ражда злото, а изобилието - доброто.

Пазете се, да не се прояви животинското естество във вас, да ви напакости, както разярената котка може да се хвърли и върху господаря си. Един познат разправяше своя опитност с котката си. Един ден тя влязла в стаята му и изяла голямо парче сирене. Той се ядосал и решил да я накаже. Набил я така, та да помни, друг път, да не краде от господаря си. Гневът му се предал на котката, и тя, като разбрала какво я очаква, събрала всичката си смелост и се готова да се хвърли срещу господаря си. Той се уплашил от смелостта ѝ и решил да избегне катастрофата. Ако беше се докоснала до него, тя щеше да обезобрази лицето му с ноктите си. И животинското естество в человека може да се опълчи против него, както котката против господаря си. Какво ще правиш тогава? Ще отвориш вратата на стаята си, да излезе вън, както постъпил господарят с разярената котка. Христос казва: „Не противи се на злото!“ Злото в человека е неговото животинско естество. За да не пострадаш от него, ще приложиш метод, чрез който ще го укротиш. Щом се прояви това естество в тебе, ти ще стоиш далеч, няма да се свързваш с него. Ако си възседнал луд кон и не

можеш да го укротиш, слез от него, извади юлара му и го пусни в гората на свобода. Останеш ли на гърба му, ще ти се случи някакво нещастие. - Искам да го възпитам, да стане кротък. За да го укротиш, нужно ти е време. А сега не чакай да те хвърли коня от гърба си, ти сам слез на земята и го пусни в гората.

Защо идат нещастия и страдания в живота на хората? - Защото не искат да слязат от гърба на лудия кон. Друг е въпросът, ако знаете езика на животните. Те се подчиняват на человека само тогава, когато той ги разбира и влиза в положението им. Има индуси, които знаят езика на змиите, на свирепите животни и се разговарят с тях. Змията е жестока, но се привързва към человека. Чрез музиката тя може да се укротява. Който знае нейния език, разговаря се с нея, и тя не го хапе. Някои пчелари работят с пчелите спокойно, без да ги жилят. Те отварят свободно кошерите на пчелите и вадят мед, без да ги ужили ни една пчела. Понякога всички пчели излитат от кошера, кацат върху пчеларя, и той свободно си ходи от едно място на друго, върши работата си, без да го жилят. Всички същества са свързани помежду си, но трябва да знаете езика им, да ги разбирате. Бръзката се дължи на обичта им към человека. Щом го обичат, те се привързват към него.

И тъй, изучавайте животните, да познавате качествата им. Когато искат да кажат за някого, че не постъпва добре, наричат го животно. Значи, той проявява животинското си естество за сметка на човешкото, което се отличава с разумност. Животното няма представа за Бога и, ако се кланя на някого и го зачита, това е незнайният Бог. Обаче, истинският човек се кланя на знайния Бог, т.е. на Бога на любовта. Хората едва сега започват да изучават Божията Любов и да я прилагат. Това, от което страдат, е човешката и животинската любов. Те създават големи мъчнотии, страдания и противоречия. Божията Любов, обаче, освобождава человека от страданията и

противоречията. Който носи свещения огън в себе си, той е придобил любовта в душата си. За такъв човек се отнася стихът: „И вдъхна Бог дихание в него, и той стана жива душа.“

Кое е отличителното качество на человека, който носи свещения огън в себе си? - Той гори и не изгасва. Той носи нов живот в себе си. Обаче, не всеки огън е Божествен. И барутът, и динамитът се запалват и горят, но тяхната запалка се отличава от запалката на свещения огън. Стремете се да запалите Божествения огън в сърцето си. Ще кажете, че познавате този огън. Не е достатъчно само да го познавате, но трябва да го имате, да гори той във вас. Не е достатъчно само да разбирате музиката, но трябва да свирите. Истинското знание е, когато човек сам може да свири, да прави нещата, да знае да живее правилно. Не е достатъчно само да разбирате своето естество, но трябва да го управлявате. Животинското естество трябва да се подчини на човешкото, а човешкото - на Божественото. Станете ли господари на животинското си естество, вие можете да влезете в новия живот, да бъдете ученици на Великата школа на живота.

„Бог, прочее, като презираше времената на невежеството, сега повелява на всичките човеци навсякъде да се покаят. Защото е отредил ден, в който ще съди вселената праведно чрез человека, когото е определил, и даде уверение на всичките, като го възкреси от мъртвите.“ (30,31 ст.) Под „човек“ се разбира съвестта, съзнанието, Божественото в нас, което ни съди. То показва, че пътят, по който вървим, не е прав. То вижда и онези погрешки, които другите не виждат.

„А те, като чуха възкресението на мъртвите, един се ругаеха, а други рекоха: За това пак щем те слуша.“ (32 ст.) Който живее в животинското, е мъртъв. За да възкръсне, той трябва да стане господар на животинското си естество и да прояви Божественото Начало. Днес от всички се иска

съзнателна, разумна работа. Някои не успяват в живота си, защото очакват на богатството на баща си. И това е добро, но какво ще правите, ако баща ви не е оставил външно богатство? Ще се впрегнете на работа. Бог е вложил във всеки човек богатство, което трябва да се обработва. На всеки е даден най-малко по един талант, но той може да се увеличи. Не бъдете лениви, като онзи слуга, на когото господарят дал един талант, а той го заровил в земята. Ще кажете, че човек не се нуждае от много знания. Важно е, че всеки се нуждае от знание, което трябва да се прилага. Истинско, положително знание е нужно на човека.

Христос казва: „Ако не се родиш изново, не можеш да влезеш в Царството Божие.“ Раждат се човешкото, а животинското се прераждат. Тъй щото, не мислете за прераждането, но за новоражддането, за което говори Христос. „Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух.“ Роденият от Духа грях не прави и не умира. Роденото от плътта, т.е. животинското, греши и умира, затова трябва да се прераждат. Роденият от Бога се въпълтрява, нито се ражда, нито прераждат. Работете върху себе си да се новородите от Духа и вода, вечно да живеете. Имайте вяра в Божественото, което живее във вас. Само така Бог ще бъде на ваша страна. Благословени сте, ако вярвате в основа, което Бог е вложил във вас.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

16. Утринно Слово от Учителя,
държано на 5 януари, 1936 г. 5 ч.с. София - Изгрев.

ТОПЛИНАТА НА ЛЮБОВТА

Размишление.

Животът на съвременните хора е пълен с противоречия: лични, семейни, обществени, религиозни и политически. Където има живот, всяка що има и противоречия. - Не може ли да се махнат? - Днес не може. - Кога ще се махнат? - Някога. Даже природата, която е разумна и богата с възможности, не ги премахва. Тя знае, че те са необходими за развитието на човека. От човека зависи да бъде свободен от противоречията на живота. В каквото вярва, това става. Ако вярва в това, което съществува, него ще придобие; ако вярва в това, което не съществува, ще изпадне в големи противоречия. - Защо е така? - Защото не може да бъде другояче. Каквито обяснения да се дават за противоречията, все необяснени остават. Защо са убили еди-кого си? Много обяснения ще се дадат, но нито едно от тях не помага на убития. Никой не може да му върне живота. Обясняват, например, защо някой човек е обран. Тези обяснения не го ползват, никой не връща парите му. Истинско обяснение е това, което изправя нещата. Има смисъл да дадеш обяснение за нещо, което е станало, ако можеш да го изправиш. Стане ли нещастие, първо го поправи, а после дай обяснение, защо е станало.

Защо съществува злото в света? Не питай, защо съществува злото, но питай, защо си го допуснал в себе си.

След това не се мъчи да го изхвърлиш, или да се бориш с него, но погрижи се да го ограничиш. Не давай възможност на злото в тебе да се ширит. Обаче, речеш ли да се бориш с него, то ще те победи. То е силен, умен противник, мъчно ще се справиш с него. И злото има право да съществува, както и доброто. Важно е да не се дават условия на злото да се проявява. Някой се оплаква, че като сложил крака си в циментовата каша, втвърдил се и не могъл да го освободи. Той счита цимента за зло, което му създава противоречие и търси вината в онзи, който направил кашата. Вината не е нито в онзи, който направил цимента, нито в онзи, който направил кашата. Вината е в тебе. Защо влезе в кашата? Ти трябаше да бъдеш внимателен, да не стъпваш там. В живота циментът има практическо приложение. Вместо да пренасяш големи блокове от едно място на друго, по-добре счукай суворите камъни на прах, опечи ги в специална пещ и ги продавай като цимент за строеж. А ти, който минаваш край постройката, внимавай да не загазиш в някоя каша. - Защо огрубяват ръцете на онези, които работят с цимента? Не може ли да не става това? - Не може. Естеството на цимента е такова. Който работи с него, все ще пострада, повече или по-малко. Каквито обяснения да се дават от учените за свойствата на цимента, нищо не може да ги измени. Както и да работиш с него, свойствата му остават неизменни. Щом го пипаш, ръцете ти непременно ще огрубеят.

Като се говори за свойството на цимента да се втвърдява, дохождаме до въпроса, защо погрешките трябва да се изправят на време. Ако сложиш ръката или крака си в циментта и го извадиш веднага, само ще се оцапаш. Ще вземеш вода и ще се измиеш. Погрешката е лесноправима. Оставиши крака си 10-12 ч. в циментовата каша, той ще се втвърди. Погрешката е мъчноправима. Пак ще извадиш крака си, но ще изгубиш повече време, средства, и ще си причиниш по-големи

страдания. Пазете се от погрешки! - Защо не трябва да се правят погрешки? - За да не се намерите в мъчнотии при изправянето им. Казвам: Не правете погрешки, т.е. не слагайте мислите, чувствата и желанията си в циментовата каша, да не се циментират. Не ги дръжте дълго време там, за да не се втвърдят. Ако случайно кракът ви попадне в тази каша, бързо го извадете навън и се отдалечите на няколко метра, за да бъдете свободни.

И тъй, за да се справяте с противоречията, трябва да имате ясна представа за тях. Ще кажете, че всички хора грешат. - Това не оправдава никого. Една капка вода, сама по себе си, е полезна. Като падне върху растението, тя го освежава. Обаче, ако милиони капки паднат върху растението, те могат да го удавят. Тъй щото, ако един човек греши, неговата погрешка не е опасна; ако всички хора грешат, ще си пакостят едни на други. Погрешките им ще образуват морета и океани, в които цялото човечество може да се удави. Големите порои и наводнения изкореняват дървета, събарят къщи, отнасят добитък и хора.

Как трябва да се предпазвате от наводненията в организма си? Както в природата стават наводнения, така също стават и в организма. Когато в организма се събере много вода, която не може да се асимилира, тя произвежда различни болести: водянка, плеврит и др. Това показва, че болният се влюбил във водата. Не се влюбвайте във водата, за да можете правилно да я асимилирате. Всяко влюбване причинява известна аномалия в организма: в чувствата, в мислите и в желанията на човека. Аномалиите причиняват болезнени състояния в организма, и човек започва да боледува и страда. Той излиза вън от законите и порядъка на природата.

И тъй, противоречията в живота се дължат на неправилните отношения между доброто и злото. Ето защо, не се влюбвайте нито в доброто, нито в злото.

Влюбиш ли се в тях, те ще ти дадат такива уроци, за които ще платиш скъпо. Прилагай доброто, без да се влюбваш в него. Работи със злото предпазливо, както опитният химик работи с киселините. Ще кажете, че човек е дете в живота, не може да се обвинява за погрешките си. Не може да се обвинява, но не може и да се оправдава. Да оправдаваш човека, това значи, да му направиш временна услуга. После той сам трябва да свърши работата си. Следователно, не се оправдавай за погрешките си, защото, рано или късно, ти трябва да ги изправиш. Нещата могат да се отложат за известно време, но не могат да се избегнат завинаги.

Злото е красива мома или красив момък. То изгаря всеки, който се докосне до него. Много моми и момци, майки и бащи са изгорени от злото. Бедни и богати, учени и прости също са изгорени от злото. Как е станало изгарянето? - Като се влюбили в злото. За да не изгаряте, не се влюбвайте в злото, не му пишете любовни писма, не сядайте с него на обща трапеза. По-добре остани сам, в уединение, отколкото да бъдеш в обществото на злото. Какво ще направи вълкът, като срещне овцата? Той ще я пита, откъде иде, къде отива, как се казва и неусетно ще я нападне и изяде. Какво ще направи крадецът, като види богатия търговец? Той ще се запознае с него, ще го пита за здравето му, за работите му, докато неусетно го обере и изчезне.

Запитали един от мъдреците на Египет, какво представлява злото. Той стиснал устата си и нищо не отговорил. На същия въпрос Христос отговаря: „Не противи се на злото!“ Срещнеш ли го някъде, мини край него, поздрави го и върви напред. Речеш ли да се бориш с него, ще си навлечеш такова страдание, от което главата ти ще побелее. Повечето от съвременните хора са непризнати герои, които се борят със злото. Който се опитал да се бори със злото, той всяко бил тъпкан от него.

Предназначението на човека е да работи за доброто, а не да се бори със злото. Как ще се бориш с една стохилядна армия, добре въоръжена и обучена? Ти излизаш сам срещу толкова хиляди души, които всеки момент ще те унищожат, и нищо няма да остане от тебе. Колкото можеш да се бориш със злото, толкова и със стохилядната армия. Не приемай работи, които не са по твоите сили. Не е позволено на човека да се бори със злото. За предпочитане е да се свържеш с тези сто хиляди души чрез доброто, отколкото със злото. Голяма сила е злото. Ако искаш да воюваш, бори се с греха, със слабостите и пороците в себе си, а не със злото. Не оставяй то да те управлява. Стани господар на злото, а слуга - на доброто. Познай злото, без да се свързваш с него.

Като се говори за злото, това не значи, че трябва да се страхувате от него. Важно е да не се борите със злото, за да не изпаднете в положението на петгодишно дете, което излиза да се бори с 25 годишен момък, който е трениран в изкуството да се бори. Като погледне към детето, момъкът казва: С деца не се боря. Така казва и злото: С деца, със слаби и немощни хора не се боря. Велика сила е злото! Смешно е да се бори слабият с него. Той трябва да отстъпи мястото си на силния, да се бори със злото.

Мнозина се запитват, защо Бог допуснал злото. Това е един от неразрешените въпроси. Каквите обяснения да се дадат за него, той пак ще остане неразбран. Неразбраниите въпроси имат отношение към бъдещето. Днес трябва да се занимавате с въпроси, които са близки до вас, които могат да се разберат и приложат. Ще каже някой, че злото трябва да се победи. Обаче, досега никой не го е победил. Който се е борил със злото, на прах се е превърнал, нищо не е останало от него. Да се бориш със злото, това е все едно, да се бориш с целия свят. Можеш ли да издържиш тази борба? Силно е злото, но и то има една слаба страна, а именно: не може да издържи на топлината на любовта.

Единственото нещо, което може да ви запази от злото, това е топлината на любовта. Тя е щитът, с който можете да се браните. Най-малката топлина на любовта е в състояние да ви запази от злото. То бяга от нея като от чума. Значи, единственият неприятел на злото е топлината на любовта. Как трябва да се прояви и запази топлината на любовта? За това има правила, но те са колкото прости, толкова и сложни. Затова не мисли върху неразбраното. И не носи това, което не можеш да носиш.

Често хората се запитват, как може да се спаси светът. - Това не е работа на хората. Който е създал света, Той има грижа за него. При това, светът не се нуждае от спасяване. Ако трябва някой да се спасява, това е човекът. Въпреки това, ние не се занимаваме със сегашното състояние на човека. Че някой страда, това не е предмет за разискване. Днес страда, утре ще се радва. - Защо страда човек? - И това е неразрешен въпрос. Много обяснения могат да се дадат, но като страда, човек пак се пита, защо идат страданията. Който мълчи, лесно разрешава въпросите си. Започне ли да говори, без да може да си помогне, той прилича на палавите деца, които драскат кибрит и палят сламата в плевника. Щом видят, че от плевника излиза пламък и дим, почват да бягат. Защо не е герой, да остане в плевника и там да гледа огъня, а трябва да бяга? Важно е да съзнае, че е направил погрешка и да се опита да я изправи, а не да бяга. Мъчно се изправят погрешките, но чрез усилия, след време и това се постига. Всички хора, всички народи грешат, но не могат веднага да изправят погрешките си. Те съзнават, че има нещо криво в живота им; съзнават, че има известен ред, известна законност, която нарушават, но, въпреки това, не могат да възстановят този ред и законност. Има един свят на пълна хармония, на ред и порядък, но мъчно се влиза там. Който иска още днес да влезе в този свят, трябва да съблече старата си дреха и да облече нова.

Следователно, когато иска нещо, човек трябва да бъде готов за него, да се ползва разумно от новите условия. Може ли говедарят да направи говедата си философи? Това е невъзможно. - От какво се нуждаят говедата? - От свобода. Говедарят трябва да хвърли тоягата си и да ги пусне на свобода. Хората мислят, че говедата не могат да пасат без говедар. В интереса на хората е да пасат говедата, за да ги използват. Докато човек изкарва говедата на паша, нито той придобива нещо, нито те се ползват от него. Не е завидна службата на говедаря. Що се отнася до говедата, те сами могат да пасат, да пият вода, да излизат и да се връщат в оборите си.

Днес всички хора се намират пред злото. Какво трябва да правят? - Едно от двете: или да проявят любовта си, или да бягат. Ако имат топлината на любовта в сърцето си, злото ще отстъпи; ако нямат тази топлина, нека бягат далеч от него, да не ги смаже. Злото мачка всеки, който не носи топлината на любовта в себе си. Ще кажете, че не разбирате, как трябва да прилагате топлината на любовта. Наистина, този въпрос е неразбран, но и злото, и доброто са мъчни за разбиране.

Представете си, че между десет млади момци влезе една красива мома. Какво ще правят момците? - Те ще се скарат и сбият за красивата мома. Всеки ще иска да задържи момата за себе си. Ако момците и момата не са разумни, ще се сбият. Това показва, че те дават път на злото. Ако са разумни и познават законите на живота, всеки от тях ще отстъпи момата на другите и няма да се бият. Така трябва да постъпват хората, ако са гладни и разполагат само с един хляб. Десет души са те, а хлябът е един. Вместо да се бият за него, по-добре всеки да го отстъпи. Разумният знае, че някъде го чака един хляб. Ако тук не получи нищо, от друго място ще му се даде. Ще кажете, че слабият отстъпва. Така е в животинското царство, където правото е на силния. Обаче, в човешкото

царство разумният и силният отстъпва. Бъдете разумни и отстъпвайте пред злото, за да не ви смачка и унищожи. Когато влакът минава, не стойте на релсите. Като замине, може спокойно да стоите на релсите. Обаче, видите ли, че иде втори влак, пак бягайте настррана. Има време да стоите на релсите. Щом иде злото, трябва да отстъпите, да му направите път, то да мине. Това значи, да прилагате любовта и да се ползвате от нейната топлина. Знание е нужно на хората - истинско, положително знание. Днешното знание може да им проправи само една трета от пътя, двете трети остават непоправени. Придобиете ли истинското знание, вие ще проправите целия си път и ще станете господари на себе си.

В 24. глава от „Деянията на апостолите“ се говори за апостол Павел, когото евреите хванали като проповедник на Христовото учение - нова, опасна ерес, според тях. Сам Павел не бил освободен от заблужденията на евреите. Той влязъл в храма да се очисти. Когато запитали Христа, къде трябва да се покланя човек, на тази гора, или в Ерусалим, Той отговорил: „Нито на тази гора, нито в Ерусалим. Бог е Дух и които Му се кланят, в дух и истина трябва да Му се покланят.“ Обаче, Павел забравил това и отишъл в Ерусалим, там да се поклони и очисти. Той искал да привлече евреите към християнството, но те го хванали и сложили в затвор. За да го освободи Феликс му поискал пари за откуп. Павел нямал пари и не можал да се откупи, поради което останал в затвора. Така Феликс угодил на евреите. Ще кажете, че тези неща, които станали преди две хиляди години, нямат никакво отношение към вас. Питате се, не можа ли Павел да постъпи по друг начин, да не го слагат в затвор. Можа, но постъпи така, че трябваше да го затворят. И Феликс можа да го пусне от затвора, но искаше затова пари. Феликс вика Павла при себе си и му казва: Хубаво е това учение, но при сегашните условия не може да се приложи. И съвременните хора имат нови

идеи, но като ги изнесат пред света, едни им казват, че не е дошло времето за тях; други казват, че са празни приказки. Не е така: нито са празни приказки, нито са преждевременно дошли, но хората не искат дасе освободят от заблужденията си. И апостол Павел, който проповядващо Христовото учение, имаше известни заблуждения, които го спъваха..

Задача на човека е да различи същественото от несъщественото и да върви в пътя на реалността. Дървото има много органи, които изпълняват специфична служба. Всеки орган е важен и необходим. Каква е ролята на листа? Чрез листата дървото диша. Много листа му са нужни, а не само един. Остане ли само един лист, дървото изсъхва. Следователно, не оставяйте само с една мисъл в ума си и с едно чувство в сърцето си. Казва се, че човек трябва да има една основна мисъл, но, за да се развива, тя се нуждае още от много мисли. Същественото е основа на нещата, а несъщественото - условие за проява на същественото. Като си служи с едното, и с другото, човек се домогва до целокупния живот. За това той трябва да започне от малкото, от живота на листа и постепенно да отива към цялото. Като изучите службата на листа, ще изучавате службата на пъпката, на малките клончета, на големите клони, на стъблото, на цвета и плода. Само така ще имате ясна представа за цялото дърво, което обхваща живота на отделните органи.

Някой казва: Аз съм българин и ще живея като българин. Друг казва, че е англичанин и ще живее като англичанин. Трети е германец и ще живее като германец и т.н. Какво представляват българинът, англичанинът, германецът и останалите народности? Те са листа на дървото на живота. Изсъхнат ли, нищо не остава от тях. Ето защо, всеки трябва да живее като човек, а не като личност от известна народност. - Как ще живее като човек? - Според законите на живата природа. Човек е

онзи, който е в съгласие с реда и порядъка, със законите на разумната природа. Само така, той ще бъде далеч от противоречията.

Кога се явяват противоречията? - Когато трябва да се плащат дълговете. Какво ще бъде положението на сина, ако трябва да плаща дълговете на баща си? Най-малкото наследство да вземе, той се нагърба и с дълговете му. Добре е, ако придобивката е по-голяма от дълга. Какво ще прави, обаче, ако дългът е голям, а наследството малко? Нищо друго не му остава, освен да се отрече от баща си. Бащата оставил на сина си дълг от десет милиона. Не се изплаща лесно такава сума. Трябва да спечели десет тегления на лотария, билет от един миллион лева, за да плати дълга на баща си. Такова щастливо съчетание е невъзможно. С честен труд не може да спечели десет милиона. Значи, трябва да се откаже от баща си, за да се освободи от дълговете му. Който живее по закона на любовта, има възможност да изплати дълга на баща си. Как ще стане това? Кредиторът на бащата е богат банкер, които има добра, красива дъщеря. Синът е млад, учен момък. Банкерът го харесва за свой зет и казва: Давам дъщеря си за твоя жена, ако живееш с нея добре, без да ѝ кажеш обидна дума. Ако си готов да подпишеш това задължение, ще ти дам дъщеря си; не се ли наемаш да го изпълниш, не ти давам дъщеря си. Тогава ще се задължиш да платиш полицата на баща си.

Така постъпва и природата, като кредитор. Всички хора са дължници на природата, най-малко с десет милиона лева. Ако се задължите да живеете според нейните закони, тя е готова да прости дълга ви. Не живеете ли според законите ѝ, нищо друго не остава, освен да се нагърбите с десетки и стотици години да плащате. Да се откажете от нея, това е невъзможно. То е все едно, да подпишете смъртната си присъда.

Сега аз не искам да ви определям, как трябва да

живеете. Ще живеете - ще мислите, ще чувствувате, както искате и разбирате. Докато сте в стадо, ще живеете и ще се движите по онзи път, по който ви води главата ви. Останете ли сами, ще разчитате на себе си. Сами ще си търсите пътя, сами ще намерите щастието си. Докато сте в ятото, ще следвате неговите закони. По-силните ще вървят напред и ще ръководят по-слабите. Така един-други ще си помагате.

И тъй, когато се срещат силен и слаб човек, те лесно се разбират. Силенят помага на слабия, а слабият го слуша и изпълнява заповедите му. Обаче, срещнат ли се двама души, еднакво силни, те веднага започват да спорят. Ако са учени, спорят върху истинността на известни теории. Това показва, че те живеят на физическия свят. Спор съществува на физическия свят. Всеки иска да се прояви, да вземе надмощие, но вместо това, той започва да спори. Много естествено. Физическият свят е пълен с препятствия. Затова, като стане въпрос за работа, ще вземат здравия, а не болния. Болният слагат в болница, а здравия - на работа. Казват му, какво трябва да направи, и го оставят свободен. Като свършат работата си, и двамата ще бъдат доволни. Работи с най-силните си мисли и чувства, а слабите остави на почивка, да заякнат. Срещнеш ли такъв човек, не го учи, как трябва да работи. Какви уроци ще даваш на способния музикант или художник? Те са имали учители, а сега вече са учители на себе си.

Какво е нужно на съвременните хора? - Да излязат вън от затворите, на свобода, да дишат чист въздух. Какво ще стане с хората, ако влязат в херметически затворен замък? Първия ден ще се чувствуват добре, но колкото повече минава времето, въздухът става нечист, и те се оплакват от главоболие, виене на свят и т.н. - Какво им недостига? - Въздух. Следователно, ограничителните условия, при които живеят хората, се дължат на отсъствието на въздух. На това се дължи голямото

безпокойство и тревоги, които те преживяват. Отворете прозорците си, да влезе чист въздух отвън, и безпокойството, само по себе си, ще изчезне. Чист въздух и топлина на любовта липсват на хората.

Днес всички говорят за нови идеи. Обаче, новите идеи не са за всички умове. Както обущата на едного не са удобни за другого, така и новите идеи не прилягат на всеки ум. Обущарят казва, че прави хубави обуща. По какво се познава това? - По обущата, които прави на своите клиенти. Това още не показва, че и моите обуща ще бъдат хубави. Аз ще кажа мнението си само тогава, когато и на мене направи удобни и хубави обуща. При това, добрият майстор, като взема мярка на крака, трябва да има предвид и с какви чорапи ще ги носи клиентът: вълнени, памучни или копринени. Ето защо, когато изнасяте една идея пред хората, трябва да имате предвид няколко условия: пред какви умове я изнасяте и как ще я възприемат. Една идея е ценна за человека тогава, когато приляга на неговия ум. Това значи, да има той прави възгледи за живота.

Съвременният свят е пълен с нови идеи, но, въпреки това, хората не са доволни - все им липсва нещо. - Какво им липсва? - Любов към Бога. Възлюбете Бога и вие ще бъдете щастливи и доволни. - Как и къде ще Го намерим? - Тръгнете по света да търсите най-добра, най-разумния и най-любещия човек. Като го намерите, той ще ви покаже, къде е Бог. Той е най-близо до Бога. Изобщо, търсете най-добрите хора, най-добрите майстори. Те ще ви посочат правия път. - Как ще познаем, кой човек е най-добър? - Ще опитвате, ще го изучавате. Как познавате най-доброкачествената свещ? Ако имате сто свещи, ще запалите една от тях и ще видите, можете ли да четете свободно на светлината ѝ. Ако не можете да се ползвате от светлината ѝ, ще я изгасите и ще запалите втора, трета, четвърта свещ и т.н. Онази свещ, при светлината на която

четете и разбирате всичко, е най-добра за вас. Следователно, дръжте се за онази ваша мисъл, която хвърля светлина на пътя ви. Дръжте се за онова ваше чувство, което ви дава топлина и импулс в живота. Дръжте се за онази ваша постъпка, която внася сила в организма ви и усилива волята ви. Тази мисъл, това чувство и тази постъпка са най-важни за вас. Те са стъблото на вашето дърво, около което всички останали мисли, чувства и постъпки се обединяват. То ги организира.

Любовта към Бога разрешава всички въпроси. Без тази любов човек все ще се оплаква от някакъв недоимък. Той диша, но дробовете му не са достатъчно здрави, поради което не поема толкова въздух, който да пречисти кръвта му. Той се храни, но стомахът му е slab, не може да извърши правилно храносмилането. Тази е причината, където той често е неразположен, натъква се на мъчнотии и противоречия. Мозък имаш, дробове имаш, стомах имаш, но, въпреки това, страдаш и си недоволен от живота.

Неразположението ви се отразява върху отношенията ви към хората, затова ги делите на приятни и неприятни. Кои хора ви са приятни, и кои - неприятни? Всеки човек, който ви желае доброто и работи за вас, помага ви в науката, във всички ваши предприятия, той ви е приятен и го обичате. Онзи, който не мисли за вас, не ви помага, не работи за вашето добро, не ви е приятен и не го обичате. Също така и вие сте приятни и обични на онези, за доброто на които работите. Затова е казано в Писанието, че Бог люби онзи, който изпълнява волята му и го обича. Ето защо, няма човек на земята, който да не люби Бога, безразлично, дали съзнава това, или не. Бог е Онзи, Който помага на човека и работи за неговото добро. Невъзможно е да не обичаш онзи, който те обича. Ще дойде ден, когато всички хора ще обичат Бога съзнателно. Щом обичат Бога и го познават, те ще обичат всички хора и всички живи същества. Няма живо същество на земята, в което Бог да

не работи. Ще дойде ден, когато човек ще обича живота в цялата природа, от най-малките същества до най-големите. Това значи, да живее човек с радост и благодарност, с готовност да помага на слабите и страдащи. Човек може да помога с мисълта си, но не всички са развили тази способност. Силна мисъл е нужна, за да се помога на хората.

Коя мисъл е силна? Кои са отличителните ѝ качества?

- Чистота и яснота. Тази мисъл наричаме още права. Който има такава мисъл, може с успех да учи хората и да им проповядва. Неговата мисъл е като огъня: нечистите неща стопява и изгаря. Който мине през този огън, стопява се, пречиства се и започва да свети. Тази мисъл лекува болни, отваря затвори и освобождава затворниците. Тя възкресява и мъртви. По въздействието на мисълта на човека върху вас познавате, какво учение носи той. Всяко учение, което може да те пречисти да светнеш, е право. Не може ли да направи това, стой далеч от него. Учение, което показва, какви трябва да бъдат отношенията ти към съществата от физическия, духовния и умствения свят, е право учение. То примириява хората с Бога и ги напътства към необятната любов на космоса.

Възлюбете Бога и мислете за Него така, както Той мисли за вас! Той има предвид всички живи същества и им помага. Той вижда и разбира страданията им и търси удобен случай да ги освободи от тях. На всеки човек Бог казва, как да работи. На свещеника казва да проповядва и живее добре. На съдията, да съди справедливо и да бъде снизходителен. На учителя, да учи учениците си добре. На господаря, да се отнася добре със слугата си. На слугата, да работи добросъвестно и с любов. На майката и на бащата, да възпитават добре децата си. На стражаря, да бъде разумен и да постъпва правилно при изпълняване на своя дълг. Значи, всяка добра мисъл, която ви напътства към прави постъпки, е Божествена. Слушайте, каквото

Бог ви казва, и изпълнявайте волята му. Като изпълняват законите му, хората ще се обединят в едно цяло. Тогава няма да има добри и лоши хора, няма да има учени и прости - всички ще си помагат и ще се обичат. Тогава ще се изпълни стихът от Писанието: „Ще залича греховете им и ще изтрия всяка сълза от очите им.“

И тъй, възлюбете Бога, за да бъдете полезни на себе си и на своите близки. Който люби Бога, той вижда ясно нещата и знае, как да помога. Той вижда, например, че в дадения момент един пароход потъва с целия екипаж в Индийския океан. Разправя на близките си за това, което вижда, но те не виждат нищо. За да повярват, или трябва да четат във вестниците за тази катастрофа, или да проверят по друг начин. Като не виждат, те могат да вярват на думите му, но могат и да не вярват. Вярвайте на онова, което сами сте опитали и можете да проверите.

Един турски султан често се разговарял със своя учен ходжа за небето, за Господа и за ангелите. Всеки ден ходжата му докладвал, какво прави Господ в дадения момент, как живеят ангелите и т.н. Султанът се съмнявал в думите на ходжата и решил да го изпита. За тази цел, той поканил един ден ходжата и гръцкия патриарх на гости в двореца, да си поговорят за духовни работи. Като поприказвали известно време, султанът заповядал на един от слугите си да донесе в един голям съд прясно, топло мляко и хляб, да закуси заедно с гостите си. Слугата изпълнил заповедта на султана, донесъл млякото и хляба. Седнали тримата да ядат, пръв султанът надробил хляба си, а след него и двамата духовници. След това султанът взел голяма лъжица и така разбъркал млякото, че хапките на тримата се смесили. Тогава той се обърнал към гостите с думите: Нека всеки вземе лъжицата и яде само от своите хапки. Ходжата учудено запитал: Как ще познаем, кои хапки са мои, и кои - на патриарха? Султанът казал: Ако не знаеш, кои хапки са твои, отде ще знаеш, какво прави

Бог всеки момент? Ако не разбирате малките работи, как ще разберете големите? Вярвайте в това, което сами можете да проверите. Ако вярвате във възможните неща, ще имате реални резултати; ако вярвате в невъзможните неща, и резултатите ви ще бъдат такива.

Желая, всички да вярвате в това, което е, а не в това, което не е. Вярвайте в Бога и в топлината на Неговата любов. Вярвайте в Бога и вървете напред! Днес, или някога, Той ще ви се открие. Тогава ще се убедите, че думите ми са верни. Сега още не сте проверили думите ми и ще останете на особено мнение. Ще дойде ден, когато и вестниците ще пишат за това, което сега говоря. Макар че още не сте проверили истината, не казвайте, че думите ми не са верни. Провереното приемете в себе си, а непровереното оставете на страна, да чака времето си. Истина е това, което повдига духа, разширява душата, просвещава ума и облагородява сърцето. Реално е това, което работи за тебе. Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът.“ По-точно казано: Аз съм провереният път, проверената истина и провереният живот. Който върви в този път, ще разреши всички противоречия в живота си. Тогава всички хора ще се ползват еднакво от благата на проверения и опитан път, на проверената и опитана истина, на проверения и опитан живот.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

17. Утринно Слово от Учителя,
държано на 12 януари, 1936 г. 5 ч.с. София - Изгрев.

•СЪДЪРЖАНИЕ•

1. Трите родословия	3
2. Развълнуваното море	17
3. Двата порядъка	35
4. Фарисеи и садукеи	45
5. Степени на разбиране	57
6. Източник на знанието	67
7. Героите	85
8. Свещеният олтар	97
9. Вътрешният закон	111
10. Доволството	127
11. Огън на пречистване	143
12. Трите книги	157
13. Коприненият конец	177
14. Земята като училище	199
15. Причини за страданията	219
16. Знайният Бог	233
17. Топлината на любовта	245